TOM HOLT

Așteptau pe cineva mai înalt

Tom Holt

Aşteptau pe cineva mai înalt

Traducere: BOGDAN MIHĂILESCU

Editura Noesis, 2004

Tom Holt s-a născut în Londra în 1961. La Oxford a studiat biliardul, agricultura Greciei Antice şi îngrijirea şi hrănirea motoarelor de motocicletă japoneze, mici şi temperamentale. Aceste interese l-au condus, probabil inevitabil, către o carieră în avocatură şi emigrarea în Somerset, unde s-a specializat în moarte şi taxe vreme de şapte ani, până i-a venit mintea la cap în 1995. Acum scriitor de profesie, locuieşte în Chard, Somerset împreună cu soţia, fiica şi mirosul inconfundabil de sânge adus de vânt de la abatorul învecinat.

"Terry Pratchett are acum un rival" *Daily Telegraph*

Cuprins

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

1

După o întrevedere cam nesatisfăcătoare cu iubita lui, Malcolm conducea spre casă pe un drum de ţară întortocheat şi întunecat, când călcă un bursuc. Opri maşina şi coborî să inspecteze stricăciunile aduse vopselii şi (din pură curiozitate) cele aduse bursucului. Decise că asta era tot ce-i mai lipsea, întrucât în aripă apăruse o adâncitură mică, dar vizibilă, iar el spera să vândă maşina.

— La naiba! Exclamă el.

— Dar eu cum crezi că mă simt? Îi răspunse bursucul.

Malcolm se întoarse încetişor. Avusese o zi proastă, dar nu într-atât de proastă încât să poată accepta cu calm bursuci vorbitori, bursuci vorbitori şi *morţi.* Animalul zăcea întins pe o parte, complet nemişcat. Malcolm se linişti; probabil că i se păruse sau poate că şocul pornise accidental radioul maşinii. Orice conexiune era posibilă în amalgamul de fire de sub bord.

— Nu pe tine te-a lovit maşina, rosti bursucul cu amărăciune.

De data aceasta, Malcolm se întoarse ceva mai repede. În mijlocul drumului zăcea întins cadavrul alb cu negru, ca o trecere de pietoni moartă; totuşi ar fi putut jura că din el se auzise o voce umană. O fi fost vreun ventriloc rural, ori vreun ecologist care îşi bătea joc de el? Îsi făcu curaj să îşi examineze victima. Era nici mai mult nici mai puţin decât un bursuc mort. Doar că de bot avea înfăşurat un dispozitiv din sârmă-probabil un sistem de urmărire, ataşat de vreun cercetător.

— Ai spus ceva? Întrebă Malcolm nervos.

— Deci nu eşti surd pe cât eşti de orb, răspunse bursucul. Da, am zis ceva. De ce nu esti atent când ţi se vorbeşte?

Malcolm se simţea cam penibil. Bagajul său social nu includea formule de adresare pentru oamenii pe care tocmai îi rănise mortal sau pentru bursuci, şi cu atât mai

puţin pentru o combinaţie între cele două. Cu toate acestea era nevoit să spună ceva, iar mintea sa alese cuvântul creat pentru situaţii neprevăzute.

— Pardon.

— „Pardon", zise bursucul. Să te ia naiba!

Se lăsă o linişte întreruptă doar de ţipătul îndepărtat al unei bufniţe. După un timp, Malcolm ajunse la concluzia că bursucul chiar *era* mort, şi că, în urma coliziunii, el se lovise cumva la cap fără să-şi dea seama. Ori asta, ori visa. Auzise despre oameni care adorm la volan, dar îşi amintea că, de obicei, aceştia provoacă accidente în care mor ei înşişi. Acest detaliu nu îl înveseli prea tare.

— În sfârşit, spuse bursucul, cum te cheamă?

— Malcolm, răspunse Malcolm. Malcolm Fisher.

— Mai zi o dată, mai rar.

— Mal-colm Fi-sher.

Bursucul tăcu pentru un moment.

— Eşti sigur? Întrebă el, pe un ton uimit.

— Da, spuse Malcolm, mă tem că da.

— Ei, Malcolm Fisher, ia să te studiem un pic… Bursucul îşi răsuci dureros de mult capul şi îl privi un timp, în tăcere.

— Ştii, zise el într-un târziu, mă aşteptam la cineva mai înalt.

— Aha, spuse Malcolm.

— Blond, înalt, musculos, atletic, fără ochelari, continuă bursucul. Mai tânăr, dar totuşi mai matur, dacă mă înţelegi. Cineva cu prestanţă. Cineva pe care să-l observi din prima când intri într-o cameră plină cu necunoscuţi. Să fiu cinstit, mă cam dezamăgeşti.

Nu exista niciun răspuns la aşa ceva, decât „pardon" din nou, ceea ce ar fi sunat aiurea. Totuşi, este enervant ca defectele fizice ale cuiva să fie subliniate atât de direct de două ori în aceeaşi seară, o dată de către o fată frumoasă şi apoi de către un bursuc pe moarte.

— Şi ce dacă? Răspunse Malcolm înţepat.

— Bine, zise bursucul, iartă-mă că ţi-am spus. Acum, că tot eşti aici, ai face bine să-ţi şi termini treaba. Deşi nu sunt sigur că n-ai trişat lovindu-mă cu chestia aia. Şi arătă cu o

lăbuţă tremurândă spre Renault-ul obosit al lui Malcolm.

— Ce treabă să termin? Întrebă Malcolm.

— Hai, să nu ne jucăm. M-ai omorât, nu-i nevoie să mă şi zăpăceşti de cap. Ia Inelul şi pe Tarnhelm şi fă paşi.

— Nu înţeleg. Despre ce vorbeşti?

Bursucul se smuci violent şi spasme de durere îi zguduiră trupul zdrobit.

— Vrei să spui că a fost un *accident*? Întrebă el iritat. Aproape o mie de ani şi e un afurisit de accident! Nemaipomenit! Animalul muribund scoase un scrâşnet surd, care aproape că ar fi putut fi fantoma unui râs.

— Acum chiar că nu mai înţeleg nimic, zise Malcolm.

— Ar fi bine să mă grăbesc, atunci, rosti bursucul cu o resemnare obosită în voce. Mai ales dacă nu vrei să mor înainte să îţi spun toată povestea. Scoate-mi drăcia asta din sârmă de pe nas.

Cu mare grijă, Malcolm îşi întinse degetele, aşteptând ca în orice moment fiara să sară la ele! Fălcile unui bursuc, îşi aminti el, sunt extrem de puternice. Dar animalul stătea nemişcat şi răbdător, aşa că reuşi să îndepărteze plasa de sârmă. Dintr-o dată, bursucul dispăru si în locul lui se ivi un bărbat cărunt, uriaş, de cel puţin doi metri înălţime, cu ochi albaştri şi cruzi, şi cu o barbă albă, încâlcită.

— Aşa e mai bine, spuse el. Nu-mi plăcea să fiu bursuc. Din cauza puricilor.

— Mai bine te-aş duce la un spital, zise Malcolm.

— Nu te obosi. Oricum medicina umană nu m-ar ajuta cu nimic. Am inima în piciorul drept, şira spinării e din cuarţ, iar intestinele sunt solubile în aspirină. Vezi tu, sunt un Uriaş. De fapt sunt – am fost – ultimul Uriaş.

Apoi făcu o pauză, ca o vedetă de televiziune care iese pe stradă şi aşteaptă prima privire care să o recunoască.

— Ce vrei să spui mai exact prin Uriaş? Eşti foarte înalt, dar…

Uriaşul îşi închise ochii şi gemu încet.

— Haide, spuse Malcolm. E un punct de prim ajutor în Taunton. Putem ajunge acolo în patruzeci de minute.

Uriaşul îl ignoră.

— Din moment ce habar nu ai nici de cea mai elementară teogonie, zise el, o să îţi explic. Numele meu este Ingolf. Sunt ultimul Uriaş al Gheţurilor din Epoca Veche.

— Încântat de cunoştinţă, răspunse Malcolm automat.

— Da, sunt convins. Sunt fratele mai mic al lui Fasolt şi al lui Fafner, constructorii de castele. Îţi sună cunoscut? Nu?

— Nu.

— Nici măcar opera n-ai văzut-o? Întrebă Ingolf disperat.

— Nu prea mă dau în vânt după operă, răspunse Malcolm.

— Nu pot să cred! Bine, hai să n-o mai lungim. O să mor în vreo trei minute. Când ajungi acasă, caută Ciclul Inelului în „Enciclopedia pentru copii". Povestea mea începe cu ultimul act din „Gotterdămmerung". Rugul funerar. Siegfried mort, la priveghi. La brâu poartă Tarnhelm-ul. Pe deget, Inelul Nibelungilor. Ingolf se opri. Iartă-mă, te plictisesc?

— Nu, răspunse Malcolm. Continuă, te rog.

— Hagen înşfacă Inelul de pe degetul lui

Siegfried în timp ce Brunnhilde se aruncă în mijlocul flăcărilor. Imediat, Rinul îşi iese din matcă - ani întregi i-am avertizat că digul e prost făcut, dar m-au ascultat? — Iar Fiicele Rinului îl trag pe Hagen în adâncuri şi îl îneacă. Fără vreun motiv aparent, Valhalla ia foc. Tablou. Sfârşit. Doar că – Ingolf chicoti răguşit din plămânii zdrenţuiţi – pramatiile au scăpat inelul în timp ce îl înecau pe Hagen şi ghici cine era la doar câţiva metri depărtare, agăţat de un copac, din câte-mi amintesc? Eu. Ingolf. Ingolf cel Neglijat, Ingolf Răbdătorul, Ingolf, Moştenitorul Inelului! Aşa că l-am înhăţat, am scos Tarnhelm-ul din cenuşa rugului şi, profitând de confuzia generală, mi-am luat tălpăşiţa. Şi am ajuns uite aici, în Valea Taunton Deane, ultimul loc făcut de Dumnezeu, dar ce mai contează?

— Fascinant, zise Malcolm după un timp. Dar asta nu explică de ce adineauri erai bursuc şi acum nu mai eşti.

— Aşa zici? Gemu Ingolf din nou. Tarnhelm, copil ignorant ce eşti, este un coif fermecat făcut de Mime, cel mai mare meşteşugar din istorie. Cine îl poartă poate lua orice formă

sau înfăţişare doreşte, vie sau nu, de om, pasăre ori fiară, piatră, copac sau floare. Sau poate fi invizibil sau se poate transporta instantaneu dintr-un capăt al pământului în celălalt, doar să vrea. Şi fraierul ăsta, aici de faţă, s-a gândit „Cine ar căuta un bursuc?". Aşa că m-am transformat într-unui şi m-am ascuns în locul ăsta uitat de Dumnezeu.

— De ce?

— Pentru că e uitat de Dumnezeu, iar eu sunt sătul până-n gât de zei. Vezi tu, mă urmăreau. De fapt, probabil că încă mai sunt pe urmele mele. La fel şi Volsungii. Şi Fecioarele Rinului. Şi Alberich. Toată gaşca lor afurisită. N-a fost uşor, ascultă la mine. Din fericire, sunt cu toţii incredibil de *proşti.*: Şi-au petrecut ultima mie şi ceva de ani căutând peste tot un dragon de treizeci de metri, cu dinţii cât nişte stânci si cu o coadă uriaşă. Doar pentru că frate-meu, Fafner. — Un băiat destul de simpatic în felul lui, dar cam lipsit de imaginaţie – s-a transformat în dragon atunci când a deţinut afurisitul de coif. Aş fi putut să-i spun că un dragon de treizeci de metri cu greu poate trece neobservat chiar şi la începuturile Lumii, dar de ce să-l ajut? Oricum, m-am preschimbat într-un bursuc cât mai autentic şi i-am păcălit pe toţi.

— Stai aşa, iarăşi m-ai pierdut. De ce trebuia să te ascunzi?

— Pentru că, răspunse Ingolf, ei vor Inelul.

— Şi de ce nu li l-ai dat – oricine ar fi ei – ca să nu te mai chinui atât?

— Cine are inelul este stăpânul lumii, rosti Ingolf, cu gravitate.

— A, deci eşti…

— Da, şi mult bine mi-a făcut. Oricum, cine credeai că conduce lumea, Naţiunile Unite?

— Să fiu cinstit, nu prea mi-am pus problema. Dar dacă eşti stăpânul lumii…

— Ştiu la ce te gândeşti. Dacă sunt stăpânul lumii, de ce trebuie să mă transform în bursuc şi să mă ascund într-un crâng din Somerset?

— Cam aşa ceva, răspunse Malcolm.

— Neliniştit e capul ce poartă o coroană, spuse Uriaşul, cu înţelepciune. Desigur, privind în urma, mă mtreb dacă a meritat. Dar vei învăţa din greşelile mele.

Malcolm ridică o sprânceană.

— Adică mi le laşi mie pe toate? Inelul si – cum ai zis că se numeşte?

— Tarnhelm. Înseamnă coiful întunericului Deşi n-aş putea spune de ce este denumit coif cand e doar o bucăţică de tablă. Oricum ia-le împreună cu binecuvântarea mea.

Ingolf se opri să-şi tragă răsuflarea.

— Ca să obţii bogăţii fără limite, continuă el sufla peste Inel şi freacă-l uşor de frunte Haide, încearcă.

Ingolf îşi scose inelul simplu din aur de pe deget şi i-l înmână lui Malcolm, care îl acceptă aşa cum ai accepta la un dineu de la ambasadă o delicatesa făcută din părţile imposibil de descris ale unui amfibian. Făcu aşa cum îi spusese Ingolf şi, dintr-o dată, se trezi îngropat în aur pană la genunchi. Cupe de aur, farfurii de aur broşe de aur, ace, brăţări, lănţisoare de pus la glezna, pieptare, potire şi sosiere.

— Te-ai convins? Întrebă Ingolf. Sau vrei analiza unui metalurgist?

— Te cred, răspunse Malcolm, care era ferm convins că visează şi se jura să nu mai mănânce niciodată tocană înainte de culcare.

— Lasă-le, spuse Ingolf. Mai sunt o grămadă. Le fac nibelungii în cavernele fără fund din Nibelheim, Ţinutul Negurilor. Vor fi bucuroşi de spaţiul eliberat în depozit.

— Şi Tarnhelm… funcţionează şi el?

Ingolf păru să îşi piardă în cele din urmă răbdarea.

— Bineînţeles că funcţionează! Urlă el. Pune-l şi transformă-te într-o fiinţă umană!

— Iartă-mă, spuse Malcolm. Toate astea m-au ameţit.

— Acuma, taie-mă pe mână şi linge nişte sânge.

— Prefer să nu, zise Malcolm, hotărât.

— Dacă o faci, vei putea înţelege limba păsărilor.

— Nu ţin morţiş să înţeleg limba păsărilor.

— O să înţelegi limba păsărilor şi o să-ţi placă, băiete, spuse Ingolf, sever. Acum fă cum ţi-am spus. Foloseşte acul uneia dintre broşele alea,

Sângele era greţos şi fierbinte. Pentru un moment, mintea lui Malcolm se întunecă; apoi, încet, în depărtare, auzi iar ţipătul bufniţei şi realiză spre uimirea sa că înţelegea ce spunea. Nu că ar fi zis ceva interesant, desigur.

— Aha, zise Malcolm. Mulţumesc.

— Acum, spuse Uriaşul, trebuie să plec în ultima mea călătorie. Strânge aurul în jurul capului meu. Trebuie să îl iau cu mine ca să plătesc luntraşul.

— Credeam că sunt suficiente doar două monede pe ochi sau ceva de genul ăsta.

— Inflaţia. Şi voi mai ocupa şi destul de mult spaţiu în barcă. Se încruntă. Hai, fă-o, că doar nu vrei o chitanţă?

Malcolm făcu aşa cum i se ceruse. Că doar nu era aur adevărat, nu?

— Ascultă, spuse Ingolf, ascultă cu atenţie.

Acum mor. După ce mor, trupul meu se va transforma la loc în stânca din care Lordul Ymir a modelat Uriaşii Gheţurilor când lumea era la începuturi. Nu va mai creşte nimic în acest loc timp de o mie de ani, iar caii îşi vor azvârli călăreţii din şa când vor trece pe aici. Păcat, e un drum principal. În sfârşit. În fiecare an, în ziua morţii mele, din pământ va izvorî sânge proaspăt şi aerul nopţii va fi brăzdat de ţipete sinistre. Asta este Ciudăţenia Purtătorului-înelu-lui când viaţa lui se termină. Fii foarte atent, Malcolm Fisher! Inelul Nibelungilor e blestemat - blestemul lui Alberich, care aduce oricui îl poartă o moarte tragică şi timpurie. Totuşi, stă scris că atunci când Era Mijlocie a lumii se va apropia de sfârşit, un băiat aidoma unui zeu, care, în nesăbuinţa sa, nu va înţelege natura Inelului, va rupe puterea blestemului lui Alberich şi astfel va izbăvi lumea. Atunci va începe Ultima Eră a omenirii, Zeii vor dispărea pe vecie şi totul va fi bine. Ochii lui Ingolf se închiseră, răsuflarea îi slăbi, vorbele de abia i se mai auzeau. Apoi tresări dintr-o dată şi se ridică într-un cot.

— Stai o clipă, spuse el cu ultima suflare. Un băiat aidoma unui zeu, care, în nesăbuinţa sa, nu va înţelege… care nu va înţelege… Căzu la loc, stors de puteri. Totuşi, spuse el, mă aşteptam la cineva mai înalt.

Cu un ultim fior, deveni rece ca piatra. Vântul, care se pornise în timp ce rostea ultimele cuvinte, începu să urle, bătând nebuneşte copacii. Uriaşul era mort; silueta îi dispărea pe măsură ce trupul i se transforma într-o piatră cenuşie, în mijlocul drumului forestier de la Minehead la Bridgwater. De jur împrejur, Malcolm auzea un amalgam de voci umane şi animale, moarte şi vii şi, ca o antiteză la o fugă vastă, vocile joase, bubuitoare ale copacilor şi ale rocilor. Întreaga planetă repeta uimitoarea veste: Ingolf murise, lumea avea un nou stăpân.

Chiar în acel moment, pe deasupra lui Malcolm planară doi corbi imenşi, fâlfâind încet şi leneş din aripi. Rămase nemişcat, paralizat de o frică inexplicabilă, dar corbii zburară mai departe. Vocile dispăruseră, vântul se oprise, ploaia se potolise. De îndată ce reuşi să se mişte, Malcolm sări în maşină şi porni spre casă cu toată viteza pe care i-o permitea motorul antic şi prost întreţinut. Se dezbrăcă pe întuneric, căzu pe pat, adormi imediat şi visă un vis straniu şi îngrozitor, în care era prizonier într-un lift aglomerat şi nu avea pantaloni. Se trezi brusc şi se ridică în capul oaselor, pe întuneric. Pe deget avea Inelul. Lângă pat, între ceas şi legătura de chei, era Tarnhelm. Sub fereastra lui, o privighetoare îi povestea alteia ce mâncase la prânz.

— O, Doamne! Spuse Malcolm şi adormi la loc.

Podul Oberkasseler de peste Rin îşi căpătase o reputaţie sinistră în anii din urmă, iar cei doi poliţişti aflaţi în patrulare ştiau foarte bine acest lucru. Ştiau ce să caute şi, de obicei, în această zonă nu trebuia să caute prea mult.

Un bărbat înalt, cu păr cărunt şi neîngrijit, care a acoperea gulerul costumului bleumarin se sprijinea de parapet mâncând o îngheţată Desi era îmbrăcat impecabil, ceva era în mod clar în neregulă cu el, iar cei doi poliţişti se priviră mulţumiţi, în anticipaţie.

— Droguri? Sugeră primul poliţist.

— Mai degrabă cărţi deocheate, răspunse celălalt. Dacă e înarmat e rândul meu.

— Întotdeauna e rândul tău, mormăi partenerul său.

Primul poliţist ridică din umeri.

— Bine atunci, dar eu conduc către secţie.

Insă, pe măsură ce se apropiau de pradă începeau să se simtă din ce în ce mai stânjeniţi. Nu era frică, ci un fel de admiraţie ori de respect, care îi făcu să ezite când bărbatul înalt se întoarse spre ei şi îi fixă calm cu singurul său ochi Dintr-o dată, cei doi îşi dădură seama că le era foarte greu să respire.

— Mă scuzaţi, domnule, suspină primul poliţist, îmi puteţi spune cât e ceasul?

— Cu siguranţă, răspunse bărbatul, fără să-si privească ceasul, e unsprezece şi jumătate.

Cei doi poliţişti se întoarseră si se depărtară rapid. Amândoi se uitară simultan la propriile ceasuri. Douăsprezece fără douăzeci si opt de minute.

— Trebuie să se fi uitat mai înainte la ceas spuse primul poliţist.

— La care? Întrebă partenerul său, uimit.

— Nu ştiu. La oricare.

Bărbatul cel înalt se întoarse şi privi pentru o vreme în jos, la râul maroniu. Apoi pocni din degete şi doi corbi enormi aterizară de o parte şi de alta a sa, pe parapet. Bărbatul rupse câteva bucăţele din cornetul de îngheţată şi le aruncă celor două păsări în timp ce le întreba:

— Aţi găsit ceva?

— Tu ce crezi? Răspunse cel mai mic dintre corbi.

— Mai încercaţi, spuse bărbatul, calm. Aţi fost în America azi?

Corbul mai mic avea ciocul plin cu bucăţele de cornet, aşa că cel mai mare, deşi neobişnuit cu poziţia de vorbitor, răspunse că da, au fost. Nimic.

— Am verificat în America, reluă corbul mai mic discuţia, şi în Africa, în Asia, Australasia şi Europa. Nimic, ca de obicei.

— Poate că nu aţi căutat unde trebuie, sugeră bărbatul.

— Nu înţelegi, zise corbul mai mic. E ca şi cum ai căuta – pasărea îşi scormoni creierii după o imagine potrivită – acul în carul cu fân, încheie ea, triumfătoare.

— Atunci, vă sugerez să mai căutaţi o dată. Cu mai multă atenţie de data asta. Încep să îmi cam pierd răbdarea.

Brusc, strânse pumnul în jurul cornetului, fărâmiţându-l.

— Te-ai murdărit de îngheţată, observă corbul mai mare.

— Într-adevăr. Acum duceţi-vă, şi de data asta concentraţi-vă.

Corbii îşi desfăcură aripile largi şi negre şi îşi luară zborul. Încruntându-se, bărbatul pocni din degetele mâinii curate şi scose o batistă.

— Am un şerveţel, dacă doreşti, îi spuse un bărbat slăbuţ şi agitat, care se apropiase în grabă.

Bărbatul cel înalt îl refuză cu o mişcare a mâinii.

— Dar tu? Îl întrebă el pe slăbănog. Ai făcut ceva?

— Nimic. Am fost în Toronto, Lusaka şi Brasilia. Ai fost vreodată în Brasilia? E ultimul loc făcut de Dumnezeu. A, pardon. N-am vrut să...

— Cu cât mă gândesc mai mult, răspunse bărbatul înalt, ignorând această gafă, cu atât sunt mai convins că se află încă în Europa. Restul continentelor nici nu fuseseră descoperite când Ingolf s-a dat la fund.

Slăbuţul îl privi încurcat.

— Ingolf? Spuse el. N-ai auzit?

Bărbatul înalt îşi întoarse capul şi îl ţintui cu singurul său ochi. Celălalt începu să tremure uşor, căci cunoştea prea bine acea privire.

— Ingolf e mort, continuă el. Credeam că ştii. Bărbatul înalt tăcea. Nori, care până atunci nu fuseseră acolo, acoperiră soarele.

— Nu sunt decât Regele Zeilor, nimeni nu se oboseşte să-mi spună vreodată ceva, zise el. Deci?

— A murit la douăsprezece fără un sfert noaptea trecută, într-un loc numit Ralegh's Cross, în vestul Angliei. A fost lovit de o maşină,

Şi-începuse să plouă, tare şi drept, dar slăbănogul transpira. Încă şi mai ciudat, bărbatul cel înalt rămânea

uscat.

— Nici urmă de Inel, se agita bărbatul cel slab. Sau de coif. Am verificat toţi suspecţii obişnuiţi, dar se pare că nu au văzut sau auzit nimic. De fapt, au fost la fel de surprinşi ca şi tine. Adică...

Tuna acum, iar în depărtare se zări un trăsnet.

— Am ajuns acolo cât de repede am putut, zise slăbuţul disperat. De cum am simţit unda de şoc. Dar, cum spuneam, eram în Brasilia şi durează un pic...

— Pe toţi suspecţii obişnuiţi?

— Pe toţi. Pe fiecare în parte.

Dintr-o dată, bărbatul înalt zâmbi. Ploaia se opri şi un curcubeu brăzdă cerul.

— Te cred, spuse el. Mulţi nu te-ar crede. În regulă, deci, dacă nu a fost unul dintre suspecţii obişnuiţi, înseamnă că a fost cineva din afară, cineva cu care nu am mai avut de-a face până acum. Asta ar trebui să ne uşureze munca. Aşa că începi să-l cauţi.

— Să-l caut undeva în mod special?

— Foloseşte-ţi imaginaţia, mârâi bărbatul înalt, enervat, iar curcubeul dispăru imediat. Slăbuţul zâmbi timid şi curând dispăru printre trecători. Wotan, marele Zeu al Cerului şi Rege al tuturor Zeilor, îşi puse batista la loc în buzunar şi privi spre înaltul cerului unde cei doi corbi imenşi zburau în cercuri.

— Aţi înţeles? Murmură Wotan.

Gând, cel mai în vârstă şi mai mic dintre cei doi corbi care sunt ochii şi urechile lui Wotan pe pământ, îşi îndoi aripile în semn că da, iar

Wotan se depărtă la pas.

— Ca acul în carul cu fân, repetă Gând, trecând într-un strat de aer cald mai convenabil. Fratele său mai tânăr, Memorie, coti brusc şi îl urmă.

— Aşa e, în mod clar. Şi ştii care e necazul? Continuă Memorie căzând în picaj după o molie mare.

— Care?

— Afurisita asta de ierarhie corporatistă, asta e. Adică, uită-te la Wotan. Se crede Dumnezeu atotputernic.

— Păi, nu e?

Memorie pluti un moment pe o pală de vânt.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse el într-un târziu.

— Normal, spuse Gând.

2

În dimineaţa următoare, Malcolm se gândi serios dacă să coboare din pat, căci în ultimul sfert de secol ajunsese la concluzia că mai puţine lucruri pot merge prost atunci când dormi.

Dar lumina puternică a dimineţii însorite de vară, ce intra prin fereastra în faţa căreia uitase să tragă draperiile, gonise orice urmă de somn, iar acum Malcolm se trezise complet, deşi era în continuare ameţit. Aceasta era însă starea lui normală. Fără această ameţeală s-ar fi simţit pierdut.

Confuzia este singurul rezultat posibil al unei vieţi în care părinţii şi rudele îţi pun tot felul de întrebări fără răspuns, cum ar fi „Ce o să ne facem cu tine?" sau „De ce nu poţi să fii şi tu ca sora ta?". Judecând după frecvenţa cu care era rostită, aceasta din urmă era adevărata problemă, la care nici cele mai puternice eforturi intelectuale ale familiei nu aflaseră rezolvarea. Malcolm însuşi nu încercase niciodată să găsească vreun răspuns; nu acesta era rolul său în viaţă. Rolul său (dacă avea vreunul, lucru de care se îndoia uneori) era de a servi ca termen de comparaţie pentru sora lui mai mare, Bridget. Ca şi în cazul grupului de control la testarea unui nou medicament, Malcolm exista doar pentru ca părinţii săi să nu creadă vreun moment că o fiică atât de nemaipomenită este ceva normal. Dacă. se întâmpla să se înşele într-atât încât să pună la îndoială sau să subestimeze minunata făptură, o singură privire spre Malcolm era de ajuns ca să le amintească ce norocoşi erau. Astfel încât chemarea lui Malcolm era să fie o dezamăgire; aceasta era singura lui îndatorire ca fiu şi frate.

Când Bridget s-a măritat cu Timothy (un om care întruchipa vorba din bătrâni că munca multă fără joacă te face director) şi a plecat să radieze genialitate şi în Sydney, Australia, a fost de la sine înţeles că părinţii lor, atraşi de

ideea unor nepoţi pe care să îi persecute, vor vinde tot şi o vor urma. Bombăniseră ei ceva despre posibilitatea ca Malcolm să îi însoţească, dar nu din tot sufletul. Nu mai era nevoie de el, acum că plicticosul de Timothy putea prelua mantia nimicniciei. Aşa că Malcolm hotărâse să rămână în Anglia. Nu-i plăcea soarele puternic, nu era interesat de operă, cinematografie, tenis ori de fructele de mare şi nu dorea în mod special să fie tratat ca o cârpă tot restul vieţii sale. Reuşise astfel să adauge la imensa listă de lucruri care erau în neregulă cu el, dar nu şi cu soră-sa, nerecunoştinţa şi lipsa de dragoste filială şi frăţească.

După o porţie zdravănă de agonie satisfăcătoare, domnul şi doamna Fisher hotărâseră că singurul mod prin care ar fi putut să scoată ceva din Malcolm era să-l facă să stea pe propriile picioare, astfel că i-au permis să rămână. Înainte de a pleca, însă, au făcut toate eforturile posibile pentru a-i găsi o slujbă plictisitoare şi un apartament absolut oribil într-un orăşel îngrozitor, undeva la dracu-n praznic. Aşa că Malcolm a fost obligat să părăsească Derby-ul natal – un loc pe care oricum nu-l îndrăgise în mod deosebit – şi să meargă în vest, aproape (dar nu la fel) ca Regele Arthur. Luându-şi cu el costumul cel bun, cămăşile respectabile, obiectele de igienă personală şi diploma de bacalaureat, Malcolm plecă la Somerset, unde cunoştinţele greu încercate ale părinţilor săi, ale căror eforturi neţărmuite făcuseră posiblă noua lui viaţă, l-au primit cu acelaşi entuziasm cu care este de obicei întâmpinată prima picătură de ploaie în timpul unei finale pe Wimbledon. Malcolm se descurca în postul de funcţionar la un birou de licitaţii precum peştele pe uscat, considera dialectul local aproape la fel de greu de înţeles pe cât de neînţeles era propriul lui accent pentru localnici şi se apucase, precum Kent din *Regele Lear,* să-şi facă soarta într-un nou ţinut.

Faptul că ura şi că se temea de noul său mediu nu prea conta, căci fusese învăţat de mult că ceea ce credea sau simţea el despre orice era, fără îndoială, lucrul cel mai lipsit de importanţă din lume. Într-atât de bine învăţase asta, încât atunci când guvernul îi trimisese nişte bucăţele de

hârtie care, se pare, îi dădeau dreptul să voteze, fusese convins că erau pentru altcineva, îşi spunea că se va obişnui, aşa cum, în copilărie, i se spunea că vor ajunge să i se potrivească hainele grotesc de mari pe care le căpăta. Deşi trecuseră doi ani de când se mutase în vest, mânecile noii sale vieţi, ca să spunem asa, încă îi erau prea mari. Dar probabil că era vina lui că nu mai creştea. Bineînţeles, această situaţie era cel mai bine descrisă de o remarcă a soră-si Bndget. Mai exact, de o glumă pe care ea o făcea pe la vârsta de şapte ani. „Care este diferenţa" întreba ea, „dintre Marmeladă (pisica familiei) si Malcolm?". Când nu primea niciun răspuns adecvat de la adulţii care ascultau gluma plini de admiraţie, Bridget zâmbea şi spunea: „Tati nu are voie să ţipe la Marmeladă".

Aşa că părea cam ciudat (sau neintuitiv, cum ar fi spus soră-sa) că bursucul îl alesese tocmai pe Malcolm să fie noul stăpân al lumii. Bridget da; ea ar fi fost, într-adevăr, foarte bună să organizeze lucrurile şi să se asigure că trenurile îsi respectă programul. Dar Malcolm – „doar Malcolm", aşa cum era alintat în familie – era, în mod sigur, candidatul nepotrivit. Totuşi, reflecta el în timp ce îşi punea Inelul la loc pe deget, din moment ce sigur visa întreaga poveste, ce mai conta?

Fără să se mai obosească să se dea jos din pat, suflă peste Inel şi îl frecă de frunte. Dintr-o dată, nenumărate obiecte apărură din aer si căzură cu putere în jurul său, luându-l atât de rău prin surprindere, încât singurul lucru la care se putu gândi era că la asta se refereau americanii prin „duşul de aur". Cupe de aur, farfurii de aur, pocale de aur, colane, scrumiere, suporturi pentru pipe, butoni pentru cămăşi, robinete de baie şi câteva obiecte lipsite de formă (probabil făcute de ucenicii nibelungi la cursurile de seară, şi apoi denumite generic presse-papier), toate se prăvăliră în cameră, astfel încât Malcolm fu nevoit să înhaţe un platou mare, gravat, pe care îl ţinu deasupra capului până când cascada se potoli, pentru a nu fi rănit grav.

Adunâdu-şi rămăşiţele neîncrederii, Malcolm încercă să-şi spună că probabil nu era aur adevărat, dar asta era o

variantă greu de acceptat. Doar un zgârcit nemaipomenit s-ar fi chinuit să materializeze cupru sau alamă prin metode supranaturale. Nu, era real, masiv, exista şi transformase camera într-o groapă de gunoi, cum fără îndoială ar fi spus mamă-sa, dacă ar fi fost de faţă. Strecurându-se de sub grămadă, Malcolm găsi nişte cutii de carton si strânse totul în ele. Ceea ce fu muncă grea. Malcolm dădu din cap, căscă şi îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei, luând astfel, din greşeală, totul de la început…

— Pentru numele lui Dumnezeu! Strigă el când o cană din aur masiv trecu la câţiva cenimetri de el. Ai de gând să te opreşti?

Torentul încetă, şi Malcolm se aşeză pe pat.

— Să fiu al naibii! Spuse cu voce tare, în timp ce scotea un ac de cravată care îi nimerise buzunarul pijamalei. Stăpânul lumii…

Oricât ar fi încercat, nu reuşea să înţeleagă conceptul, aşa că îl lăsă de-o parte. Trebuia să experimenteze şi cu Tarnhelm. Cu mare grijă îl luă de pe pat, îl puse pe cap şi se aşeză în faţa oglinzii. Ii acoperea tot capul – crescuse peste noapte sau se mărea şi se micşora automat pentru a se potrivi proprietarului? — Şi se prindea sub bărbie cu o cataramă mică în formă de gnom ghemuit.

Din cate îşi amintea, tot ce avea de făcut era să se gândească la ce ar fi vrut să fie sau la locul în care-ar fi vrut să meargă şi coiful magic avea să facă restul. Ca de obicei când i se cerea să se gândească la ceva, mintea lui Makom era complet goală. Rămase în picioare o vreme neimşcat, apoi îşi aduse aminte că Tarnhelm putea să-l facă şi invizibil. Gândi invizibil. Deveni.

Era o senzaţie ciudată să se privească în oglindă şi să nu se vadă, iar Malcolm nu era sigur că îi plăcea. Aşa că se decise să reapară si se simţi extrem de uşurat să îşi revadă reflexia în oglindă. Mai repetă mişcarea de câteva ori apărând şi dispărând ca un contrabandist uite-ma nu-s şi aşa mai departe. Ce copilărie, îsi spuse. Trebuie să iau treaba asta în serios dacă nu vreau să îmi pierd minţile.

Acum ar trebui să încerce să-şi schimbe forma ca lumea.

Se uită prin cameră în căutarea inspiraţie! Şi privirea îi căzu pe un ziar vechi cu fotografia Lordului Cancelar, Ministru al Finanţelor, pe prima pagină. Îi trecu prin minte ca maică-sa dorise întotdeauna ca el să ajungă cineva, iar acum, dacă voia, ar fi putut fi un membru al Cabinetului…

Zări în oglindă imaginea Lordului Cancelar Ministru al Finanţelor, arătând un pic excentric aşa îmbrăcat în pijamale albastre si cu un coif de zale pe cap, dar, oricum, de neconfundat. Chiar dacă făcuse totul ca să îşi pregătească mintea pentru experienţa transformării, şocul era îngrozitor de intens. Nn îi venea să creadă că el era cel din oglindă. Se uită disperat prin cameră, poate mai era cineva. Nu mai era nimeni. Chiar îşi schimbase forma.

Se forţă să privească reflexia din oglindă şi realiză că, dacă tot era să facă asta, ar fi putut să o facă, totuşi, ca lumea. Se concentră şi se gândi la Lordul Cancelar în costumul lui gri închis. Dintr-o dată imaginea se schimbă, şi acum singura notă discordantă era coiful din zale. Asta ar fi putut fi o problemă dacă avea de gând să rămână vizibil tot timpul. Probabil că ar fi putut purta o pălărie peste el, dar ar fi dificil în casă, şi apoi, prea puţini oameni mai poartă pălării în zilele noastre. Malcolm se gândi cât de bine ar fi fost dacă Tarnhelm ar fi putut să se facă singur invizibil. Pe loc, acesta dispăru, oferind o privelişte excelentă a părului rărit şi cărunt al Lordului. Deci funcţiona. Oricum, gândi Malcolm, îi va fi necesar un discernământ cu care nu era obişnuit pentru a hotărî când să-l folosească.

După ce îşi depăşi frica iniţială de Tarnhelm, Malcolm începu să îl testeze mai în amănunt. Dacă cineva ar fi fost îndeajuns de curios sau de interesat de Malcolm Fisher încât să-l urmărească cu un binoclu, l-ar fi văzut transformându-se pe rând în întregul Cabinet, în regele din Swaziland, Tezeu şi Winston Churchill, totul în mai puţin de un minut. Dar apoi Malcolm se gândi că nu trebuia să se limiteze doar la anumite persoane. Singurul aparat cu un potenţial asemănător pe care îl întâlnise vreodată fusese o maşină de scris digitală, şi atunci nu avusese manualul de utilizare. Cum ar fi fost dacă Tarnhelm ar fi putut face

Caractere?

— Fă-mă, spuse el cu voce tare, cât se poate de frumos.

Închise ochii, neîndrăznind să privească, apoi deschise încet ochiul drept. Apoi ochiul stâng ceva mai repede. Rezultatul era cel puţin plăcut. Pentru un motiv ştiut doar de el, Tarnhelm alesese să îmbrace acest personaj într-un costum de barbar dintr-o epocă timpurie - probabil pentru a scoate în evidenţă pieptul si umerii magnifici. Dar Anglia este un loc friguros, chiar şi în ceea ce ar trebui să fie vară...

— Încearcă un costum bej, sugeră el, si un păr ceva mai scurt. Şi renunţă la barbă.

Un timp nu făcu decât să se privească. Ciudat dar se simţea complet confortabil cu noua si remarcabila sa înfăţişare. De fapt, nu îsi mai amintea cu exactitate cum arăta el însuşi, în realitate. Prima dată când îşi conştientizase propriul aspect (atât cât îşi putea aminti) era în şcoală, la vârsta de cinci ani, când apăruse ca al optulea păstor într-o punere în scenă a Naşterii Domnului. Trebuise să stea în faţa unei oglinzi pentru a-şi aranja pelerina şi, brusc, realizase că acel copil obişnuit din oglindă era el. În mod destul de firesc, fugise plângând, refuzând să fie consolat, aşa că Al Doilea Rege fusese nevoit să îl înlocuiască şi să spună singura lui replică (după cum îşi amintea, era „O, ia uite!").

— O iau, se adresă el oglinzii şi dădu din cap pentru ca reflexia să-l aprobe. Apoi trecu repede prin toate combinaţiile de haine şi de accesorii, ca să fie sigur. Nu încăpea nicio îndoială, Tarnhelm avea gust.

— O să îi spunem Richard (întotdeauna îşi dorise să se numească Richard). Reveni la înfăţişarea lui reală (o dezamăgire amară), apoi rosti „Richard", hotărât. Brusc, Cel Mai Frumos Bărbat reapăru în oglindă, ceea ce dovedea că Tarnhelm avea o memorie, ca un calculator de buzunar.

— Cum ar fi, spuse el timid, cea mai frumoasă *femeie* din lume? Doar pentru amuzament, adăugă el repede.

În ciuda tuturor aşteptărilor, Tarnhelm făcu aşa cum i se spusese, iar acum oglinda era acoperită de o imagine

nemaipomenit de atrăgătoare, încât lui Malcolm îi luă ceva timp să realizeze că era vorba de el însuşi. Faptul cu adevărat extraordinar era că se simţea perfect confortabil în noua formă. În fond, de ce n-ar fi fost şi el cine îşi dorea şi la naiba cu legile fizicii?

Următorul pas era să testeze modul de călătorie al coifului. Ingolf îi spusese că putea beneficia de călătorii instantanee şi nelimitate. Deşi asta suna mai degrabă ca un premiu la o emisiune televizată sau ca o reclamă la bilete de călătorie promoţionale, era complet pregătit să o creadă. Dacă ieşea, însă, trebuia să se îmbrace, deoarece era încă în pijama. Căută în jur nişte ciorapi curaţi, apoi îşi aminti că nu era nevoie. Pur şi simplu, se putea imagina îmbrăcat complet şi nu mai trebuia să ducă grija cămăşilor curate. De fapt, acum ar putea să aibă puloverul acela drăguţ din caşmir pe care îl văzuse la magazinul din Bridgwater şi nici nu va mai avea probleme să-şi găsească unul pe măsură.

Pentru prima sa călătorie era indicat să nu fie prea ambiţios, pentru cazul în care ar apărea complicaţii. „Baia" se gândi el şi se trezi dintr-o dată acolo. Nicio senzaţie de zbor prin aer sau de rupere în particule; pur şi simplu era acolo. Cam dezamăgitor, căci lui Malcolm îi plăcea să călătorescă şi e mai bine să călătoreşti plin de speranţe, decât să ajungi la destinaţie (asta era experienţa lui). „Strada principală", comandă el.

Afară era frig şi trebui să ceară un pardesiu, care veni imediat şi îi alunecă imperceptibil pe umeri, închizându-şi nasturii din proprie iniţiativă. „înapoi", se gândi şi se trezi stând din nou pe pat. Dintr-o dată, toate acestea păreau extrem de reale şi asta din cauza uşurinţei cu care le făcea; nicio dificultate, aşa cum te-ai aştepta de la o invocare sau de la un truc de prestidigitaţie. Se transforma şi călătorea prin spaţiu cu aceeaşi uşurinţă cu care mişca degetele mâinii şi prin aceeaşi metodă; voia să se întâmple şi se întâmpla. De asemenea, această abilitate începea să-şi piardă din farmec. Doar pentru că poţi să îţi mişti mâna prin puterea voinţei, nu înseamnă că o şi faci continuu doar ca

să te distrezi. Se simţea cumva deziluzionat şi trebui să facă un efort conştient pentru a continua experimentul. Realiză că nu specificase unde voia să fie dus pe strada principală. Asta putea crea probleme. Dacă spunea „Jamaica" sau „Finlanda" fără să menţioneze unde ar fi vrut să ajungă în acele ţări, se putea trezi pe suprafaţa unui lac ori pe a doua bandă a unei autostrăzi. Încercă iar strada principală şi descoperi că se afla exact la mijlocul ei, aşezat în siguranţă pe trotuar. Repetă procedura de trei ori şi de fiecare dată era dus în acelaşi loc. Apoi încercă cu câteva dintre oraşele şi satele din apropiere. Se remarca un anumit model. Tarnhelm îl punea în locul cel mai apropiat de centrul localităţii şi, de fiecare dată, într-un loc sigur, în care să se poată materializa fără să fie observat.

Dar putea combina călătoria prin spaţiu cu schimbarea formei?

— Bristol şi poştaş, strigă el şi iată-l transformat într-un poştaş din centrul Bristol-ului. Asta îi plăcea. Se perindă prin capitalele lumii (atâtea câte îşi mai amintea, nu fusese prea bun la geografie) sub diferite înfăţişări, oprindu-se doar pentru un moment în fiecare dintre ele, pentru a-şi vedea reflexia în câte o vitrină. Singura greşeală – relativă – a fost Washington, pe care a ales să-l viziteze ca programator. A uitat, însă, să specifice care Washington, iar Tarnhelm, fără îndoială pe principiul *difficilior lectio, l*-a trimis în Tyne and Wear[1]

Cu toată agitaţia asta, aproape că uitase că ar trebui să poată înţelege şi limba păsărilor. Întors acasă, la Nether Stowey, auzise fără să vrea frânturi de conversaţie sub geamul său, fapt care îl îngrijorase până când observase că era vorba de o pereche de ciori serioase care discutau situaţia internaţională prin prisma morţii lui Ingolf. Asta îi reaminti lui Malcolm că ar fi trebuit să afle mai multe despre trecutul noilor sale posesiuni. Aşa că se duse, instantaneu şi invizibil, la bibliotecă, unde petrecu o oră şi ceva citind libretele operelor lui Wagner.

---

[1] Tyne and Wear – comitat în nord-estul Angliei, în care se găseşte, într-adevăr, un sat cu numele Washington (n.tr.)

Decât să se chinuie cu textul, care era o poezie în germană, tradusă într-un dialect obscur din engleza veche, Malcolm preferă să citească rezumatul şi, chiar dacă părea imposibil, înţelese totul. Faptul că (cel puţin aparent) povestea era şi adevărată nu prea îmbunătăţea situaţia. Malcolm nu fusese niciodată atras de metafizică sau de speculaţiile religioase, dar sperase întotdeauna că dacă ar fi exitat vreo fiinţă supremă sau o putere divină, aceasta ar fi dovedit cel puţin logică ori un bun-simţ elementar în acţiunile sale. Se părea că nu. Pe de altă parte, revelaţia că destinul întregii lumi fusese modelat de o mână de idioţi vorbăreţi explica în mare măsură problemele existenţei umane.

Pentru că te poţi aştepta la orice fantezie ilogică din partea unui zeu care îşi comandă un castel construit de Uriaşii Gheţurilor, ştiind că preţul va fi chiar cumnata lui. Dar se pare că asta i se păruse normal lui Wotan, Marele Zeu al Cerului şi Rege al Zeilor, când a promis-o pe Freia, sora nevestei sale, Uriaşilor Fasolt şi Fafner. Probabil că un aranjament prin care capeţi un castel şi, în acelaşi timp, te descotoroseşti de o rudă prin alianţă este avantajos pentru oricine. Dar Wotan, dacă într-adevăr se gândise la asta cu mintea lui atotştiutoare, trecuse cumva cu vederea faptul că această Freia era paznicul merelor de aur ale tinereţii, prin puterea cărora Zeii nu numai că ţineau doctorul departe[2], dar îşi păstrau şi nemurirea. Fără Freia care să îi aprovizioneze cu mere de aur toţi zeii şi-ar fi pierdut treptat puterile şi apoi ar fi pierit. Iar Uriaşii, care se pare că deţineau cel puţin cunoştinţe elementare despre politică, economie şi filosofie, ştiau prea bine acest lucru atunci când au încheiat afacerea.

Tărăşenia devine o adevărată dilemă pentru Zeii nemuritori. Dar le sare în ajutor Loge, isteţul Zeu al Focului, care îi convinge pe Uriaşi că ei nu doresc cu adevărat pe cea mai frumoasă femeie din lume, care se întâmplă să fie

---

[2] În original „An apple a day keeps the doctor away". Echivalentul proverbului românesc „In casa în care intră soarele nu intră doctorul" înseamnă, literal, „Un măr pe zi ţine doctorul departe." (n.tr.)

şi deţinătoarea secretului tinereţii veşnice, ci un ineluş din aur simplu, care aparţine altcuiva. Inelul este, de fapt, al lui Alberich, un pitic de sulf din cavernele din Nibelheim.

Alberich furase nişte aur magic din râul Rin, unde locuiau (probabil înainte ca acesta să fie poluat) trei fete destul de drăguţe, Fiicele Rinului, proprietarele aurului magic. Dacă aurul acesta era lucrat într-un inel de către cineva care jurase să trăiască-fără Dragoste (unii dintre noi, reflectă Malcolm cu tristeţe, nu au de ales în această problemă) ar fi oferit purtătorului său control asupra lumii, într-un mod concret, dar nu pe de-a-ntregul definit. Iniţial, Alberich nu încercase decât să flirteze cu una dintre Fiicele Rinului. Eşuând însă, a blestemat Dragostea, a furat aurul şi a creat Inelul. A văzut că, prin puterea acestuia, putea să îşi oblige semenii să extragă pentru el aur în cantităţi nelimitate, aceasta fiind şi specialitatea piticilor de sulf. Intenţiona ca folosind această bogăţie să supună lumea şi şă se autointituleze stăpânul ei.

Înainte dea progresa cu acest proiect, Wotan îi fură Inelul pe care îl dă ca plată Uriaşilor, care încep imediat să se certe pe el. Fafner îl ucide pe Fasolt şi se transformă într-un dragon, după care se ascunde într-o peşteră din pustietate, aceasta fiind, pentru el, mai interesant decât să se ascundă într-o peşteră din pustietate cu Zeiţa Freia. În sfârşit, gusturile nu se discută.

Bineînţeles că Wotan vrea şi el Inelul. Încă o dată, Malcolm rămase uimit de prostia sau, cel puţin, de confuzia Regelui Zeilor. Acesta era în mod clar genul de persoană care, dacă i s-ar cere să salveze o pisică de pe acoperiş, ar rezolva problema arzând casa din temelii. Wotan se gândeşte să pună mâna pe inel printr-o relaţie amoroasă cu Mama Pământului, din care rezultă nouă fiice gălăgioase, numite Valkirii[3] şi un fiu şi o fiică numiţi Volsungi, Cei din urmă seamănă evident cu tatăl lor, căci tot ce fac până să-şi afle morţile îngrozitoare este să aibă o relaţie

[3] Valkirii – divinităţi din mitologia nordică, al căror rol era să aleagă sufletele războinicilor viteji căzuţi în luptă şi să le conducă în Valhalla, castelul regelui zeilor şi echivalentul paradisului creştin (n. ed.)

incestuoasă, din care rezultă un fiu.

Acesta este Siegfried, un tânăr puternic, dar prostuţ, care îl ucide pe dragonul Fafner. Din muntele de aur pe care dragonul dormise timp de o sută de ani (cam incomod, consideră Malcolm), Siegfried alege Inelul şi pe Tarnhelm, fără să ştie la ce servesc. Descoperă secretul acestor articole doar atunci când, condus de o pasăre, o trezeşte pe Valkiria Numărul Unu, Brunnhilde, care dormea de douăzeci de ani în vârful unui munte în flăcări, după o ceartă cu tatăl ei.

Brunnhilde, care bineînţeles este *mătuşa* lui Siegfried, este totodată şi prima femeie pe care acesta o văzuse vreodată şi cei doi se îndrăgostesc la prima vedere. Brunnhilde îi povesteşte lui Siegfried totul despre Inel şi despre blestemul teribil al lui Alberich, care îi duce pe toţi posesorii lui la o moarte groaznică şi timpurie. Siegfried, nefiind complet idiot, îl face cadou Valkiriei. Totul este, bineînţeles, conform planului lui Wotan („Mie îmi pare mai mult o coincidenţă, " îşi spuse Malcolm, „dar nu contează.") din moment ce Brunnhilde este întruparea voinţei lui şi, întrucât conştiinţa lui instabilă, dar feroce nu îi permite lui Wotan să se atingă de Inel, faptul că acesta se află în posesia Brunnhildei este cea mai bună metodă de a-l controla.

Într-o lume logică, totul s-ar termina aici. Dar Siegfried pleacă în lume să îşi continue cariera de Erou profesionist şi se înhăitează cu nişte indivizi suspecţi, numiţi gibichungi. Aceştia îl conving pe Siegfried să recupereze Inelul de la Brunnhilde şi să se însoare cu sora lor cu faţă de cal, Gutrune. Normal că Brunnhilde se înfurie şi conspiră cu Hagen (care este şi el un gibichung şi, dacă vă vine să credeţi, fiul lui Alberich) să îl ucidă pe Siegfried şi să ia Inelul înapoi. Hagen îl ucide pe Siegfried, dar Brunnhilde se răzgândeşte imediat (ca femeia). Se repede la rugul funerar al lui Siegfried să înhaţe Inelul şi este transformată şi ea în cenuşă. În acest timp, Rinul îşi iese din întâmplare din matcă, inundând Germania şi permiţând Fiicelor Rinului să înşface Inelul de pe degetul carbonizat al Brunnhildei şi să îl

înece pe Hagen. Între timp, castelul Zeilor (de la care pornise toată tevatura) ia foc şi arde din temelii, Zeii neglijând prosteşte să îl părăsească la timp. Astfel, cortina cade peste un rai calcinat şi un pământ inundat sau, cu alte cuvinte, un Final Fericit tipic pentru o operă. Sau cel puţin aşa a crezut Wagner…

Ajungând la finalul acestei poveşti, Malcolm rămase cu două impresii clare: mai întâi că Fafner, dragonul, în loc să îşi ţină banii sub saltea ca toată lumea, îşi ţinea salteaua sub bani; şi în al doilea rând că umanitatea are, de obicei, Zeii pe care şi-i merită. Dădu din cap cu tristeţe şi se transportă la bar.

Cu o halbă de bere şi un sandviş de pui în faţă, recapitulă întreaga poveste. Erorile logice şi inconsecvenţa care stricau povestea, departe de a-i ştirbi veridicitatea, îl convinseră tocmai că ar putea fi adevărată; pentru că semăna cu viaţa. De asemenea, scrise pe un şerveţel numele tuturor Zeilor şi monştrilor care l-ar putea căuta, apoi îşi îndreptă atenţia spre chestiuni mai presante.

Mai întâi, trebuia să transforme aurul nibelungilor în bancnote. Se hotărî să încerce metoda directă şi se transportă pe Bond Street, unde găsi un bijutier cu vechime. Îşi luă o înfăţişare gravă şi respectabilă şi se apropie de tejghea cu două pocale din aur masiv, alese la întâmplare din grămada de aur pe care o materializase de dimineaţă. Bijutierul le studie un moment, în tăcere.

— Ciudat, spuse el, întorcând unul dintre ele pentru a putea citi inscripţia străină de pe buză, nu figurează pe listă.

— Ce listă?

— Lista cu aurul şi argintul furate, pe care o primim lunar de la poliţie. Sau le-ai şutit de curând?

— Nu le-am furat, replică Malcolm încrezător, sunt ale mele.

— Asta să i-o spui inspectorului, băiete, zise bijutierul. Un zdrahon se aşezase în faţa uşii, în timp ce bijutierul ridica receptorul şi începea să formeze numărul poliţiei.

— Nu vă mai învăţaţi minte, spuse el cu tristeţe. Veniţi

aici pe nepusă-masă şi vă aşteptaţi să cumpăr aur în valoare de cinci mii…

— Atât de mult?

— Atât valorează metalul. Mai pune câteva mii pentru lucrătură, dacă e originală. Cred că proprietarul va fi fericit să şi le recupereze.

— Nu contează, poţi să le păstrezi, rosti Malcolm şi dispăru.

3

Întors acasă, la Nether Stowey, în timp ce îşi pregătea un ceai, Malcolm găsi o cale de a folosi averea Nibelungilor pentru conducerea lumii. Mai întâi, trebuia să intre în contact cu un negustor de aur lipsit de scrupule. Asta n-ar fi fost prea greu. Tot ce avea de făcut era să îi comande Coifului să-l ducă acasă la un negustor de aur lipsit de scrupule şi ar fi ajuns într-o clipă. Acestuia trebuia să îi vândă o cantitate rezonabilă de aur fără să fie nevoit să răspundă la întrebări incomode. Cu banii astfel obţinuţi ar fi trebuit să cumpere acţiuni, multe acţiuni la multe companii mari. Apoi să mai vândă nişte aur, să mai cumpere nişte acţiuni. Mai devreme sau mai târziu, ar fi distrus piaţa aurului, ceea ce ar fi fost păcat, dar până atunci ar fi trebuit să deţină destule acţiuni pentru a se putea descurca şi fără aur. După zece ani de cumpărat acţiuni, ar fi fost în poziţia de a prelua controlul asupra celor mai importante companii internaţionale. Prin intermediul acestora (şi al corupţiei masive) ar fi putut să influenţeze guvernele ţărilor din lumea liberă.

Având lumea liberă la degetul mic, ar fi putut încerca o înţelegere convenabilă cu ţările Lumii a Treia, cu scopul de a se infiltra în aceastea. Printr-o combinaţie de mită, presiune economică şi, la nevoie, forţă militară, ar fi dobândit în aproximativ treizeci şi cinci de ani un control invizibil, dar eficient asupra lumii şi totodată vreo sută de boli de stomac. Totul părea îngrozitor, iar Malcolm nu voia să ia parte la aşa ceva, într-un fel, se simţea uşurat. Conducerea lumii, aşa cum şi-o închipuise când îi pomenise Ingolf despre ea prima dată, ar fi presupus atât responsabilităţi cât şi beneficii. Aşa cum stăteau lucrurile, însă, ar fi putut arunca Inelul – înapoi în Rin, dacă Fiicele Rinului nu muriseră deja din cauza poluării – şi să păstreze pe Tarnhelm pentru propriul amuzament. S-ar fi putut

angaja ca mesager rapid…

— Fraiere, spuse o voce.

Se uită în jur, speriat. Nu era nimeni… dar apoi îşi aminti. Vocea venise dinspre un porumbel cam cifulit, care stătea agăţat de pervaz.

— Pardon? Spuse el.

— Eşti un fraier, Malcolm Fisher, zise porumbelul. Deschide fereastra şi lasă-mă să intru.

Deşi începuse să se sature să tot fie insultat şi dirijat de tot felul de animale, Malcolm făcu aşa cum i se ceruse.

— Îmi pare rău, spuse porumbelul, am fost nepoliticos. Dar m-am simţit dator să ţi-o spun. Vezi tu, eu sunt o pasăre a pădurii, ca şi cea care l-a îndrumat pe Siegfried, cu mult timp în urmă.

— Ba nu eşti, replică Malcolm. Eşti un porumbel.

— Aşa e. Sunt un porumbel al pădurii. Şi nouă ne pasă.

Porumbelul îşi imagina, probabil, că spusese ceva logic. În mod sigur, afirmaţia avea tot atâta sens cât tot ce aflase Malcolm în ultimele patruzeci şi opt de ore.

— Şi de ce sunt fraier? Întrebă el. Ce am mai făcut acum?

— Inelul, răspunse porumbelul cu ciocul plin de firimituri de pe masa lui Malcolm, nu înţelegi ce-i cu el, nu? Adică, ai auzit povestea, ai citit cartea…

— Când o să văd filmul?

— Să ştii că nu e o jucărie, răspunse sever porumbelul. Şi, înainte să mă întrebi, ştiu toate astea pentru că sunt o pasăre.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Vezi tu, continuă porumbelul ciugulindu-şi penele zbârlite, în afară de a crea bogăţii, Inelul are şi alte puteri, nebănuite – că veni vorba, bune firimiturile astea. Sunt adeptul unui ciugulit sănătos - nebănuite nici când a fost creat. Ai ascultat ştirile de azi?

Malcolm se uită la ceas; era ora cinci şi se întinse să pornească radioul. Dar înainte de a atinge aparatul, vocea crainicei începu să se audă foarte clar.

— Foarte util, spuse Malcolm.

— E sângele de Uriaş, replică porumbelul. Bineînţeles că

e ceva selectiv; poţi să auzi transmisiunile doar dacă iei o decizie conştientă în acest sens. Altfel ai înnebuni în câteva minute, cu toate vocile trăncănindu-ţi în cap în toate limbile pământului. Şi da, funcţionează şi cu telefoanele.

— Nu-mi spune, zise Malcolm, care avusese brusc o revelaţie. Şt voi, păsările, puteţi să o faceţi?

Porumbelul tăcea. Oricum, Malcolm îl auzea clar cu urechea minţii. Deşi pasărea nu îşi deschisese ciocul, era ca şi eum ar fi auzit o voce, mai mult de parcă ar fi purtat o discuţie cu cineva care stătea cu spatele la el. Se păstra chiar şi slabul accent al porumbelului, din centrul Angliei.

— Şi tu poţi face tot ce facem noi, la fel sau chiar mai bine. De exemplu poţi citi gândurile, ca acum - selectiv, desigur. Dar tu poţi să le blochezi şi să nu mai auzi nimic, dacă vrei. Noi nu putem.

Un avantaj important al acestui mod de a conversa fără a vorbi era că această comunicare, ce ar fi durat câteva secunde dacă ar fi fost rostită, trecea prin mintea lui Malcolm aproape instantaneu. Pentru exemplificare: un actor recitând tot *Paradisul pierdut* prin transfer de gânduri şi-ar fi reţinut audienţa nu mai mult de şase minute. Îndreptându-şi atenţia asupra conceptului, Malcolm realiză că putea auzi gândurile porumbelului chiar şi când acesta nu încerca să le comunice.

— La fel şi ţie, spuse (sau gândi) el iritat.

— Iartă-mă, răspunse pasărea. Am uitat că mă auzi. Cred că din acest motiv nu am evoluat noi, păsările, prea mult, în ciuda inteligenţei noastre considerabile. Trebuie să ne irosim tot timpul şi toată energia supraveghind ce gândim şi astfel nu mai ajungem să ne folosim creierul şi la ceva util. Voi oamenii trebuie să fiţi atenţi doar la ce spuneţi. Sunteţi norocoşi.

— Unde rămăsesem?

— Ascultai radioul.

— A, da.

Întreaga conversaţie ocupase timpul dintre al doilea şi al treilea bip ale semnalului de oră exactă. Malcolm, a cărui minte se obişnuise să lucreze la o viteză mai mare, găsea

aşteptarea pentru următorul semnal sonor neîndurător de plictisitoare, pe măsură ce se scurgeau clipe întregi de inactivitate. Când crainica începu să vorbească, cuvintele îi păreau iniţial de neînţeles, ca de pe un disc a cărui turaţie este încetinită.

Prezentatoarea părea cam hărţuită, căci vocea ei frumoasă, demnă de BBC, era în mod clar gâtuită în timp ce trecea în revistă dezastrele naturale sau făcute de mâna omului, care loviseră planeta de pe la ora unu dimineaţa.

— De când l-ai omorât pe Uriaş, spuse porumbelul.

Avuseseră loc cutremure prin toată America de Nord şi de Sud, în Italia erupsese un vulcan, iar deasupra Africii de Nord se formase un nor de lăcuste mai mare decât se pomenise vreodată. Şapte guverne fuseseră răsturnate cu violenţă, delicatele negocieri de pace din Orientul Mijlociu eşuaseră definitiv, Statele Unite rupseseră legăturile diplomatice cu China, iar Anglia pierduse Finala Mică a campionatului de cricket cu o tură şi treizeci şi două de serii.

— Îngrozitor, zise Malcolm cu voce tare.

— Ascultă, îl îndemnă porumbelul.

În mod uimitor, spunea crainica (şi vocea ei tremura sensibil), în toate aceste dezastre nimeni nu fusese ucis sau rănit serios, nicăieri în lume, deşi pagubele materiale erau incalculabile. În acest timp, la grădina zoologică din Londra, Za-Za, Uriaşul Urs Panda… Malcolm îşi îndepărtă vocea din minte.

— Deci, ce se întâmplă? Porumbelul tăcea şi mintea îi era goală.

— E vina mea? Întrebă Malcolm neliniştit. Eu am făcut toate astea?

— Nu, nu chiar. De fapt, a fost mai mult un tribut adus integrităţii tale.

— Cui?

— Integrităţii tale. Vezi tu, din cauza blestemului lui Alberich, Inelul nu se poate abţine să nu provoace dezastre. În fiecare zi în care continuă să existe îşi exercită puterea asupra lumii şi dacă această putere nu este canalizată

intenţionat spre lucruri pozitive şi constructive – ceea ce este oricum imposibil - pur şi simplu cedează, provocând distrugeri şi stricând tot felul de chestii.

— Ce fel de chestii?

— Scoarţa terestră. Guverne. Ce vrei tu. De ce crezi că lumea a fost un loc atât de urât în ultima mie de ani? Lui Ingolf nu îi păsa de lume atâta timp cât lui îi era bine, iar în ultimul secol şi ceva, când durerea continuă de măsea i-a afectat temperamentul, a încurajat în mod deliberat Inelul, gândindu-se la lucruri neplăcute. De aici războaie, progres şi tot restul.

Malcolm dădu din cap a neîncredere.

— Dar... dar ce-i cu Zeii? Adică, de abia am aflat că există. Ei ce fac?

— De obicei, fac ce vor. Wotan – el e singurul care contează - e omnipotent; cel puţin până la un punct. Singurul lucru cu care nu se poate pune este Inelul, care e mult mai puternic decât el. De aceea şi-l doreşte atât de mult. Dar asta nu prea schimbă faptul că Wotan e atotputernic. Vezi tu, nimeni nu poate să controleze Inelul sau să-l pună să facă ceva anume. Asta e ideea...

Gândul porumbelului se pierdu. Evident, îşi dăduse seama de ceva ce nu putea fi nici măcar gândit, darămite rostit. Făcu un efort şi continuă.

— Oricum, când Inelul trece pe mâna altcuiva, devine foarte temperamental. Nimănui nu-i place să fie ucis şi toate vibraţiile negative care au trecut prin mintea lui Ingolf când a murit noaptea trecută nu aveau cum să înbunătăţească situaţia. Vezi tu, gândurile rele îi oferă Inelului ceva de înfulecat. De aici, toate cutremurele.

Încă o dată, gândurile porumbelului dispărură. Se plimbă pe masă, ciuguli o bucăţică de carne, apoi se opri brusc din mers.

— Şi n-a murit nimeni, spuse el. Ciudat, nu crezi? Ţi-ai pus Inelul imediat?

— Da.

— Nici nu ştiu dacă este posibil, dar poate că tu chiar *controlai* Inelul într-un fel sau altul, oprindu-l să omoare pe

cineva. Dumnezeu ştie. Vreau să spun că nici Siegfried nu putea să-l controleze şi el era mult mai…

— Ştiu, aşa îmi spune toată lumea.

— Oricum, nu a putut să îndepărteze blestemul, deşi avea cele mai mari şanse – era nepotul lui Wotan, dar nu mai era sub puterea lui. Dar poate că nu este blestemul... Oricum, n-a putut să facă nimic cu el. Şi uită-te la tine…

— In cazul ăsta, spuse Malcolm, tot ce trebuie să fac pentru a termina toată povestea asta cu blestemul, pentru a face lumea mai bună, este să arunc Inelul înapoi în Rin. Rinul era, nu?

Porumbelul îşi deschise aripile şi zbură în jurul camerei ca să se calmeze. Nu reuşi.

— Idiotule! Strigă el. N-ai ascultat niciun cuvânt din ce am gândit? Ăsta e cel mai rău lucru pe care l-ai putea face.

— Dar scrie în carte: Apele Rinului vor spăla blestemul lui Alberich.

— Ce amuzant o spui. N-ai prins ideea a ceea ce am încercat să îţi spun. Blestemul nu e aşa. De fapt… scuză-mă. Porumbelul fâlfâi de pe masă şi ateriză iertător pe capul lui Malcolm. Am uitat, nu eşti obişnuit să citeşti gândurile. Doar că mi-am dat seama că blestemul nu are nicio legătură. E un simplu blestem. Le provoacă tuturor proprietarilor Inelului o moarte tragică şi timpurie. Dar Inelul era puternic *înainte* ca Alberich să îl blesteme. Dacă l-ai arunca în Rin…

— Vrei să nu mă mai ciuguleşti în cap?

— Iartă-mă. Cred că e din instinct. Noi, păsările, suntem martirii instinctelor. Unde eram? Dacă arunci Inelul în Rin, nu există nicio garanţie că Fiicele Rinului ar putea să-i controleze năravurile mai bine decât Ingolf. Şi chiar dacă ar putea şi ar vrea, nu poţi fi sigur că vor putea să îl apere de băieţii răi – Wotan, Alberich şi restul găştii. Ca să nu mai vorbim de noii pretendenţi. Fetele Rinului nu au putere, înţelegi, ele nu pot oferi decât o alternativă.

— Ce alternativă?

— Gândeşte-te, chicoti porumbelul. În Evul Mediu era de neconceput ca cineva să prefere bogăţie fără limite în loc

de puţină distracţie cu o Fiică a Rinului - la asta se referea toată povestea cu renegatul Iubirii – dar asta era acum o mie de ani. Ce ai fi putut să cumperi acum o mie de ani, care să şi merite? Cel mai tare bun de larg consum era un drakkar[4] sau o pălărie din piele de capră, iar casa ideală era o colibă din lemne, plină de umezeală şi fără horn. În zilele noastre, totul s-a schimbat. În zilele noastre, majoritatea oamenilor ar renega Dragostea pentru o maşină de spălat, darămite pentru lumea întreagă. Nu, dacă arunci Inelul în Rin, nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia.

Malcolm îşi îngropă capul în palme, făcându-l pe porumbel să-şi piardă echilibrul.

— Ai grijă, spuse acesta din urmă.

— Dar Wagner a spus…

— Lasă-l pe Wagner, asta e viaţă adevărată.

— De unde a ştiut povestea, totuşi?

— I-a spus-o o păsărică.

Malcolm tăcu pentru un moment, în timp ce porumbelul încerca să-i mănânce agenda telefonică.

— E groaznic, zise el, într-un final. Acum o să fiu direct răspunzător pentru fiecare catastrofă din lume. Şi eu credeam că doar maică-mea dădea vina pe mine pentru orice.

— Nu neapărat, îl linişti porumbelul. Probabil -am spus probabil – că poţi preveni toate aceste lucruri îngrozitoare. Nu mă întreba cum, dar ai reuşit să împiedici moartea a nu ştiu câţi oameni, astăzi.

— Aşa am făcut?

— Pai dacă nu tu, atunci cine naiba? Să îţi explic altfel. Porumbelul îşi ascunse ciocul între pene şi se gândi puternic, preţ de o clipă. În mare, luând totul în considerare, n-ai vrea să omori pe nimeni, nu?

— Nu, replică Malcolm cu convingere.

— Dar faptul că auzi despre tot felul de dezastre din alte ţări nu îti strică ziua. Te gândeşti, ce ghinion, sărmanii de ei, însă nu izbucneşti în lacrimi.

— Adevărat.

---

[4] Drakkar – Corabie cu vâsle, folosită de vikingi, (n.tr.)

— Insă un dezastru din ţara ta te-ar afecta mai puternic, nu-i aşa?

— Da, cred că da.

— Se potriveşte. Vezi tu, toate aceste catastrofe s-au întâmplat în alte ţări. Singurul dezastru local a fost că Anglia a pierdut un meci de cricket şi, la cum merge treaba în zilele noastre, asta s-ar fi întâmplat oricum. Îmi amintesc când ciuguleam lângă terenul de la Edgbaston, în o mie nouă sute cincizeci şi şase…

— Treci peste asta, spuse Malcolm iritat.

— După cum văd eu problema, zise porumbelul, ridicând o bucăţică de brânză uscată pe care nu o văzuse mai devreme, Inelul este condus de voinţa ta. Când Inelul îşi schimbă stăpânul, trebuie să aibă loc un anumit număr de lucruri importante. E ca un vulcan: toată forţa şi violenţa acumulată trebuie să se ducă undeva. Dar dorinţa ta de a proteja Britania…

— Vrei să nu mai foloseşti cuvântul ăsta? Sună ca şi cum ar fi vorba de ultima mea dorinţă testamentară.

— Bine, atunci tu ai apărat Britania pentru că îţi pasă mai mult de ea decât de alte ţări. Bineînţeles că totul este subconştient. Şi ai refuzat să laşi Inelul să omoare pe cineva pentru că, instinctiv, nu eşti de acord ca oamenii să fie ucişi. Dacă te gândeşti, e de apreciat. Mai ai pe undeva nişte brânză din asta?

Malcolm era cam surprins.

— Adică, pot să pun lumea să facă ce vreau eu?

— Nu aşa cum crezi tu. Inelul nu va accepta ordine de la mintea ta *conştientă.* Dar îl poţi împiedica să distrugă lumea, dacă eşti destul de tare.

— Nu cred.

— Sunt de acord că pare ciudat. Până la urmă, Wotan n-a reuşit. Nici Fafner n-a reuşit. Nici măcar Siegfried n-a reuşit şi el era mult mai…

— Siegfried era un prost. Sau nici asta n-a înţeles bine Wagner?

— N-a înţeles. Siegfried nu era deloc prost. Pur şi simplu nu ştia ce se întâmpla. Dar nici tu nu ştiai. Porumbelul tăcu

din nou.

— Cum se face că nu pot să îţi citesc gândurile? Întrebă Malcolm. Ai făcut-o de două, trei ori până acum.

— Nu gândesc, intru în comuniune.

— Cu cine?

— De unde să ştiu? Sări porumbelul într-un acces de nervozitate. Am presupus întotdeauna că intru în comuniune cu Mama Pământului. Hai, încearcă şi tu.

Malcolm încercă, deschizându-şi mintea pentru tot ce exista în lume. Auzi un scârţâit îngrozitor şi o închise la loc.

— Nimic, spuse el, doar o mulţime de voci.

— Aha, răspunse porumbelul, iar Malcolm simţi nelinişte şi chiar respect în gândurile lui. *Înţeleg.,.*

— Vrei să spui că intri în comuniune cu mine? Malcolm era atât de uimit, încât se transformă fără să vrea într-o piatră.

— Aşa se pare, zise porumbelul. Domnule, adăugă el.

— Continuă, spuse Malcolm cu amărăciune. Mai flecăriţi un pic, tu şi Sufletul meu Nemuritor, nu mă băgaţi în seamă.

— Iartă-mă, zise porumbelul, cred că trebuie să fii tare frustrat, mai ales că e atât de bine, ţi-ar plăcea tare mult dacă ai putea auzi şi tu.

— Ce a spus ultima dată?

— Ei, a sugerat că s-ar putea să nu fii înţelept ori nobil sau curajos, viteaz ori isteţ sau orice altceva în genul ăsta.

— Parcă aş vorbi eu.

— Dar eşti singura persoană *bună* din istorie care s-a aflat în posesia acestui obiect păcătos.

— Bună?

— Bună.

— Chiar crezi că sunt bun? Roşi Malcolm.

— De unde vin eu, răspunse porumbelul, ăsta nu e un compliment. Oricum, nu eu am spus-o, ci tu, doar că nu te-ai putut auzi gândind-o. Dar dacă prin bun vrei să zici decent, inofensiv, n-ar omorî o muscă, da, cred că aşa eşti. Iar ceilalţi Purtători-ai-Inelului au fost, într-un fel sau altul, nişte ticăloşi fără seamăn.

— Chiar şi Siegfried?

— Siegfried era cam iute la mânie. Dacă terciul lui nu era exact aşa cum şi-l dorea, dădea cu el de perete.

Malcolm se frecă la ochi.

— Şi bunătatea mea va salva lumea, nu?

— Se poate, cine ştie? Încearcă să îţi repeţi tot timpul „azi nu vreau să se întâmple nimic rău nimănui, nicăieri". Vezi dacă iese ceva. Porumbelul îşi întoarse capul şi privi soarele, care începuse să împrăştie lumina înserării. E timpul să plec, spuse el. In drum spre casă vreau să mă uit la un câmp de floarea-soarelui. Au o maşinărie din alea care face bang la fiecare zece minute, dar cui îi pasă? Îmi place zona. Întotdeauna am vrut să mă retrag la malul mării.

— Deci, asta-i tot? Să mă gândesc la lucruri drăguţe?

— Încearcă. Dacă nu funcţionează, încearcă altceva. Ai grijă, da? A fost un privilegiu să te cunosc, presupun. Şi fereşte-te de Zei şi de Volsungi, pentru un timp. Sunt deja pe urmele tale.

— Şi ei sunt capabili să citească gândurile?

— Nu, dar Wotan are o pereche de corbi isteţi Totuşi nu cred că o să te găsească prea uşor. Larnhelm îţi maschează gândurile, dar pe o rază scurtă şi lumea e destul de mare. Ai un avantaj cu Tarnhelm. Dar în locul tău as fi mai discret pe viitor. Nu e prea bine să te laţâi de colo-colo arătând ca cineva mort de o mie de ani.

— Te referi la Tezeu?

— Ăsta cine mai e? Nu, mă refer la Siegfried. Şi Brunnhilde, că veni vorba. Porumbelul îsi deschise aripile, spuse „Mulţumesc pentru firimituri" şi dispăru.

Un timp, Malcolm nu înţelese ce voise porumbelul să spună cu Siegfried si Se transformase doar într-un singur personaj feminin, pe ziua de astăzi. Se duse la oglindă.

— Repede, ordonă el, Siegfried, apoi Brunnhilde.

Încă o dată, imaginile Celui Mai Frumos Bărbat şi ale Celei Mai Frumoase Femei apărură pe sticlă. Se aşeză pe pat şi, dintr-un motiv sau altul, începu să plângă.

Ridicarea în slăvi poate fi cam enervantă. Chiar şi cel mai dur şi mai cinic vizitator occidental în insulele îndepărtate

este surprins să vadă băştinaşii rugându-se la propria-i poză înrămată, dar cel puţin se poate consola ştiind că nu este un zeu. Malcolm nu avea o asemenea consolare atunci când trebui să se confrunte cu faptul că mintea lui conduce lumea.

— Dacă ar şti domnul Scanlon, îşi tot spunea el. Domnul Scanlon încercase să-l înveţe fizică, în şcoală. Şi, dacă evaluarea sa privind capacităţile intelectuale ale lui Malcolm fusese corectă, lumea era în mare pericol. În această privinţă, Malcolm împărtăşise întotdeauna părerea profesorului său; în mod sigur, evidenţa fusese de partea acestuia.

Dar oricum, era necesar să facă faţă situaţiei cât putea de bine. Acum Malcolm nu mai avea pe cine da vina decât pe el însuşi, la modul cel mai propriu, iar Slujba Zilnică de la radio părea să i se adreseze în mod direct. Mai ales o frază, pe care Malcolm îşi luă libertatea să o parafrazeze uşor.

— Căci nu este nimeni care să lupte pentru noi, în afară de Tine. O, *Doamnei* însă ştirile din lumea exterioară îi dădeau toate motivele pentru un optimism precaut. Dezastrele care marcaseră ascensiunea sa se rezolvaseră singure cu o iuţeală jenantă. De exemplu, Naţiunile Unite avuseseră o sesiune specială la New York şi votaseră în unanimitate să strângă de lâ toţi membrii o contribuţie nemaiîntâlnit de generoasă pentru ajutorarea victimelor catastrofei. Diferitele revoluţii şi puciuri se limpeziră singure, transformându-se în democraţii incipiente, ca şi cum asta le-ar fi fost intenţia de la bun început. Negocierile de pace din Orientul Mijlociu se reluaseră, America şi China începuseră să joace din nou ping-pong împreună, iar norul de lăcuste fusese înghiţit de un stol uriaş de păsări migratoare. Ce-i drept, Anglia pierduse Campionatul de Cricket, dar Malcolm ştia că nu se putea aştepta nimeni la miracole din partea lui. Singurul dezastru care chiar avusese loc era. Distrugerea de către un vulcan a unui mic atol nelocuit din Oceanul Pacific; dar chiar şi asta avea o parte bună, căci locuitorii atolului vecin se plânseseră întotdeauna că îi deranja şi că le strica priveliştea apusului.

4

Nu fusese nevoie de nicio fantomă ieşită din mormânt, de nicio vizită a vreunei' păsări profetice care să-i spună lui Malcolm că toate acestea erau rezultatul bunei sale purtări. Îşi îndepărtase cu rigurozitate din minte toate gândurile neplăcute, furioase sau dispreţuitoare preţ de aproape două săptămâni (efortul începea să îşi spună cuvântul), iar rezultatul fusese o răsturnare nemaivăzută a destinului rasei umane. „Şi totul", gândea Malcolm satisfăcut, „numai datorită mie."

Dar era extrem de frustrant să păstreze totul doar pentru sine. Malcolm nu mai reuşise nimic până atunci, cu excepţia premiului trei la un concurs floral câmpenesc, la vârsta de nouă ani (trei persoane participaseră la acea categorie) şi dorinţa sa de a fi felicitat era foarte puternică. Soră-sa, de exemplu, câştigase o grămadă de lucruri, dar niciodată nu oprise un război sau un nor de lăcuste. Însă Inelul părea să îl îndepărteze pe Malcolm de restul oamenilor. Deşi era stăpânul lui Tarnhelm, foarte rar ieşea din casă. Parţial din cauza lenei, dar şi din precauţie; căci, dacă dorea să îşi păstreze mintea curată, fără urmă de supărare ori de resentiment, nu era recomandat să se întâlnească cu vreunul dintre prietenii sau rudele sale. De asemenea, îi era tot mai foame. Toată mâncarea din apartament (o parte din aceasta era acolo de ceva timp) se terminase de mult, nu mai avea niciun ban şi nici prea multe şanse de a câştiga ceva. Chiar dacă mai era angajat (deşi după două săptămâni de absenţă nemotivată era destul de puţin probabil), ştia că, de dragul omenirii, nu se putea întoarce acolo. Nu poţi fi funcţionar la un birou de licitaţii din provincie fără să dezvolţi nişte gânduri destul de negre, oricare dintre ele, luând în considerare situaţia sa actuală, având capacitatea de a şterge de pe faţa pământului un oraş mai mare. Varianta evidentă -hoţia, folo-sindu-se de

Tarnhelm – ridica aceleaşi probleme. Dacă ar fi început să fure, cine ştie care ar fi fost consecinţele?

Întoarse problema pe toate feţele, transformându-se în Aristotel în speranţa că modificarea i-ar putea îmbunătăţi judecata. În ultimele două săptămâni metamorfoza fusese singura sa ocupaţie şi ajutase timpul să treacă ceva mai repede. Dorise întotdeauna să vadă cum arătau în realitate diferite personaje istorice sau imaginare şi, mai ales, fetele descrise de poeţi. Se chinuise de asemenea să preia forma tuturor posibililor săi agresori – Wotan, Alberich, Loge - pentru a-i putea recunoaşte la nevoie şi reuşise să se sperie de moarte.

Forma exterioară a lui Aristotel părea să-l inspire şi Malcolm trecu în revistă diferitele modalităţi în care ar fi putut vinde aurul fără să fie direct implicat. Renunţând la ideea de a da un anunţ în pagina publicitară din Gazeta Satului, se opri la ceea ce părea a fi o variantă rezonabilă, înarmat cu o valiză încăpătoare, îi ordonă Coifului să îl ducă într-un beci pustiu din Banca Angliei, unde ar fi putut găsi destule bancnote folosite. La sosire, umplu valiza (mai degrabă un cufăr de mici dimensiuni) cu bancnote de zece şi de douăzeci de lire, apoi începu să materializeze aur de o valoare aproximativ egală. În final, fruntea i se iritase de la atâta frecat, iar podeaua seifului era acoperită cu bogăţii alese. Dispăru cu tot cu valiză şi repetă procesul cu bănci asemănătoare din Franţa, America, Australia şi alte ţări importante (căci ar fi fost incorect ca doar una sau două ţări să se trezească pline de aur). Cu averea însemnată adunată în acest fel îşi deschise un mare număr de conturi bancare sub diferite nume – o treabă îngrozitoare, plină de complicaţii neprevăzute - şi îşi cumpără casa pe care şi-o dorise mereu, un conac imens şi foarte frumos de lângă Taunton, care se întâmplase să fie de vânzare.

Aşa cum se aşteptase, niciuna dintre instituţiile financiare cu care făcuse afaceri nu anunţase dispariţia bruscă a vreunei mari sume de bani ori la fel de neaşteptata apariţie a unei averi în aur. Preţul metalului fluctuase nebuneşte o zi sau două, după care crescuse mai

mult ca oricând în ultima vreme. Intrigat, Malcolm vizitase din nou băncile sale favorite, invizibil şi înarmat cu două valize. Tot aurul dispăruse, dar erau mai multe bancnote, împachetate frumos, pentru a putea fi transportate mai uşor. Ba chiar, la Banca Australiei, de un raft era sprijinit un carton pe care scria: „Mulţumim, mai treceţi pe la noi."

Acum că era multimilonar în toate monedele lumii, Malcolm îşi îndreptă atenţia spre decorarea noii sale case. Se părea că avea să petreacă mult timp de unul singur în ea şi cum banii nu erau o problemă, se hotărî să aibă ce era mai bun din toate. Evident că nu putea risca să apară acolo cu propria sa înfăţişare – ce ar fi căutat Malcolm Fisher să cumpere Combe Hall? — Aşa că îşi concepu o nouă imagine care să se potrivească noii sale vieţi. Făcând aceasta, comise o mare greşeală, dar când realiză ce făcuse era deja prea târziu.

Simpla sa neglijenţă crease necazul. Fusese atât de entuziasmat de ideea de a deţine Combe Hall încât se dusese sub propria sa înfăţişare la agenţii imobiliari care se ocupau de afacere.

Fusese invitat într-o încăpere şi rugat să aştepte venirea proprietarului agenţiei. Când acest domn deschisese uşa, Malcolm îşi zărise propria imagine în oglindă şi îşi dăduse seama de greşeală. Ordonase Tarnhekn-ului să îl transforme în altcineva, dar nu avusese timp să mai specifice în cine. Spre groaza sa, observase că figura din oglindă era cea a Celui Mai Frumos Bărbat, dar agentul imobiliar deja îl văzuse şi nu se mai putea transforma în nimic mai puţin evident. Rămăsese aşa, exact cum îl avertizase maică-sa, când era mic şi se strâmba, că avea să păţească.

Astfel, Malcolm se trezi condamnat să îşi înceapă noua sa viaţă cu trupul şi chipul lui Siegfried, Spintecătorul de Dragorii, cunoscut şi ca Cel Mai Frumos Bărbat. Nu putea să nu se gândească la avertismentul porumbelului în această problemă, dar era prea târziu. Nu că lui Malcolm nu i-ar fi convenit, în principiu, să fie cel mai frumos om care a trăit vreodată pe lume, dar de cum vedea corbi (sau ciori sau

păsări negre, nu era ornitolog) se umplea de groază.

Între timp îşi îmbunătăţi noul personaj şi, printr-o inventivitate şi o prefăcătorie de care nu se crezuse capabil până atunci, obţinu actele şi documentele necesare. Pentru a-i oferi noului său sine o istorie (multimilionarii nu pică aşa, din cer) a trebuit să se transporte via Tarnhelm, la miez de noapte, în camerele cu calculatoare a jumătate dintre oficiile publice din ţară şi cum nu ştia mai nimic despre aparatura secolului al douăzecilea, reuşise să şteargă, accidental.

Istoria personală a câtorva sute de oameni înainte de a obţine rezultatul dorit. Totuşi, în final, avea tot ce îi trebuia pentru a fi cine îşi alesese, respectiv Herr Manfred Finger din Dusseldorf. Din nou, partea cu originea germană fusese neintenţionată şi prost aleasă; dorise să fie un străin (pentru că în Somerset este de la sine înţeles că orice străin e nebun, iar toleranţa faţă de comportamentul excentric sau neobişnuit se mulează corespunzător) şi alesese o ţară la întâmplare. Faptul că alesese Germania fusese ori o neglijenţă şi mai mare, ori Inelul se răzbunase pe el pentru că îl silea să facă numai lucruri bune. Nu era sigur care dintre variante era adevărată, dar înclina să creadă că prima, pentru că era mai aproape de firea sa.

Herr Finger deveni curând cunoscut tuturor locuitorilor din Combe, care erau prin natură curioşi să afle mai multe despre noul lor vecin. După cum cerea obiceiul, aceştia găsiră curând o poreclă pentru noul Stăpân al Conacului. Diverşii membri ai familiei Booth, care deţinuseră clădirea încă de la începutul perioadei Tudorilor[5], fuseseră cu toţii alintaţi cu o mulţime de epitete pline de dragoste Jack Nebunul, George Beţivul – iar sintagma atribuită lui Malcolm fu „afurisitul ăla de bogătaş străin". Totuşi, o astfel de familiaritate nu implica şi acceptare. Deşi recunoşteau

---

[5] Casa Tudor – familie conducătoare a Angliei (1485-1603). Stilul ahitectonic cu acelaşi nume se mai întâlneşte ocazional în zonele rurale ale Angliei şi se caracterizează prin clădiri făcute pe jumătate din lemn, cu cadrul ferestrelor negru, în contrast cu albul zugrăvelii exterioare, (n.tr.)

că Herr Finger nu era prea rău la prima vedere şi că nu era mai rău decât ultimul din familia Booth (Sir William, zis Billy Smintitul), se înţelegea de la sine că ceva era în neregulă cu el. Malcolm era, după cum hotărâseră oamenii, un infractor de un soi sau altul; totuşi înţelepţii din Combe nu se putuseră hotătrî dacă era traficant de arme sau vânzător de droguri. Singurul lucru unanim acceptat era că îşi omorâse nevasta. În fond, nimeni nu o văzuse vreodată prin sat…

— Şi, până la urmă, spuse Wotan, cât e ceasul? Loge, cu mâinile pline de ulei, descălecă epuizat de pe motocicletă şi îşi scoase casca.

— S-a stricat din nou, răspunse el. Chiar la marginea Wuppertal-ului. Au cedat bujiile.

Wotan clătină din cap cu tristeţe. Într-adevăr, el ordonase ca toţi nemuritorii să renunţe la caii lor cu opt picioare şi la trăsurile trase de pisici înaripate în favoarea unor mijloace de transport mai adecvate secolului al douăzecilea, dar aştepta de la subordonaţii săi atât punctualitate cât şi o bună prezentare. Curăţenia, îi plăcea lui să afirme, e pasul spre dumnezeire.

— Bine că măcar ai ajuns, zise el. Deci, ce părere ai despre *asta?*

Loge privi în jur. Nu era nimic de văzut în afară de lanurile de porumb. Ceea ce şi spuse.

— Bravo, mârâi Wotan. Suntem foarte perspicace în dimineaţa asta, nu? Şi ce găseşti tu neobişnuit la porumbul din aceste lanuri?

Loge se scărpină în cap, mânjindu-şi părul cu ulei.

— Habar n-am, zise el. Îmi pare perfect normal.

— Normal pentru luna august?

— Foarte normal.

— E iunie.

Loge, care petrecuse o oră întreagă luptându-se cu un motor de motocicletă pe marginea unei autostrăzi aglomerate, nu înţelese la început semnificaţia observaţiei. Apoi îi pică fisa.

— Vrei să spui că e cu două luni înainte?

— Exact. Wotan îl luă pe Loge pe după umăr. Tare faza, nu?

— Cred că da.

— E al naibii de minunat, mai ales cu vremea care a fost anul ăsta. Şi de ce crezi tu că o duc aceste câmpuri atât de bine? De fapt, de ce totul pe lume merge atât de bine? Poţi să îmi răspunzi?

Loge privi instinctiv spre cer. Începeau să se strângă nori de furtună.

— S-a amestecat cineva? Sugeră el.

— Corect! Strigă Wotan şi primul tunet se auzi la fix. S-a amestecat cineva. Cine oare? Cine din lumea asta ar putea fi responsabil pentru această nouă epocă de aur?

După tonul vocii, Loge ghici că nu putea fi Wotan. Rămânea un singur candidat.

— Vrei să spui că e Purtătorul-Inelului?

— Foarte bine. Singura forţă din Univers capabilă să facă lucrurile să se întâmple atât de repede şi atât de profund. Dar asta nu e straniu în sine? Nu te-ai aştepta ca Inelul să facă nenorociri? Dacă ar fi lăsat de capul lui, vreau să spun. Loge aprobă.

— Deci eşti de acord că orice persoană capabilă să oblige Inelul să facă altceva decât vrea el este un personaj aparte?

Wotan luase de la răposatul şi neregretatul Socrate obiceiul iritant de a pune întrebări ajutătoare. Loge ura deprinderea asta.

— De fapt, e cineva atât de deosebit, încât şi dacă nu ar avea Inelul ar reprezenta o ameninţare pentru securitatea noastră. Dar cum are Inelul…

Wotan tremura de furie, iar ploaia cădea cu putere, bătând porumbul.

— Trebuie să îl găsim, repede, urlă el. Altfel, suntem în mare pericol. Ca să fiu mai exact, *tu* trebuie să îl găseşti. Ai înţeles?

Loge înţelesese, dar Wotan voia să fie sigur.

— Şi dacă aş fi în locul tău, prietene, nu aş precupeţi niciun efort în căutarea lui. Nu aş lăsa nicio piatră

neîntoarsă, nicio pistă necercetată. Şi ştii de ce? Pentru că dacă nu o faci, s-ar putea să îţi petreci restul Eternităţii pe post de cascadă. Nu ţi-ar plăcea, nu?

Loge aprobă că nu, iar Wotan era pe punctul să-şi dezvolte ideea în continuare când ploaia încetă. Norii se împrăştiară şi soarele începu să strălucească puternic, agăţând un curcubeu viu peste cerul albastru.

— Cine a spus că poate sta ploaia? Strigă Wotan. Vreau fulgere! Acum!

Cerul nu îl luă în seamă, iar Loge se albi de frică. Fiecare are fobia lui şi Loge se temea de peşti. Pe post de cascadă, ar fi avut parte de somoni toată ziua. S-ar fi rugat pentru ploaie, dacă nu ar fi fost el însuşi un Zeu. Dar cerul rămase senin.

— Până aici! Wotan îşi lovi palma stângă cu pumnul. Când nu mai am dreptul la propria mea ploaie pentru că face rău culturilor, atunci e timpul pentru acţiune decisivă. Stătu nemişcat un moment, apoi se întoarse spre Loge.

— Tot aici eşti? Întrebă el sălbatic.

— Am plecat, replică celălalt sărind disperat pe pedala de ambreiaj a motocicletei. O să îl găsesc, nu-ţi fă griji.

Loge se depărtă în viteză, iar Wotan rămase singur, holbându-se furios la soare. Doi corbi negri precum cărbunele plutiră în jos şi se aşezară pe gard.

— Frumoasă vreme, spuse Gând.

Dintr-un motiv necunoscut lui, vorbele sale nu fură bine primite.

— Ai vreun rezultat? Făcu Wotan, sec.

— Deocamdată nimic, şefule, spuse Memorie.

— Unde aţi căutat?

— Peste tot, şefule. Dar ştii că nu-l putem găsi pe Purtătorul-Inelului. Nu-l putem vedea, nu-i putem auzi gândurile, nimic.

— Doamne, dă-mi putere! Wotan îşi strânse pumnul într-un efort de a se calma. Atunci, pasăre proastă, ceea ce trebuie să faci este să iei la rând toţi oamenii din lume, unul câte unul şi când îl găseşti pe cel căruia nu-i poţi citi gândurile şi pe care nu-l poţi vedea, ăla e. Credeam că e

evident.

Gând se uită la Memorie. Memorie se uită la Gând.

— Dar o să ne ia săptămâni întregi, şefule.

— Aveaţi alte planuri?

Cei doi corbi îşi deschiseră aripile şi se ridicară în aer. Se rotiră puţin, apoi plutiră peste lume. Zburară toată ziua, măturând continentele în cercuri largi, până când Memorie se repezi în jos şi ateriză pe malul Rinului.

— Dă-o-ncolo, spuse Gând. Ce-ar fi să le întrebăm pe fete?

— Bună idee, răspunse acesta. Mi-ar fi plăcut să mă gândesc eu la ea.

— Probabil că ţi-a scăpat.

Cele două păsări se ridicară din nou, dar de data aceasta zburară doar vreo milă, până într-un 10c unde, cu vreo mie de ani în urmă, un anume Alberich se oprise şi privise trei femei frumoase înotând în râu. Corbii aterizară într-un copac uscat şi îşi strânseră aripile.

Sub copac, trei fete tinere făceau plajă, iar pentru ele, Zeiţa Soarelui păstrase ce era mai bun din lumina înserării, căci le era prietenă.

— Flosshilde, spuse una dintre fete, în copacul acela stă un corb care se uită la tine.

— Sper că-i place ce vede, replică Fiica Rinului, pe un ton leneş.

Wellgunde, cea mai îri vârstă şi mai serioasă dintre cele trei, se rostogoli pe burtă şi îşi ridică ochelarii de soare, de firmă.

— Bună, Gândule, zise ea, bună, Memorie. Gata, l-aţi găsit?

Corbii tăceau şi îşi ciuguleau penele aspre, iar fetele râseră.

— Dar îl căutaţi doar de un car de ani, spuse Woglinde, cea mai tânără şi mai frivolă dintre cele trei. Trebuie să fie *undeva.*

— Întotdeauna îmi pierd lucrurile, zise Flosshilde. Unde l-aţi văzut ultima dată?

— Sunteţi siguri că nu l-aţi rătăcit prin buzunare?

— Poate l-aţi pus bine şi nu mai ştiţi unde. Corbii lui Wotan suportau astfel de glume de o mie de ani, dar încă îi mai enerva. Fetele râseră din nou, iar Memorie roşi pe sub pene.

— Dacă nu îl găsiţi în curând, căscă Flosshilde pieptănându-şi, părul lung, auriu, o să vă scape printre gheare, cum a făcut şi Ingolf. Apropo, imaginaţi-vi-l pe Ingolf ca bursuc!

— Va înţelege cum funcţionează Tarnhelm şi n-o să-l mai găsească nimeni, toarse Woglinde ca o pisică. Ce păcat ar fi.

— Să aibă noroc, spuse Wellgunde. Oricum, cine să vrea Inelul ăla vechi şi plictisitor?

— Nu ştiu ce ţi se pare aşa de amuzant, zise Memorie. Parcă era Inelul tău, cel pe care îl căutăm.

— Lasă-l naibii, spuse Woglinde, mişcându-şi braţele firave. E o zi frumoasă, soarele străluceşte, grânele cresc…

Memorie tresări la auzul vorbelor. Flosshilde chicoti.

— Si a trecut atât de mult de când Alberich a luat obiectul ala diavolesc că nouă nici nu ne mai pasă, nu? Woglmde îşi mişcă degetele de la picioare, mjtr-ian fel care sugera ceva mult mai bun decât bogătie fără limite pentru mii de ani. Ce să facem cu aurul când vă avem deja pe voi să ne distraţi?

— Păstrează-ţi fiţele pentru oameni, spuse Memorie.

— Mă întreb cum arată, zise Wellgunde. Fac pariu că e frumos.

— Şi puternic.

— Şi nobil. Nu uita nobleţea.

— Niciodată nu am putut rezista celor nobili, spuse Woglinde, privindu-i pe cei doi corbi cu atenţie, pe sub genele frumoase.

— Am venit să vă spunem că am auzit ceva, zise Gând. Dar dacă nu vă mai interesează…

Wellgunde căscă, acoperindu-şi gura cu mâna ei delicată.

— Aveţi dreptate, spuse ea. Nu ne interesează. Se întoarse pe spate şi luă o revistă.

— Am auzit ceva interesant, zise Memorie.

— A, bine, replică Flosshilde, zâmbind cât mai ameţitor. Spune-ne, dacă ţii neapărat.

Nici măcar corbii lui Wotan, care sunt (în primul rând) nemuritori şi (în al doilea rând) păsări, nu se puteau împotrivi prea mult zâmbetelor Fiicelor Rinului. Dar, din moment ce Memorie juca la cacealma, nu prea avea ce face.

— Nu am spus că o să vă şi zicem ce am auzit, spuse el, viclean, doar că am auzit. Nu e uşor pentru un corb să fie viclean, dar Memorie avea antrenament.

— Hai, lasă-ne, zise Flosshifdei aruncând o bucăţică de coajă de portocală înspre cei doi mesageri. Ne tachinezi, ca de obicei.

— Aşteaptă şi ai să vezi, îngână Memorie, dar cele trei fete se ridicaseră şi se aruncaseră în apă, la fel de elegant ca cei mai buni delfini.

— Ştim ceva ce voi nu ştiţi, fredonă Flosshilde, iar Zeiţa-Soare făcu apa să lucească în jurul părului ei. Apoi Flosshilde dispăru, lăsând în urmă doar o dâră de bule argintii.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Gând. Femei… Corbii îşi desfăcură aripile grele, se rotiră posomorâţi de câteva ori şi îşi văzură de drum.

Printr-o stranie coincidenţă, la câteva minute după ce Flosshilde se scufundase pe fundul Rinului, trei fete identice se săltară din apele fetide şi noroioase ale râului Tone, în punctul în care acesta trece prin centrul Taunton-ului. Câţiva trecători se opriră să se uite, pentru că cele trei fete erau mult mai curate decât ar fi putut fi oricine ar fi avut de-a face cu apele râului, în ultima vreme. Dar zâmbetele fetelor le şterseră asemenea gânduri din minte şi îşi văzură cu toţii de drum, fluierând şi dorindu-şi să fie cu douăzeci de ani mai tineri. Dacă şi-ar fi dat seama că ceea ce văzuseră erau cele trei Fiice ale Rinului, Flosshilde, Wellgunde şi Woglinde, poate că ar fi fost mai atenţi.

5

Unul dintre lucrurile care îl cam îngrijorau pe Malcolm era că începuse să devină o persoană între două vârste. De exemplu, ritualul ceaiului de după-amiază ajunsese să însemne mult pentru el şi nu doar pentru că îl ajuta să piardă o oră din zi. Alesese ora patru şi jumătate după-amiaza ca fiind cea mai bună pentru citit ziarele, iar de la patru şi jumătate până la cinci şi jumătate (uneori şase fără un sfert), în fiecare zi, aproape că se convingea că se simte fericit de starea lui binevoitoare şi plictisită, deoarece ştia că veştile bune care umpleau paginile jurnalelor erau, într-un fel sau altul, opera lui.

Astăzi erau o grămadă de ştiri pozitive din toată lumea. Malcolm simţea frustrarea şi disperarea editorilor şi a ziariştilor care se forţau să raporteze şi mai multe recolte îmbelşugate, acorduri internaţionale şi leacuri miraculoase. Ce-i drept, în Germania bătuse o furtună neaşteptată (spuneau titlurile de pe primele pagini ale tabloidelor) şi fuseseră afectate câteva câmpuri izolate. Totuşi, observă Malcolm, acest dezastru minor nu era în întregime de rău augur, căci motivase Comunitatea Europeană să aprobe un nou acord privind compensarea agricultorilor pentru pagubele provocate de forţa majoră. Figurat vorbind, după fiecare furtună urma o zi însorită, deşi în ultima vreme se părea că prea puţine zile însorite aveau partea lor de furtună.

Malcolm încerca să înţeleagă ce ar fi putut provoca acea furtună neaşteptată. Luă *Daily Mirror* („Fermieri germani îngroziţi de ploaie") şi observă că furtuna începuse la ora trei la ei, care este ora două în Anglia, adică exact atunci când noua secretară a lui Malcolm reuşise, într-un final, să îl încolţească şi să îl oblige să semneze cinci scrisori. În consecinţă îşi impuse ca, pe viitor, să fie mai înţelegător cu ea şi să nu îi mai dea pe ascuns tot felul de porecle.

Ceaiul îi era rece ca gheaţa, dar nu conta; până la urmă, era Doar El. Asta era o expresie minunată, pe care ajunsese să o preţuiască. Când devii brusc şi fără să vrei Omul Durerii, autocompătimirea este singurul lux care îţi mai rămâne. De fapt, pe Malcolm nu îl deranja să preia păcatele lumii întregi, dar era bine să îşi păstreze posibilitatea de a-şi plânge de milă, care s-ar fi putut dovedi utilă la nevoie. Vărsă ceaiul rece pe gazon, privind cum îl absorbea pământul. Un prihor se aşezase în mărul sălbatic din spatele său şi începuse să cânte agitat, dar Malcolm îl ignoră, închizându-şi mintea la ciripitul său insistent. Văzuse că păsărelelor le plăcea să vină la el şi să îi împărtăşească secretele pe care nu le puteau discuta cu semenele lor şi, la început, i se păruse măgulitor. Dar cum mare parte dintre aceste secrete erau foarte intime şi prezentau interes doar pentru biologii de meserie, decisese că era mai bine să nu le încurajeze. După un timp pasărea se opri din cântat şi îşi luă zborul. Malcolm se ridică şi intră agale în casă.

Combe Hall era, fără îndoială, foarte frumoasă, dar era şi foarte mare. Fusese construită în perioada în care un proprietar se simţea claustrat dacă nu putea găzdui în casa lui de la ţară cel puţin un regiment de infanterie, plus fanfara. Frontonul casei era faimos - în lumea întreagă. Ferestrele îi fuseseră admirate şi criticate în nenumărate emisiuni de televiziune. Bucătăriile erau enorme şi puteau fi folosite la orice, mai puţin la pregătirea adecvată a mesei. Casa era imensă, magnifică şi foarte goală.

Malcolm îşi imaginase întotdeauna cum ar fi fost să locuiască la Combe Hall, în ideea că dorinţa nu avea să i se îndeplinească niciodată. Acum că era proprietarul ei şi (în afară de armata de angajaţi) singurul ocupant, se simţea mai mult ca un călător pierdut într-un aeroport internaţional. Casa era cum era, dar angajaţii erau chiar îngrozitori. Nu existau majordomul elegant şi exact şi nici servitoarele drăguţe; în schimb, Malcolm se trezise angajând un regiment de femei de serviciu profesioniste şi neîndurătoare şi un bucătar portorican care vorbea o limbă

de neînţeles şi pe care avea senzaţia că îl exploata fără jenă, într-un mod nedefinit. După o săptămână, Malcolm îi lăsase pe toţi de capul lor şi se retrăsese într-unui dintre saloanele de la etaj, pe care îl transformase într-o garsonieră încântător de mizeră.

În consecinţă, nu se simţea deloc obligat să îşi asume rolul de nobil de ţară. Odată cu casa căpătase un parc enorm, nişte grădini destul de atrăgătoare, în care Malcolm de abia îndrăznea să intre ca să nu îi supere pe grădinari; şi Ferma Casei. De când se ştia, Malcolm ascultase la radio „Familia Archer"[6] – nu pentru că alesese, ci pentru că, în copilărie, erau întotdeauna acolo şi deveniseră înlocuitori de rude – iar imaginea sa mentală despre agricultură fusese formată sub această influenţă. Dar în ferma pe care o deţinea (asta da imagine!) maşinile bâzâiau şi zumzăiau, iar computerele ticăiau şi clicăiau, umplându-şi proprietarul de frică şi de uimire. Totuşi, când îi sugerase şefului fermei că totul ar fi putut fi aranjat într-un spirit mai pitoresc şi mai dă-le-ncolo de profituri, de care oricum nu are nimeni nevoie, şeful fermei se holbase la el ca la un nebun. De atunci, Malcolm se ţinuse cât mai departe de fermă.

Dar odată cu noua sa proprietate veniseră şi anumite îndatoriri inevitabile, cea mai dificilă dintre ele fiind aceea de a-i face faţă noii sale secretare. Pe de o parte, femeia era nepreţuită, căci conducea singură totul, lăsându-l în pace aproape tot timpul. Fără enervările şi neplăcerile vieţii de zi cu zi, Malcolm putea să rămână calm şi să facă să crească porumb din belşug pe toată suprafaţa Africii. Dar pentru această lipsă de griji trebuia să plătească un preţ ridicat: secretara, o americancă trecută de patruzeci de ani, luase hotărârea de neclintit să fie mai englezoaică decât oricine din istoria universală. Pasiunea ei habotnică pentru orice era englezesc îi dădea zelul unui misionar şi era evident că intenţiona să îl anglicizeze şi pe tânărul Herr

[6] Familia Archer – Program de teatru radiofonic, transmis de BBC, începând din anul 1950. Difuzat şi astăzi, producătorii lui se mândresc cu calitatea acestuia şi cu reproducerea fidelă a vieţii rurale din Marea Britanic (n.tr.)

Finger, chiar cu preţul vieţii ei. Şi, ca cei mai mulţi misionari, nu se dădea înapoi de la puţină persecuţie pentru cauza transmiterii Iluminării.

Oricum, Malcolm nu avea prea multe de făcut, în afară de a-şi evita angajaţii şi secretara şi orice altceva ar fi putut să-l irite sau să-l enerveze. Nici măcar în copilărie nu avusese vreun hobby şi găsise întotdeauna că a-ţi face prieteni este la fel de greu ca a rezolva un puzzle, ba chiar mai puţin satisfăcător. Cât despre confortul şi liniştea familiei sale, Malcolm ştia prea bine că asta nici nu intra în discuţie. Dacă, prin vreo minune, ar fi reuşit să-şi facă rudele să creadă această poveste absurdă, cu inele şi bursuci, ştia, fără să stea pe gânduri, care ar fi fost reacţia lor. „Malcolm", i-ar fi spus maică-sa, „dă-i înapoi inelul lui Bridget, *acum*" – ideea fiind că îi fusese destinat ei, de la bun început.

Nu că nu s-ar fi gândit la asta. Bineînţeles, reflectase el, talentata şi universal recunoscuta sa soră ar fi făcut o treabă mult mai bună decât el; ea avea o grămadă de diplome şi fusese la Universitatea Warwick. Dar, cumva, simţea că Bridget nu era cea potrivită pentru o astfel de sarcină. Pentru început, ea nu suporta cu uşurinţă proştii şi cum o mare parte dintre oameni sunt nebuni, s-ar fi putut să nu le ofere grija şi consideraţia de care aveau nevoie. In toată existenţa sa, realizase Malcolm, Inelul se aflase în posesia unor oameni talentaţi, dăruiţi, excepţionali şi uite ce se întâmplase...

Într-o dimineaţă, când Malcolm asculta (destul de mândru) ştirile, Trandafirul Englez, cum o botezase el în gând, venise să îi bubuie în uşă. Se pare că avea puterea nefirească să îl găsească, oriunde s-ar fi ascuns.

Îl informă că Festivalul Anual de la Combe avea să se ţină pe terenurile conacului, peste două săptămâni. Malcolm, care ura din tot sufletul astfel de ocazii, încercă să protesteze, dar fără succes.

— O, dar am vorbit cu sătenii şi toţi spun că este evenimentul social cel mai important, bâzâi Trandafirul. Este unul dintre cele mai longevive târguri din ţară.

Conform surselor pe care le-am consultat…

Malcolm văzu că nu are cale de scăpare. Secretara sa, în afară de faptul că avea insistenţa unui copilaş aflat în urmărirea unei ciocolate, era şi un exemplu uimitor de autentică Slăvire a Strămoşilor (deşi nu îşi slăvea proprii strămoşi; numele ei era Weinburger) şi orice era, chiar pe departe, tradiţional i se urca la cap ca vinul. De fapt, Malcolm era convins că dacă ea ar fi putut să reînvie arderea vrăjitoarelor pe rug, cu tot păgânismul aferent secolului al şaptespreze-celea, ar fi făcut-o.

— Dar nu ar fi – cum se spune în engleză? — O pacoste să-l organizăm? Sugeră el. Aceasta era, bineînţeles, o greşeală. Trandafirul înflorea la auzul provocărilor.

— Herr Finger, zise ea, privindu-l belicoasă peste ochelari, nu aceasta este atitudinea mea şi o ştiţi prea bine. Va fi foarte plăcut pentru mine să fac toate aranjamentele necesare în vederea acestui eveniment, iar domnul Ayres, preşedintele Comitetului Festivalului, vă va vizita pentru a discuta toate amănuntele. Va avea loc obişnuitul concurs de vite, bineînţeles, şi bănuiesc că evenimentele ecvestre se vor desfăşura ca de obicei. Speram să putem convinge Comitetul în privinţa reînvierii Cursei Şerifului Iacobin, dar domnul Ayres a făcut, la cererea mea, un studiu de fezabilitate şi se pare că această intenţie nu ar putea fi dusă la îndeplinire în mod satisfăcător în timpul care ne-a mai rămas până la începutul Festivalului. Aşa încât mă tem că va trebui să ne mulţumim, în această situaţie, cu o simplă gymkhana[7]…

Deşi prin sângele Uriaşului, Malcolm căpătase darul limbilor, mai întâmpina încă, ocazional, dificultăţi în a înţelege engleza secretarei sale. Numele Ayres, totuşi, îl recunoscu imediat. Îi era un nume chiar prea familiar; într-adevăr, ştia aproape toate cuvintele care rimau cu el, căci o iubea pe Liz Ayres. Domnul William Ayres, preşedintele Comitetului Festivalului, eră tatăl ei şi nici că se pomenise încuiat mai mare. Dar invidia sau ranchiuna nu îi mai erau accesibile lui Malcolm, aşa că trebui să accepte. Trandafirul

---

[7] gymkhana – întrecere sportivă călare (eng.) (n.tr.)

Englez plecă în grabă, fără îndoială pentru a mai răsfoi puţin prin Debrett (ea era cea mai înflăcărată cititoare a lui, după Sir Walter Elliot) şi Malcolm se resemnă în vederea unei întâlniri cu persoana pe care o displăcea cel mai mult pe lume.

Genealogia lui William Ayres începea din zorii secolului al cincisprezecelea. Tizul său îşi câştigase respectul superiorilor în bătălia de la Agincourt[8], când îşi aruncase arcul şi dărâmase de pe cal, cu mâinile goale, un cavaler francez complet echipat. Actualul William Ayres avea, fără îndoială, puterea fizică pentru a reedita fapta strămoşului său şi, datorită ferocităţii sale neînfrânate, ar fi savurat o asemenea oportunitate. Era atât de masiv încât oamenii care îl vedeau pentru prima dată se întrebau adesea de c e se mai chinuia cu tractoare şi alte asemenea utilaje la ferma sa întinsă, din capul văii. Cu siguranţă ar fi economisit bani şi timp dacă ar fi tras el însuşi plugul, la nevoie chiar şi cu dinţii. Totuşi, în comparaţie cu cei doi fii ai săi, domnul Ayres era un pitic plăpând şi simpatic, iar Malcolm se putea măcar consola cu ideea că la această întrevedere neplăcută nu avea să se vadă cu Joe sau cu Mike Ayres.

Malcolm hotărâse că trebuia ca, în faţa domnului Ayres, să fie foarte neamţ, căci interlocutorul său avea convingeri foarte puternice în privinţa străinilor bogaţi care cumpără case bune şi vechi în Anglia.

— Este o ocazie extrem de importantă, spuse domnul Ayres, unul dintre momentele de vârf ale anului, prin aceste locuri. Există de când mă ştiu eu. Când colonelul Booth încă mai avea conacul...

Domnul Ayres era văduv şi Malcolm cocheta cu ideea de a-l prezenta Trandafirului Englez, ar fi avut atâtea în comun...

— Sunt foarte interesat de tradiţiile dumneavoastră,

---

[8] Bătălia de la Agincourt (25 octombrie 1415) – luptă istorică dintre Anglia şi Franţa, în cadrul Războiului de o sută de ani. Victoria copleşitoare a regelui Henry V a revigorat prestigiul militar al Angliei şi i-a întărit cererile în faţa Franţei (n.tr.)

englezeşti, *naturlich.* Să sperăm că vom putea face această sărbătoare să fie de neuitat.

Domnul Ayres tresări uşor. Nu îi plăcea rasa germană, probabil deoarece capitulaseră atât de nechibzuit înainte ca el să aibă vârsta necesară ca să se poată lupta cu ei în timpul războiului.

— Atunci poate că aţi dori să invitaţi câţiva dintre localnici la conac, replică el. Ar fi o oportunitate deosebită de a vă cunoaşte vecinii.

— Încântat, *das ist sehr gut.* Domnului Ayres nu îi plăcea nici limba germană. *Aber* – pe cine să invit? Încă nu îi cunosc pe cei din zonă.

— Lăsaţi totul în seama mea, spuse domnul Ayres. Dacă doriţi, vă voi trimite o listă. Îşi bău ceaiul cu brutalitate – tot ce făcea părea să fie brutal. Ar trebui să iasă o sărbătoare frumoasă, anul acesta, mai ales gymkhana.

— Ce înseamnă gymkhana? Întrebă Malcolm inocent. Noi nu avem un asemenea cuvânt.

— Cred că nu, răspunse domnul Ayres, care bănuise asta de la început. Încercă din răsputeri să îi explice, dar nu era uşor. Oricine ar fi întâmpinat greutăţi în descrierea unui concept atât de simplu şi de fundamental; la fel de greu ar fi fost să îi explici unui orb ce este soarele. În cele din urmă, fu nevoit să renunţe.

— O să o pun pe fiică-mea să vă explice, spuse el optimist. Ea împreună cu logodnicul ei – încă nu au anunţat evenimentul, dar trebuie să o facă - probabil că vor lua parte la competiţia principală. Şi, departe de mine gândul, dar cred că au mari şanse să câştige. Bine, poate nu Liz, dar tânărul Wilcox – el e logodnicul ei…

Malcolm se lupta din greu să îşi păstreze calmul, iar în timp ce se chinuia, în California se înregistrau mişcări uşoare de pământ. Pentru că, deşi nu se aşteptase niciodată să iasă ceva din dragostea lui pentru Elizabeth Ayres, vestea că aceasta urma să se logodească şi să se mărite îl făcea să vrea să spargă ceva. Din fericire pentru locuitorii din San Francisco, Malcolm reuşi să se calmeze.

— Ah, ce bine, zise el prietenos. Deci veţi face

aranjamentele necesare cu secretara mea, da? Mi-a părut bine să vă cunosc. *Auf Wiedersehen.*

— O zi bună, domnule Finger. Domnul Ayres se ridică, blocând soarele pentru o clipă şi întinse o mână enormă. Malcolm se înfricoşă în timp ce i-o întâmpina cu propria mână. Mai dăduse o dată noroc cu domnul Ayres şi era convins că strânsoarea uimitoare a fermierului îi rupsese vreun os pe undeva. Totuşi, spre surprinderea sa, reuşi să facă faţă stânsorii cu putere şi fără pagube majore şi, brusc, realiză că braţul său – mai mult sau mai puţin braţul lui Siegfried, Ucigaşul de Dragoni – era tot atât, ba poate şi mai puternic. Acest lucru îl făcu să se simtă mai bine, dar nu cu mult.

De îndată ce domnul Ayres plecă, Malcolm se aşeză furios şi se calmă rupând un ziar. Încă nu au anunţat evenimentul, dar trebuie să o facă. În curând, în jurnalul local va apare un paragraf timid, probabil cu corp de literă saxon, urmat de o ceremonie la biserică, apoi de o recepţie la Mistreţul Albastru - parcarea plină de maşini Range Rover, şampania curgând în valuri (doar de data asta) şi peşte tocat pe biscuţi micuţi – şi, astfel, spiţa arcaşului de la Agincourt îşi va fi croit drum în secolul al douăzeci şi unulea.

Soarta, îşi aminti Malcolm deodată, poate transforma şi cel mai urât lucru într-o comoară. Ca întreaga ei familie, Liz era obsedată de cai. Ar fi putut fi o gymkhana de neuitat.

Când sosi şi ziua festivalului, aleea principală de la Combe Hall părea o coloană blindată în pluş, într-atât de aglomerată era cu automobile de lux. Femei grase cu pălării şi bărbaţi graşi în costume multicolore – pe majoritatea Malcolm îi văzuse ultima dată enervând pe toată lumea la biroul de licitaţii din Taunton – se plimbau prin grădină, părând să ignore privirile mânioase ale grădinarilor, sau se uitau în casă prin ferestre pentru a vedea ce noi atrocităţi mai săvârşise noul şi străinul ei proprietar. Malcolm, îmbrăcat impecabil şi complet nepotrivit, cu un costum gri închis şi cu pantofi din piele de

crocodil (din partea lui Tarnhelm; Vorsprung durch Technik[9], cum se spune pe Rin), reuşea să pară cât mai autentic în rolul de gazdă timidă şi încântătoare, în timp ce Trandafirul Englez se distra de minune prezentându-l nobilimii locale. Oferise (cu destulă generozitate, considera el) o gustare rece pe peluză pentru toţi invitaţii de pe lista domnului Ayres, gustare pe care aceştia o devoraseră până la ultimul firicel de pătrunjel, necunoscând probabil zicala că nu există masă gratuită.

După ce ultima fâşie de carne fu smulsă de pe ultimul copan de pui, invitaţii se grăbiră ca un torent de tweed în Parc, unde Festivalul era în plină desfăşurare. O formaţie lipsită de talent, compusă din bătrânei răutăcioşi şi copii posaci, cânta tare, dar nu destul de tare pentru a acoperi hărmălaia ascuţită a Calităţii, asurzitoare şi intimidantă ca bâzâitul albinelor furioase. Puteai vedea nenumărate animale domestice supraponderale închise în ţarcuri, prezentări stupide, diferite utilaje de epocă şi o turmă de oi care, politicoase, dar impasibile, ignorau eforturile câtorva ciobăneşti de a le convinge să facă lucruri ilogice. Totul era aşa cum trebuia, desigur, iar piesa de rezistenţă a acestui decor pastoral era concursul de sărituri.

In timp ce îşi inspecta terenurile împestriţate de boiernaşii de ţară, Malcolm fu încolţit de clanul Ayres: William, Michael, Joseph şi, fireşte, Elizabeth. Fu prezentat celor doi fraţi înspăimântători, care rareori scoteau vreun sunet în prezenţa tatălui lor şi fetei familiei. Domnişoara Ayres era o frumuseţe; avea cam un metru şaizeci înălţime, păr şaten deschis, ochi de un albastru pur şi un zâmbet la lumina căruia puteai citi o carte. Malcolm, a cărui minte controla lumea, răspunse la zâmbet, expunând dantura perfectă a Ucigaşului de Dragoni. Astfel se întâlniră cele mai frumoase două zâmbete din lume, mai strălucitoare decât orice reclamă la pastă de dinţi şi totul doar de dragul politeţii. Malcolm reuşi să se abţină de la a striga „Uite, Liz,

---

[9] Vorsprung durch Technik – „Progres prin tehnică" (în germană în original), slogan publicitar folosit de un mare producător de automobile, (n. tr.)

sunt eu, doar că arăt mai bine!" şi ascultă atent cum fata pe care o iubea cu disperare în felul său ciudat, dar sincer, îi explica mecanic principiul gymkhanei. Malcolm nu asculta însă această explicaţie, deoarece, pentru a-i citi gândurile, folosea puterea câştigată prin sângele Uriaşului. Era uşor de făcut şi, cu excepţia a una sau două dintre fişele sale matricole, Malcolm nu mai citise în viaţa lui ceva mai descurajant. Pentru că, deşi Tarnhelm îl făcuse cel mai frumos bărbat din lume, era evident că domnişoara Ayres nu judeca după aparenţe. Pentru că Liz se întreba de cine îi amintea acest străin plicticos. De cine îi amintea? A, da. Malcolm Fisher ăla...

Malcolm zâmbi, ură familiei succes la concurs şi se îndepărtă grăbit. După ce se asigură că nu îl vedea nimeni, se transformă rapid într-un măr şi stătu pentru un moment într-unui dintre propriile garduri vii, liniştit de ideea că merii nu pot plânge. Dar chiar şi merii pot fi ranchiunoşi (întrebaţi orice botanist); şi ce dacă lumea avea să sufere consecinţele? Una dintre ultimele iluzii ale lui Malcolm fusese spulberată: crezuse întotdeauna că nu trezea nicio atracţie în sexul opus doar din cauza înfăţişării sale neinteresante, un handicap (susţinea el) care nu era, în niciun chip, din vina lui, aşa încât eşecurile sale în acest domeniu al strădaniei umane nu îi creau lui o imagine proastă, ci acelora care alegeau să facă astfel de judecăţi superficiale şi meschine.

Consecinţa firească a distrugerii acestei iluzii era că Malcolm voia din tot sufletul să facă ceva urât şi rău şi voia să i-o facă lui Philip Wilcox, de preferinţă în faţa unei mulţimi de oameni pizmaşi. Îşi scutură ramurile, deranjând o mierlă şi reveni la forma umană.

Graţie sângelui Uriaşului, Malcolm putea înţelege toate limbile pământului şi toate formele de comunicare, chiar şi sunetele curioase care ieşeau din megafoane. Concurenţii din cursa principală erau rugaţi să se adune în manejul special. Cu intenţia fermă de a se transforma într-un tăune şi de a-i înţepa calul lui Philip Wilcox la momentul oportun, Malcolm îşi croi drum spre padocurile care formau un grajd

temporar la umbra unui lăstăriş din colţul de vest al Parcului. Recunoscu, la capătul rândului, ţarcul familiei Wilcox. Iată şi calul stând acolo.

Deodată, în mintea lui Malcolm încolţi o idee trimisă, fără îndoială, de împăratul Muştelor. Ce ar fi dacă…? Nimeni nu îl vedea; atenţia tuturor se pare că era atrasă de un puşti gras, în pantaloni de călărie şi de poneiul acestuia. Malcolm se făcu invizibil şi cu mare grijă (căci îi era frică de cai) mână armăsarul lui Philip Wilcox afară din ţarc şi în adâncul lăstărişului încurcat, unde îl priponi bine de un copac. Apoi, cu pumnii strânşi, se deghiză într-o copie exactă a animalului şi se întoarse în ţarc. Avea să fie greu, dar nu conta.

— Şi, l-ai văzut pe noul proprietar? Întrebă mătuşa Marjorie, aşezându-se confortabil pe un balot de paie. Nu credeam să apuc ziua în care un străin…

— Doar câteva minute, replică Liz Ayres. Învăţase, de-a lungul anilor, arta de a separa întrebările de comentariile din frazele mătuşii sale şi de a strecura răspunsuri în timpul pauzelor de respiraţie sau a altor întreruperi.

— Cum e? Problema cu majoritatea nemţilor…

— Nu ştiu. Pare destul de agreabil, într-un mod stupid, dar nu am schimbat decât câteva cuvinte.

— Ei, cred că ar trebui să-i fim cu toţii recunoscători pentru că ne-a permis să punem în mijlocul parcului său un şanţ cu apă pentru sărituri. Deşi nu cred că îi pasă sau că i-a păsat vreodată. Colonelul Booth nu ne lăsa niciodată, dar el era un om dificil, uneori. Îmi aduc aminte…

— De fapt, nu cred că îl interesează conacul prea mult. Liz se întreba dacă mătuşa Marjorie încheiase vreodată în viaţă o frază din proprie voinţă. Probabil că nu. Am auzit că nu face *nimic,* pur şi simplu stă toată ziua în casă. Tati spune că… a, uite-l şi pe Joe.

Simpatiile lui Elizabeth Ayres în cursa principală erau împărţite tragic în două, pentru că cei doi favoriţi erau fratele şi logodnicul ei. Joe era un călăreţ mai bun, dar calul lui Philip părea să fi intrat într-o formă de zile mari, chiar la momentul potrivit. Nu mai departe de săptămâna trecută

Philip spunea că vrea să îl vândă; probabil că armăsarul auzise (uneori parcă ar fi oameni) căci astăzi plutea peste obstacole ca un harrier[10]. Chiar şi mătuşa Marjorie, care în materie de sărituri călare era adepta entropiei, fusese nevoită să recunoască faptul că animalul nu era prea rău.

— Pariez pe prietenul tău, spuse mătuşa Marjorie. Cum îl cheamă pe calul, lui? E nemaipomenit, astăzi. Ca şi cum ar fi *înţeles.*

Avea dreptate. Philip susţinuse întotdeauna că inteligenţa nu era punctul forte al bătrânului Mayfair. Orice animal care este în stare să ia o pungă de hârtie sau un Mini ruginit drept o haită de lupi şi să reacţioneze în consecinţă nu prea are şanse să câştige un campionat de şah, iar această lipsă de agilitate mintală, în contrast cu cea fizică, dăduse naştere uneia dintre cele mai isteţe vorbe ale lui Philllip. Chiar dacă i-ai pune apa în faţă, spunea el, probabil că Mayfair nu şi-ar da seama să bea. Dar astăzi calul nu călcase deloc greşit, nici la propriu, nici la figurat.

— Domnul Joseph şi Moonbeam, zise megafonul. Un murmur străbătu mulţimea, căci părea o greşeală ca Joe să călărească pe cal şi nu invers. Joe era evident cel mai puternic dintre cei doi, aşa cum Moonbeam era în mod clar cel mai inteligent. Mătuşa Marjorie, care era, ca mulţi din clasa ei socială, un fel de centaur rafinat, se aplecă şi îşi fixă ochii mari şi strălucitori asupra calului şi a călăreţului.

— Uită-te la genunchii lui, murmură ea. Doar *uită-te* la ei.

Joe făcu tot ce putea, dar opinia generală fu că tot ce putea el nu era îndeajuns de bine. „Douăsprezece greşeli", zise megafonul, iar mătuşa Marjorie dădu din cap cu tristeţe.

— Fraierul, spuse ea, de ce n-o fi folosit o martingală[11]? Când eram eu mică…

---

[10] Harrier – Specie comună de uliu, prezentă în aproape toată lumea. Rasă de câini de vânătoare, folosiţi, în special, pentru vânarea iepurilor şi a vulpilor. Numele de harrier îl poartă şi un tip de avion de vânătoare, (n.tr.)

[11] Martingală – curea de la ham, în formă de furcă, care nu permite calului să se ridice în două picioare (n. tr.)

— Iertaţi-mă, zise una dintre cele trei fete frumuşele care tocmai reuşiseră să ajungă în faţă. Este evident că ştiţi totul despre ce se întâmplă aici. Ne puteţi explica şi nouă? Nu ştim nimic despre cursele de cai.
— Nu e o cursă, sunt sărituri, răspunse mătuşa Marjorie fără să se întoarcă.
— Aha, spuse cea mai tânără dintre cele trei fete. *Înţeleg.*
— Nu aţi mai fost la niciun concurs până acum? Întrebă Liz cu blândeţe.
— Nu, răspunseră cele trei în cor. Era adevărat. Pe fundul Rinului sunt prea puţine gymkhane şi niciun concurs. Şi acolo îşi petrecuseră ultimele două mii de ani cele trei fete, Fiicele Rinului, Flosshilde, Wellgunde şi Woglinde. Mai erau curse de păstrăvi, dar nu e acelaşi lucru.
— Ei, spuse mătuşa Marjorie pe un ton răbdător, ca şi cum i-ar fi explicat unui sălbatic cum se foloseşte furculiţa, scopul este să faci calul să sară peste toate obstacolele.
— De ce? Întrebă Flosshilde. Woglinde se încruntă la ea.
— Pentru că dacă nu reuşeşti, greşeşti, răspunse mătuşa Marjorie. Şi dacă greşeşti mai mult decât ceilalţi, pierzi.
— Asta explică totul, spuse Flosshilde, voioasă. Mulţumim.

— Domnul Philip Wilcox, pe Mayfair, anunţă megafonul.
Mătuşa Marjorie se întoarse către Fecioarele Rinului, care se amuzau făcând jocuri de cuvinte îngrozitoare pe marginea termenului „greşeală".
— Fiţi atente, le îndemnă ea. E foarte bun. Fiicele Rinului îşi luară cele mai serioase feţe (care nu erau prea serioase, în termeni absoluţi) şi îi acordară cea mai mare atenţie lui Philip Wilcox şi calului său obosit, dar hotărât. Când calul trecu pe lângă ea, Flosshilde tresări brusc, ca şi cum l-ar fi recunoscut, dar Wellgunde o înghionti şi Flosshilde îşi reveni.
— Vedeţi, spuse mătuşa Marjorie şi-a luat avânt încet, a calculat bine şi – oh.
— De ce s-a oprit? Întrebă Woglinde. Parcă spuneaţi că

trebuie să sară peste gardurile alea.

Mătuşa Marjorie, ridicându-şi vocea peste oftaturile şi şoaptele mulţimii, le explică faptul că asta se numea refuz.

— Şi pierde puncte pentru asta?

— Da, răspunse Liz, cu sufletul la gură.

— Încă mai poate face puncte, zise mătuşa Marjorie, încercând să îşi păstreze calmul în această situaţie de criză. Cred că o să o ia pe partea cealaltă, acum. Da, exact cum mă aşteptam.

— Iar s-a oprit, zise Woglinde.

— Aşa e, spuse Liz. Oare de ce?

— Are voie să lovească animalul cu băţul ăla? Întrebă Flosshilde. Cred că îl doare tare rău.

— Cred că e o cruzime, spuse Wellgunde.

— Cred că acum o să încerce la poartă, zise mătuşa Marjorie, nervoasă. O, Doamne, iarăşi…

— Cred că el e de vină, că loveşte calul cu băţul, spuse Wellgunde. Dacă aş fi în locul calului, aş da de pământ cu el.

— Treizeci şi trei de greşeli, râse megafonul.

— E mult? Întrebă Flosshilde. Mătuşa Marjorie confirmă că era cam mult.

Era clar că Philip Wilcox avea dificultăţi să judece limpede în chicoteala răutăcioasă, generală. Singura săritură pe care nu o încercase încă era cea peste şanţul cu apă. Întoarse capul lui Mayfair în partea cealaltă, îi promise un măr dacă reuşea şi fabrica de clei dacă nu şi îl îndemnă cu călcâiele, ca de obicei. Mayfair începu să se mişte uşor, ritmic, înspre obstacol.

— Haide, spuse mătuşa Marjorie, cu răsuflarea tăiată. Ai destulă viteză. Haide…

Nimic, dar nimic pe lumea asta nu amuză mai mult oamenii decât imaginea unui om matur, complet îmbrăcat, care cade în apă; mai devreme sau mai târziu rasa umană va trebui să accepte acest fapt. Însă pentru Fiicele Rinului (care nu sunt umane, ci au fost create printr-o fuziune unică şi absolut accidentală a forţelor naturii) părea ciudat că această întâmplare nefericită provoca asemenea hohote

de râs tuturor celor prezenţi, inclusiv megafonului. Chiar şi Wellgunde îl compătimea, deşi era de părere că individul o meritase, pentru că lovise calul cu băţul. Privi în jur ca să vadă dacă era chiar singura care nu râdea şi văzu că cel puţin tânăra de lângă femeia cea grasă nu părea să se amuze. Părea să fie complet calmă, iar faţa ei era întruchiparea liniştii sufleteşti, aidoma unei Madone renascentiste. Poate că e şi ea nemuritoare, gândi Fiica Rinului. Sau poate e doar iritată.

— Mă bucur tare mult că a câştigat Joe, până la urmă, spuse Liz ridicându-se. Mergem să bem un ceai?

Revenit încă o dată la forma umană, Malcolm se târî în casă şi se prăbuşi pe un scaun. Era complet stors de puteri, gura îi era julită şi umflată, spatele şi coapsele îl dureau şi îşi sucise un muşchi la gât atunci când se oprise brusc în faţa şanţului cu apă. Întreaga acţiune îi făcuse cam la fel de mult rău ca şi lui Philip Wilcox şi avea presimţirea că nu meritase efortul. Un minut şi ceva de invidie neînfrânată din partea lui era, probabil, cel mai rău lucru care se putea întâmpla universului şi argumentul său iniţial, cum că orice l-ar fi umilit pe Philip Wilcox trebuia să fie de bun augur pentru întreaga lume, părea cam şubred acum că se gândea la el. Nu putea decât să spere că urmările nu aveau să fie prea tragice.

Făcând un efort, Malcolm se ridică în picioare şi se împletici înapoi în Parc. Din fericire festivalul se apropia de final şi, într-o oră şi ceva, toate maşinile care ascundeau iarba de lumina soarelui vor fi în drum spre casă. Pentru că aşa e în Somerset. Mergi cu treizeci de kilometri pe oră în spatele cisternei cu lapte. Tot ce mai avea de făcut era să ofere premiile. Asta însemna, desigur, să stea în picioare, în public şi să spună ceva coerent; rămase nemişcat o clipă. Ar fi trebuit să simtă o frică îngrozitoare la gândul chinului ce urma, dar nu simţea. Încercă să se simtă înspăimântat, dar reacţia scontată refuza să apară. Îşi ridică sprâncenele şi îşi spuse de câteva ori „Măi să fie..."

În timp ce Malcolm stătea pe podium înmânând medalii, cele trei Fiice ale Rinului îl studiau cu atenţie prin ochelarii

de soare.

— Nu, nu îmi spune, şopti Flosshilde. Îmi amintesc imediat.

— Siegfried, zise Wellgunde. E Siegfried. Ce tupeu!

— De ce să nu fie Siegfried, dacă aşa vrea el? Şopti Woglinde. Cred că i se potriveşte.

— În sfârşit… Flosshilde ridică din umerii ei subţiri. O luăm de la capăt.

Malcolm dădea mâna cu Joe Ayres şi îi spunea „Felicitări". Joe Ayres suspină şi îşi retrase mâna; bănuia că strânsoarea puternică a neamţului îi dislocase un deget.

— Ar fi putut fi mai rău, zise Flosshilde, dacă ne gândim… Se opri brusc şi o trase de braţ pe Wellgunde. Uite, şopti ea, acolo, lângă părul ăla. Uite cine e!

— Nu! Ochii lui Wellgunde sclipeau de emoţie în timp ce urmărea direcţia indicată de degetul Flosshildei; ca rezultat, o pară se coapse prematur. Nu pot să cred!

— Nu pare să fi îmbătrânit o zi, spuse Woglinde, cu afecţiune. Celelalte două se strâmbară la ea.

Malcolm îl recunoscu pe Alberich imediat. Pe măsură ce prinţul nibelungilor se apropia, inima lui Malcolm părea să cedeze. Nu că nibelungul ar fi fost o. prezenţă înfricoşătoare; nu era decât un omuleţ scund, îndesat, cărunt, cu o pelerină închisă la culoare. Nu avea rost să fugă, aşa că rămase locului, în timp ce Alberich se apropie şi îi întinse mâna. Malcolm ascunse Inelul în pumn şi îşi duse mâinile la spate.

— Îmi pare rău, spuse Alberich în germană, v-am confundat cu altcineva.

— A, da?

— Cu cineva pe care l-am cunoscut în Germania, de fapt. Semănaţi foarte bine, de la distanţă. Dar cred că el era un pic mai înalt.

— Nu cred, replică Malcolm fără să se gândească.

Alberich râse.

— De unde să ştiţi? Dar aveţi dreptate. Nu era mai înalt.

— Mă numesc Manfred Finger, reuşi Malcolm să rostească. Sunt proprietarul conacului.

— Hans Albrecht. Alberich zâmbi din nou. Nu ştiu prea multă lume în Anglia. Dar poate cunoaşteţi dumneavoastră pe un prieten de-al meu care stă prin zonă.

— Cred că nici eu nu cunosc prea multă lume, răspunse Malcolm străduindu-se să zâmbească. Nu stau aici decât de puţin timp.

— Ei bine, acest prieten al meu este o persoană deosebită, aşa că probabil îl ştiţi. Malcolm Fisher. Îl cunoaşteţi?

— Orice prieten al lui Malcolm este şi prietenul meu, răspunse Malcolm, sincer. Dar nu îmi amintesc să îmi fi vorbit de dumneavoastră.

— Aşa e el. Alberich îşi masa al patrulea deget de la mâna dreaptă, ca şi cum l-ar fi durut. Am artrită, explică el. Oricum, dacă îl vedeţi înaintea mea, amintiţi-i, vă rog, că are ceva ce îmi aparţine. Un inel din aur şi o pălărie. Ambele sunt lipsite de valoare, dar le-aş vrea înapoi.

— Din păcate, Malcolm nu prea a fost în apele lui, în ultima vreme, spuse Malcolm. Dar am să îi amintesc dacă îl văd înaintea dumneavoastră.

— Da? Mi-aţi face un mare serviciu. Şi transmiteţi-i toate cele bune din partea mea. Alberich se întoarse să plece, dar se opri. A, că veni vorba, zise el în engleză. Mi-a plăcut calul tău. La revedere.

De parcă nu ar fi fost suficient, Malcolm auzi la ultimul jurnal de ştiri că două avioane de pasageri evitaseră în ultima clipă o coliziune deasupra Manchester-ului, în aceea după-amia-ză. Dacă s-ar fi lovit, spunea crainica, probabil că mai mult de cinci sute de oameni şi-ar fi pierdut vieţile. Se desfăşura o anchetă, dar, probabil, cauza incidentului fusese eroarea umană.

6

Pe cerul albastru închis al nopţii, de deasupra dealurilor Mendip, cineva cu o vedere pătrunzătoare ar fi putut distinge două puncte mici, negre, care ar fi putut fi doi corbi, dacă nu ar fi zburat prea sus.

— Era pe aici pe undeva, spuse Gând.

— Aşa ai zis şi ultima dată, replică Memorie. Îl dureau aripile şi nu mai mâncase de şaisprezece ore. În tot acest timp, el şi colegul său făcuseră ocolul pământului de douăzeci şi patru de ori. Se părea că orice putea să facă soarele, ei făceau mai bine.

— În regulă, spuse Gând, n-ai decât să nu mă crezi, puţin îmi pasă. Dar eu ştiu că e acolo jos, undeva. Sunt sigur că am auzit chemarea Inelului.

— Mai degrabă era Radio Bristol, zise Memorie. Oboseala îl făcuse nervos.

Continuară să zboare în linişte, făcând un tur al regiunilor Somerset, Avon şi Devon. În cele din urmă nu mai avură unde să se ducă şi aterizară pe acoperişul de paie al unui hambar de la marginea Dulverton-ului.

— Cum poţi să auzi Inelul? Întrebă Memorie. Eu nu pot.

— De obicei, nici eu. Se întâmplă din când în când. Dar nu durează niciodată destul timp ca să-l pot localiza.

Un liliac nesăbuit zburătăci spre ei, curios să afle cine erau cei doi străini. Corbii se întoarseră şi se holbară la el, înnebunindu-l de frică.

— Dacă e vorba de licenţa radio, spuse liliacul, banii sunt pe drum.

— Ce-ar fi să te faci pierdut? Zise Memorie şi liliacul îşi dădu toată silinţa să se supună. Fiind dotat, însă, cu un radar natural, nu i se păru prea uşor.

— Wotan e într-o dispoziţie foarte proastă, zilele astea, spuse Gând. Nu e deloc fericit.

— Nimic nou.

— A căutat indicii peste tot. Ieri a coborât într-o mină de cositor din Bolivia şi a ieşit plin de praf.

— Aş fi putut să îi spun că nu o să găsească nimic în Bolivia, zise Memorie. Poate ar trebui să ne despărţim. În felul ăsta am acoperi mai mult teren. Tu iei o emisferă, eu pe cealaltă, ceva de genul ăsta.

Gând analiză propunerea un moment.

— Nu, nu merge. Nu ai şti unde să mergi, iar eu nu mi-aş aminti pe unde am fost. Ne-am pierde timpul amândoi.

— Cum vrei tu.

— Vrei să mergi de unul singur?

— Lasă.

Gând mai voia să spună ceva, dar se opri.

— Ascultă. Auzi?

— Ce?

— E Inelul din nou. Pe undeva pe acolo. Arătă cu aripa înspre est. Nu e prea departe.

— Cât de departe?

— Nu ştiu, s-a oprit din nou.

Memorie clătină din cap.

— Mă gândesc să renunţ la toate astea, zise el.

— Cum adică?

— La zburat peste tot şi restul. Adică, ce rezolv cu astea?

— E şi asta o slujbă.

— Da? Memorie se aplecă înainte şi prinse o molie. Era acră. Uită-te la cumnatul meu. După mine e o hahaleră lipsită de talent. Făcea comisioane pentru Zeiţa Lunii. Apoi şi-au luat un telex şi a rămas de capul lui. Aşa că şi-a făcut propria firmă de curierat – acum vreo cinci ani - şi uite-l, acum. Are un cuib în cea mai înaltă pădure din Saxonia, încă unul în Ardeni, pentru iarnă şi fac pariu că nu mănâncă molii.

— Cuiburile nu înseamnă totul, zise Gând. Mai e şi satisfacţia muncii. Călătoreşti. Eşti în serviciul comunităţii.

— Ştiu, spuse Memorie. În loc să ne tot învârtim degeaba, ce-ar fi dacă le-am urmări pe fete sau pe Alberich? Poate ei ştiu ceva în plus.

Gând analiză propunerea.

— S-ar putea. Merită încercat... Se opri şi ambele păsări tăcură un moment. Iar începe. În mod sigur e pe acolo, pe undeva.

— Dă-l încolo, spuse Memorie. Hai să le găsim pe Fiicele Rinului.

Malcolm dormi prost în acea noapte. Reuşise să îşi scoată din minte imaginea celor două avioane, dar nu putea să ignore aşa de uşor întâlnirea cu Alberich. Îi fusese frică, mai rău ca niciodată şi, cel mai groaznic, nu ştia de ce. Era mai înalt şi mai puternic decât nibelungul şi putea să se facă şi mai înalt şi mai puternic, la nevoie. Asta era scopul lui Tarnhelm. Dar Alberich avea ceva care făcea ca puterile magice ale lui Malcolm să pară irelevante; nibelungul avea autoritate, iar Malcolm nu îşi putea permite să ignore asta.

Se uită la ceas; era două şi jumătate dimineaţa. Cochetă cu ideea de a se transporta în Los Angeles sau în Adelaide, unde era lumină şi putea să bea o cafea fără să trezească servitoarea. Era pe punctul să şi facă aşa, când auzi un zgomot pe coridor.

Combe Hall era plină de zgomote inexplicabile, pe care toţi cei întrebaţi le puneau pe seama instalaţiilor sanitare. Dar ceva îi spunea lui Malcolm că ţevile scot un gâlgâit, nu zgomote care duc cu gândul la cineva mergând tiptil. Fără să înţeleagă de ce, ştia că se afla în pericol şi ceva îi spuse că era momentul să devină invizibil.

Uşa dormitorului său era închisă şi Malcolm se aşeză lângă ea. Afară se auziră paşi care se opriră. Urmă un râcâit, un clinchet şi uşa se deschise uşurel. Recunoscu figura lui Alberich şi, pentru un moment, îngheţă de frică. Apoi realiză că era considerabil mai mare decât Alberich şi, în plus, invizibil. Nibelungul se strecură în cameră şi se apropie pe vârfuri de pat. Când se aplecă asupra acestuia, Malcolm îi trase un şut.

Ar fi fost nedrept ca Malcolm să spună că nu îşi cunoştea propria forţă. Îşi ştia prea bine forţa (sau, mai bine zis, lipsa ei), dar nu se obişnuise, încă, cu puterea lui Siegfried, Ucigaşul de Dragoni. Prin urmare, îl lovise pe Alberich chiar

foarte tare. Intrusul scoase un strigăt puternic de durere şi căzu.

Malcolm era îngrozit. Prima lui impresie fu că îl ucisese pe Alberich, dar o tânguială lungă şi directă, care venea dinspre victima sa, îl convinse că nu era aşa. Următoarea sa reacţie fu să se scuze.

— Îmi pare rău, zise el. Ce naiba faci aici?

— Idiot neîndemânatic ce eşti, răspunse prinţul nibelungilor, mi-ai rupt piciorul.

Malcolm realiză că Alberich o merita şi îi şi spuse asta. De fapt, sugeră el, Alberich era foarte norocos să scape doar cu atât, deoarece probabil că se furişase cu intenţia de a comite o crimă.

— Nu fi prost, zise Alberich. Nu voiam decât Inelul. O spusese de parcă venise să împrumute şi el o ceaşcă de zahăr. Acum, să vorbim despre piciorul meu rupt.

— Las-o baltă.

— Nu pot. Cheamă un doctor.

— Crezi că ţi se cuvine totul, nu? Spuse Malcolm sever. Eşti duşmanul meu de moarte. De ce nu… ei, bine, de ce nu aş scăpa de tine, chiar acum?

Alberich râse.

— Tu? Zise el neîncrezător. Şi cine te crezi, Jack Spintecătorul?

— Aş putea să fiu, dacă aş vrea, răspunse Malcolm. Nibelungul îl ignoră.

— N-ai putea să ucizi nicio muscă, rânji el. Asta e problema ta. Nu o să ajungi nicăieri în viaţă dacă nu o să îţi schimbi atitudinea. Şi nu ţi-a spus nimeni că nu e politicos să fii invizibil când ţi se vorbeşte?

— Vorbeşti ca maică-mea, replică Malcolm. Deveni vizibil şi Alberich se încruntă la el.

— Văd că încă te dai drept cine nu eşti, zise el.

— Sunt cine vreau eu. Nu îmi mai e frică de tine.

— Mă bucur să aud asta. Poate acum îmi aduci un medic.

— Şi un poliţist, spuse Malcolm ca să îl sperie. Eşti un spărgător.

— Nici să nu îndrăzneşti, replică Alberich, dar Malcolm

văzu că era speriat. Era remarcabil. Cu câteva minute în urmă, el era cel paralizat de frică. Acum, situaţia i se părea aproape comică. Totuşi ar fi trebuit să cheme un doctor. Se duse la telefonul de lângă pat.

— Nu un astfel de medic, spuse Alberich iritat. Ce crezi că sunt, om?

— Şi ce medic vrei? Întrebă Malcolm.

— Unul potrivit. Un nibelung.

— Bine şi cum vrei să îl găsesc, caut în Pagini Aurii?

— Nu fi ironic. Foloseşte Inelul.

— Pot să fac asta? Malcolm era surprins.

— Bineînţeles că poţi. Freacă Inelul de nas şi cheamă un doctor.

Deşi avea senzaţia că era ţinta unei glume, Malcolm făcu aşa cum i se ceruse. Dintr-odată, un omuleţ scund, îndesat, cu o piele foarte palidă se materializă lângă el, purtând ceva asemănător unui sac.

— M-ai chemat? Întrebă nibelungul.

— De unde ai apărut? Întrebă Malcolm.

— Din Nibelheim, de unde crezi? Unde e pacientul?

Medicul îi făcu ceva la picior lui Alberich, folosind o cheie fixă şi un borcan cu unguent şi dispăru la fel de brusc cum apăruse.

— Asta e util, zise Malcolm. Pot să chem nibelungi oricând vreau eu?

— Bineînţeles, răspunse Alberich. Deşi, de ce ai vrea asta este o altă problemă. În mare, sunt persoane foarte plictisitoare.

Malcolm ridică din umeri.

— Oricum, ce îţi mai face piciorul?

— Mă doare rău. Dar se vindecă.

— *Se vindecă?* Dar parcă spuneai că e rupt.

— Aşa era, replică Alberich cu calm. Şi acum nu mai e. Pentru asta era doctorul. O să fie ţeapăn o zi sau două, dar n-am ce-i face. Dacă te apuci să loveşti oameni, ar trebui să te aştepţi să provoci durere şi suferinţă. Malcolm căscă.

— În cazul ăsta, poţi să pleci şi să mă laşi în pace, spuse el. Şi să nu te mai prind pe aici, dacă nu vrei să dai de

belea.

Această bravadă nu convinse pe nimeni. Alberich nici nu încercă să se mişte, ci stătea în continuare pe podea, frecându-şi genunchiul, până când Malcolm, neştiind ce să facă, îi oferi ceva de băut.

— Credeam că nu o să mă mai întrebi, spuse Alberich. Aş vrea un şnaps mare, te rog.

— Nu cred că am aşa ceva, zise Malcolm.

— Se presupune că eşti neamţ. Bine, dă-mi ce ai la îndemână, dar să nu fie sherry. Nu îmi place sherry-ul.

Aşa că Malcolm se trezi împărţind o sticlă de gin cu prinţul nibelungilor la ora trei dimineaţa. Nu era ce ar fi vrut el să facă, mai ales după o zi obositoare, dar simplul fapt că putea să o facă era destul de impresionant. Alberich nu mai încercă deloc să ia Inelul; nici măcar nu mai abordă subiectul până când Malcolm însuşi nu îl deschise. În schimb, vorbi mult despre sănătatea sa, mai exact despre digestia sa.

— Homarul, remarcă el de mai multe ori, îmi provoacă arsuri îngrozitoare la stomac. Iar agrişele…

Pe scurt, nu avea de ce să se teamă de Alberich şi Malcolm descoperi chiar că îl compătimea, pentru că, cel putin din propriile spuse, nibelungul avusese o viaţă destul de grea.

— Nu aurul îl voiam, zise el. Voiam să mă răzbun pe femeile alea afurisite.

— Care femei?

— Fiicele Rinului. Nu o să te plictisesc cu toate detaliile. E o poveste urâtă. Alberich se mai servi cu nişte gin. Mă plimbam şi eu pe malul Rinului, într-o frumoasă seară de vară, iar fetele astea, îmbrăcate cu nişte haine cât batistele…

— Ştiu toate astea, spuse Malcolm.

— Le ştii? Zise Alberich, cam dezamăgit. Bine, nu contează. Dar nu am vrut putere sau bani – deşi mi-ar fi plăcut, nu zic nu – e vorba de principiu. Ştii cum e să ţi se ia ceva pe nedrept. Te înfurii. Te simţi înşelat. Şi dacă acel lucru care ţi s-a luat este controlul lumii, te simţi chiar

foarte înşelat. Nu că aş *vrea,* în mod special, să controlez lumea – nu cred că aş fi bun la asta. Dar e ca şi cum nu ai fi fost invitat la o petrecere, te simţi înşelat, chiar dacă nu te-ai fi dus nici dacă te-ar fi invitat. Ştiu că nu e o explicaţie prea bună... Poţi să capeţi o obsesie, ştii? Mai ales dacă e singurul lucru la care te-ai gândit în ultima mie de ani.

— Nu ai găsit ceva de făcut, ca să mai uiţi? Să te angajezi, de exemplu?

— S-ar putea să ţi se pară ciudat, dar postul de stăpân al lumii timp de patruzeci şi opt de ore - atât mi-au lăsat Inelul - nu te califică pentru vreo slujbă. Şi m-au şi gonit din Nibelheim.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Nu pot să îi acuz. I-am făcut sclavii mei şi i-am pus să extragă aur pentru mine. N-au fost prea încântaţi.

— Şi ce ai făcut de atunci?

— M-am învârtit de colo-colo, plin de tristeţe, plângându-mi de milă. Şi, bineînţeles, căutând Inelul. Şi am lucrat puţin, pe cont propriu, în domeniul metalurgiei ca să mănânc şi eu o pâine. Uite cartea mea de vizită.

Scoase o un cartonaş din portofel. Pe el scria „Hans Albrecht şi asociaţii. Ingineri şi contractori minieri, fondat 900 d.Ch."

— Mulţi cred că data e o greşeală de tipar, spuse Alberich, dar nu e. Oricum, asta am făcut şi mi-a mers tare rău.

— Mai bea ceva, sugeră Malcolm.

— Eşti un drăguţ, răspunse Alberich. Ai grijă, dacă beau prea mult îmi dau stomacul peste cap. Ţi-am mai spus?

— Da.

Alberich dădu trist din cap.

— Ştiu că te plictisesc. Dar să îţi spun ceva folositor. Chiar dacă nu îmi dai mie Inelul, nu îl lăsa pe Wotan să pună mâna pe el.

— Nici nu aveam de gând, zise Malcolm. Mai vrei un pahar?

— De ce nu? Pe urmă trebuie să plec. E târziu şi tu ai tras

ca un cal toată după-amiaza. Ştiu că e obositor. Deci, ziceam de Wotan. Nu ştiu cum ai reuşit, dar ai convins Inelul să facă ce vrei tu. Sincer să fiu, nu pentru asta l-am făcut. De fapt, nici nu mai ştiu pentru ce l-am făcut. E mult de atunci. Oricum. Mai ai apă tonică?

— Nu. Îmi pare rău.

— Nu contează. Despre Wotan. Este şiret, foarte şiret. Dar, dacă ai Inelul la degetul mic…

Malcolm se gândi la ceva foarte amuzant.

— Nu am Inelul la degetul *mic,* ci la cel *mijlociu.* Traseră o porţie zdravănă de râs pe tema asta.

— Nu, acuma serios, spuse Alberich, dacă poţi convinge Inelul să facă ce vrei tu, atunci Wotan nu îţi poate face nimic, decât dacă vrei şi tu.

— Dar nu vreau să îmi facă nimic. Vreau să plece.

— Asta crezi tu. Cum îţi spuneam, Wotan e şiret. Şiret, şiret, *şiret.* Dacă nu eşti foarte atent, o să te aducă unde îi convine lui, te asigur.

— Cum o să reuşească?

— Asta, prietene, rămâne de văzut. Vremea armelor şi a violenţei a trecut, din păcate. Acum isteţimea dă rezultate. La fel e şi în industria minieră. Ţi-am mai spus asta?

— Da, minţi Malcolm. Continuă cu Wotan. Alberich se uită pe fundul paharului. Din nefericire, acolo nu mai era nimic de văzut. Ridică sticla, dar era goală.

— Toată ziua de mâine o să am o indigestie înfiorătoare, zise el cu tristeţe. Să nu crezi că nu există combustie spontană. Sufăr, în continuu, de aşa ceva. Wotan nu poate să îţi ia Inelul, dar te poate face să i-l dai de voie bună. Şi, înainte să mă întrebi, nu ştiu cum o va face, dar va găsi el ceva. Ai nişte Dicarbocalm?

— Pot să îţi fac un sandviş.

— Un sandviş? După ce mi-ai rupt piciorul mai vrei să mă şi omori? Nu, Malcolm Fisher, să nu dai Inelul din mână. Dacă nu pot să îl am eu, mai bine să îl păstrezi tu. Va fi în siguranţă la tine, până când o să fii gata să mi-l dai.

Lui Malcolm nu prea îi conveni. Alberich râse.

— Să mi-l dai de bună voie, vreau să zic. Dar asta nu se

va întâmpla până când nu va mai fi un simbol al puterii, ci o simplă bijuterie veche. Se va întâmpla, ascultă la mine. Ai să vezi.

— De unde ştii?

— Nu ştiu. Alberich se ridică nesigur în picioare. Trebuie să plec.

— Ce-ţi mai face piciorul?

— A, piciorul e bine. Stomacul mă îngrijorează, întotdeauna mă îngrijorează stomacul. Noi, piticii de sulf, am fost creaţi din fluxul primar al miezului pământului. Am existat şi vom exista întotdeauna, într-o formă sau alta. Putem fi omorâţi, bineînţeles, dar dacă nu o face nimeni, suntem nemuritori. Însă, când eşti făcut în mare parte din sulf, suferi de arsuri stomacale şi nu ai ce-i face. În ultimele nu ştiu câte milioane de ani, am încercat toate remediile pentru dispepsie care au fost inventate vreodată şi toate sunt inutile. Toate. În viaţa mea, doar o dată nu am avut indigestie. Ştii când? În cele patruzeci şi opt de ore cât am avut Inelul. Noapte bună.

— Poţi să rămâi aici, dacă vrei, zise Malcolm.

— E drăguţ din partea ta, dar am o cameră la Mistreţul Albastru. Aerul proaspăt o să mă limpezească la cap. Nu-i nevoie să mă conduci.

— Că mi-am amintit. Cum ai intrat?

— Pe uşa din faţă. Mă pricep la încuietori.

— Şi cum m-ai găsit prima dată?

— Simplu. Am mirosit Inelul. Odată ce ai început să-l foloseşti nu a fost nicio problemă.

Alberich se duse la uşă, apoi se întoarse.

— Ştii ceva, Malcolm Fisher? Zise el. Nu-mi face plăcere să o spun, dar îmi eşti simpatic, într-un fel. Până la un punct. Deocamdată poţi să păstrezi Inelul. Îmi place ce faci cu el.

Malcolm voia să spună ceva, dar nu îi venea nimic în cap.

— Şi, dacă vreodată ai nevoie… Eh, lasă. Noroc. Câteva minute mai târziu, Malcolm auzi uşa de la intrare trântindu-se. Se băgă la loc în pat şi stinse lumina. Era aproape dimineaţă şi era tare obosit.

Doi corbi stăteau pe stâlpul de telegraf din faţa Mistreţului Albastru din Combe.

— Sigur vine de undeva de aproape, spuse Gând. Memorie încercase toată ziua să audă Vocea şi deja nu mai credea în ea.

— Te-ai cam surmenat, zise el. Poate ar trebui să îţi iei câteva zile libere. Niciunul dintre noi nu poate auzi Inelul. E imposibil.

Pe drumul de sub ei, un omuleţ scund aştepta ca portarul să îi deschidă uşa hotelului. Gând dădu din aripi ca să îi atragă atenţia partenerului său.

— Uite, şopti el. Acolo, jos.

— E Alberich, replică Memorie. Oare ce face aici?

— Ţi-am spus, zise Gând. Ţi-am spus şi n-ai vrut să crezi…

— Bine, gata, răspunse Memorie agitat. Asta nu dovedeşte nimic, nu? Adică ar putea să fie aici din cu totul alte motive.

— Cum ar fi?

Memorie îşi privi cu atenţie propriile gheare.

— Nu ştiu, zise el. Dar tot nu înseamnă…

— Haide, spuse Gând, l-am găsit. E undeva în satul ăsta. Mai bine i-am zice lui Wotan.

— O, nu. Memorie dădu din cap. N-ai decât să o faci tu. Dacă ne înşelăm şi Wotan vine până aici să caute potcoave de cai morţi, dintr-o prostie...

— Atunci, ce facem?

Îşi scormoniră creierii pentru un moment, dar degeaba. Apoi Gând avu o inspiraţie.

— Ştiu, spuse el. Îi zicem lui Loge. Apoi va fi treaba lui să îi comunice Şefului.

Cei doi corbi râseră răutăcios.

7

Alberich se trezi în dimineaţa următoare mahmur, cu inima slăbită şi cu indigestie. Luă un taxi spre Taunton, unde află că pierduse trenul spre Londra şi că era nevoit să stea o oră întreagă într-unui dintre cele mai plictisitoare şi mai jalnice oraşe prin care trecuse vreodată în foarte lunga sa viaţă.

Singura soluţie posibilă era să bea o ceaşcă sau două cu cafea tare şi bună şi plecă să găsească aşa ceva. Stând într-o cafenea înfiorător de ternă de pe bulevardul Kingston, încercă să enumere în minte toate variantele de acţiune care îi mai rămăseseră, dar descoperi că judecata raţională nu era posibilă în starea lui de sănătate şi în centrul Taunton-ului. Renunţă şi deveni atent la o voce familiară care se auzea din spatele lui.

— Serios, spunea vocea, nimeni nu a mai purtat nuanţa asta de albastru încă din secolul al doisprezecelea. Eu n-aş *putea* să ies aşa din casă.

— Trebuia să te gândeşti mai devreme la asta, zise o altă voce, la fel de familiară. Uneori eşti imposibilă.

Ultima dată când Alberich auzise cele două voci şi pe a treia, care interveni ca să le contrazică pe celelate, fusese pe malul Rinului, cu vreo mie de ani în urmă. Se întoarse încet.

— Ce faceţi voi trei aici? Întrebă el.

Flosshilde îi zâmbi dulce, făcând ca laptele din cafeaua lui să se transforme în frişcă.

— Salut, Alberich, spuse ea. Cum stai cu digestia?

— Groaznic, Ce faceţi aici?

— Bem cafea. Dar tu?

— Nu fi obraznică.

— Dar la asta ne pricepem cel mai bine, zise Woglinde, zâmbind şi ea.

Asta nu prea avea vreun scop, exceptând pura răutate,

pentru că Alberich renegase Dragostea şi, astfel, era imun la surâsuri, chiar şi la cele ale Fiicelor Rinului. Dar Woglinde zâmbea oricum, aşa cum un vânător care nu mai găseşte fazani va trage, uneori şi în ciori.

— Suntem prea obişnuite cu asta ca să ne mai schimbăm acum.

— Ce faceţi aici? Repetă Alberich.

— Ar fi ceva de spus, răspunse Wellgunde, cu nările fremătând ca ale unui iepure. Dar tu?

— Fac turism, zise Alberich înfiorându-se. Îmi plac locurile sinistre şi mizerabile în care nu ai nimic de făcut.

— Da, aşa e, spuse Flosshilde. Asta, în ceea ce o privea, încheiase subiectul. Dar Wellgunde era mai prevăzătoare.

— Am ieşit la cumpărături, zise ea cu naturaleţe, în sezonul asta, Taunton este etalonul modei.

— De fapt, spuse Flosshilde, Taunton e locul unde dă bine să fii văzut. Chicoti, iar Wellgunde o înghionti pe sub masă.

Alberich dădu din cap, o mişcare necugetată din partea lui.

— O să fie mai greu decât credeţi, zise el. Nu o să îl prindeţi prea uşor.

— Pe cine să prindem? Alberich o ignoră.

— Ceea ce nu luaţi voi în calcul, continuă el, este lipsa lui totală de încredere în sine. Chiar dacă se îndrăgosteşte de-una dintre voi sau de toate, mai mult ca sigur că nu va face nimic în privinţa asta. Se va duce acasă şi va fi nefericit. Şi, atunci, ce aţi obţinut?

— Noi nu suntem aşa, replică Woglinde. Ştim cum să ne purtăm cu oamenii timizi.

Alberich râse şi se ridică în picioare.

— Vă urez noroc, spuse el.

— Ba nu-i adevărat, răspunse Wellgunde cu şiretenie.

— Să reformulez. O să aveţi nevoie de noroc. Cu carul. Ne vedem peste încă o mie de ani.

— Nu şi dacă te vedem noi primele, zise Flosshilde, voioasă. O zi bună.

Aproape singurul lux pe care şi-l permisese Malcolm de când obţinuse o avere fără limite era o maşină sport, nou-nouţă. Întotdeauna îşi dorise una, deşi acum, că o avea, aflase că nu prea îi venea să meargă cu mai mult de cincizeci de kilometri pe oră. Totuşi, ideea de a avea o maşină, aşa cum v-ar spune orice psiholog, este că reprezintă Spaţiul de Siguranţă, unde nu se poate lua nimeni de tine şi Malcolm se simţise întotdeauna mai bine în spatele volanului. Existau, desigur, riscuri; să conduci în Somerset

— Ţinutul drumurilor de ţară drepte şi pline de tractoare tacticoase – poate provoca nerăbdare şi enervare, ceea ce Malcolm era obligat să evite.

După ce îi trecu durerea de cap, Malcolm se gândi că ar fi o schimbare să meargă în Taunton, să se uite prin magazine. Fusese un entuziast privitor în vitrine, toată viaţa lui. Iar acum, că îşi putea permite să cumpere nu doar ce vedea în vitrină, ci magazinul în sine, îi plăcea această activitate şi mai mult. Nu că ar fi cumpărat ceva, vreodată; năravurile de o viaţă greu au lecuire.

De exemplu, stătuse nemişcat vreo cinci minute în faţa unui magazin de undiţe de pe strada Silver, uitându-se la toate nimicurile elegante şi atractive. Cel puţin două râuri, dacă nu chiar trei, traversau domeniul conacului, iar pescuitul se presupune că este o activitate relaxantă, care calmează nervii şi firea. Nu că ar fi vrut în mod special să prindă sau să chinuie peştii, dar ar fi fost, cel puţin, o ocupaţie, cu lucruri de învăţat şi de cumpărat. Din acelaşi motiv, se uitase cu atenţie la magazinul de aparate foto de pe strada St. James şi numai ideea că nu avea pe cine să fotografieze, cu posibila excepţie a Trandafirului Englez, îl împiedicase să intre.

Trecu pe lângă sălile de licitaţii şi se întrebă cine făcea acum munca lui. Înăuntru trebuie să fi fost Liz, catalogând ceva. Şi Philip Wilcox, pregătindu-se, fără să-şi dea silinţa prea mult, să devină adjudecător de licitaţii. Din nou simţi impulsul puternic de a intra şi de a se uita la ei, ceea ce ar fi fost perfect normal, din moment ce amândoi îl ştiau doar

ca pe neamţul bogat care cumpărase conacul. Acum îşi permitea să cumpere tot ce era la vânzare, dacă voia. Dar astăzi era vânzare de ceasuri vechi şi Malcolm ştia deja cât de încet trece timpul. Apoi, nu avea de ce să îşi cumpere nimic (era, până la urmă, Doar El) şi nici nu avea pentru cine altcineva să cumpere cadouri.

Cum cobora pe strada North către ceea ce trecea drept centrul oraşului, observă un magazin pe care nu îşi amintea să îl mai fi văzut. Era unul din acele locuri de artă şi artizanat, care vindea obiecte veritabile de olărit şi articole de vestimentaţie din portul naţional (de aici, fără îndoială şi numele lui: Pământul şi Hainele). Dar astfel de magazine întotdeauna apar şi dispar ca ciupercile după ploaie, în orăşelele cu potenţial de dezvoltare, iar Taunton nu are altceva în afară de potenţial. De fapt, cum sunt cu toţii mândri să afirme, Taunton nu mai este un oraş cu un singur cal, acum au luat şi o bicicletă.

Din pură curiozitate, căci ştia prea bine că nu ar fi avut ce să cumpere dintr-un astfel de magazin, Malcolm deschise uşa, de care erau atârnate nişte tălăngi şi intră. Locul era gol, cu excepţia unui cvartet de coarde care cânta din Mozart, a unei pisici adormite pe o grămadă de cămăşi indiene din bumbac şi a unei fete roşcate, uimitor de frumoasă, care stătea în spatele tejghelei. De îndată ce Malcolm intră, fata îşi ridică privirea de pe poezia pe care tocmai o scria într-un caiet cu arc, cu o pisică stilizată pe copertă şi îi zâmbi.

Malcolm fusese întotdeauna de părere că fetelor frumoase ar trebui să li se interzică să mai zâmbească fără motiv, pentru că le oferă un avantaj incorect. Acum se simţea, obligat să cumpere ceva. Probabil că, de la bun început, acesta era motivul pentru care proprietarul pusese o fată frumoasă în magazin, iar Malcolm nu era de acord. Era cel mai rău mod de exploatare.

— Uitaţi-vă prin magazin, spuse fata.

Malcolm se îndreptă sprinten spre fundul magazinului şi încercă să pară foarte interesat de lumânările din ceară de albine. Deşi stătea cu spatele la ea, era sigur că fata încă îl

mai privea şi îşi aduse aminte că era cel mai frumos om din lume, fapt care ar fi putut conta. Un zâmbet superior îi miji pe faţă, dar îl goni. I se părea, se asigură el şi chiar dacă era adevărat, trebuia să existe un scop ascuns, pe undeva. Era în Taunton, nu la Holywood.

Wellgunde era cam dezamăgită. Ori zâmbetul ei se schimbase de când îl verificase, de dimineaţă, ori acest tânăr era imun la surâsuri, ceea ce ar fi fost mare păcat. Se chinuise să materializeze magazinul şi tot ce era în el doar ca să aibă un loc în care să îi zâmbească Purtătorului-Inelului. Un magazin, deciseseră Fiicele Rinului, era capcana ideală pentru a ademeni Purtătorii-Inelului neprevăzători. Poate că îl subestimaseră, gândi Wellgunde. Dimineaţă, când discutaseră, părea o acţiune simplă. Din ce ştiau despre el, Urmaşul lui Ingolf era un tânăr prostuţ, sentimental şi sensibil, care s-ar îndrăgosti imediat de o fată care îi zâmbeşte din acelaşi instinct din care peştele muşcă momeala.

Singura controversă din discuţia lor fusese care dintre ele să aibă privilegiul ciudat de a fi momeala. Încercaseră să tragă la sorţi, dar Woglinde insistase să trişeze. Încercaseră să dea cu banul, dar Flosshilde îi făcuse monedei cu ochiul şi aceasta din urmă căzuse doar în favoarea ei. În final, se deciseseră să transforme totul într-un joc: cine îl prindea în mreje pe Purtătorul-Inelului trebuia să ducă treaba până la capăt, iar celelalte să îi facă cinste la cel mai scump resturant.

Pentru a fi un concurs corect, materializaseră trei magazine în centrul Tauntonului. Era o presupunere corectă că nimeni nu va observa trei magazine care au apărut, pe neaşteptate, în mijlocul oraşului, pentru că aşa este Tauntonul; ar fi rămas la alegerea Purtătorului-Inelului în care să intre şi, deci, care dintre surori să îşi încerce prima norocul.

Wellgunde se încruntă. Nu era un lucru uşor, pentru ea.

— Căutaţi ceva anume? Spuse ea pe un ton agreabil.

În faţa magazinului încă un potenţial client se uita la un amestec de ceaiuri. Fiica Rinului se întoarse repede şi

zâmbi înspre uşă. Cartonul se întoarse amabil pe partea pe care scria „Închis". De obicei, lucrurile făceau ce dorea ea, când Wellgunde le zâmbea.

— Un cadou pentru mama, răspunse Malcolm, uimit de propria inventivitate.

— Îi plac pisicile? Sugeră Wellgunde. Majorităţii mamelor le plac.

— Da, îi plac.

— Atunci, ce spuneţi despre un bol pentru spaghete cu o pisică pe el sau o husă pentru ceainic, în formă de pisică ori o pisicuţă de porţelan în care se pot păstra agrafele de hârtie sau un tocător în formă de pisică de Cotswold[12]? Încă nu avem nicio gravură cu pisici, dar aşteptăm o livrare, în după-amiaza aceasta, dacă nu vă grăbiţi.

— Aveţi o grămadă de pisici, zise Malcolm mirat.

— Pisici şi Cotswolds, spuse Fiica Rinului vioaie. Orice are o pisică sau un peisaj de Cotswold se vinde foarte bine, deşi unii oameni preferă iepurii.

Surâse din nou, atât de luminos încât Malcolm simţi că i se bronzează obrazul. Începea să se simtă extrem de prost.

— Mai bine aş lua una dintre mănuşile acelea pentru cuptor, se bâlbâi el.

— Cu o pisică pe ea?

— Da, mulţumesc.

Fata păru cam supărată când primi banii de la Malcom, iar acesta se întrebă cu ce greşise.

— Dacă nu îi place, pot să v-o schimb, zise fata. Nu e nicio problemă.

— Sunt sigur că o să îi placă. Iubeşte pisicile. Şi îi place şi să gătească.

— La revedere, atunci.

— La revedere.

Wellgunde îl privi îndepărtându-se şi se încruntă. „Eh, mai dă-l încolo", îşi spuse ea.

---

[12] Cotswold – Regiune turistică din vestul Angliei, în comitatul Gloucester. Peisajul său deluros şi pisicile sunt două dintre motivele preferate pentru obiectele decorative din Anglia, deoarece sugerează calmul şi lucrurile plăcute, (n. tr.)

Zâmbi spre magazin, iar acesta se evaporă doar ca să îi facă pe plac. Apoi se îndreptă către malul râului Tone şi plonjă cu graţie în apele lui kaki.

— Ei, spuse o bătrână către surata ei, în timp ce bule argintii se ridicau la suprafaţa apei, nu prea mai vezi asemenea lucruri în zilele noastre.

Ameţit, Malcolm o luă pe strada Hammet. Nu era o surpriză, îşi spunea el, că o fată, chiar şi drăguţă, voia să îi zâmbească cuiva care arăta exact ca Siegfried, Spintecătorul de Dragoni. La înfăţişarea lui Siegfried şi nu a lui Malcolm, zâmbise ea, aşa că surâsul nu avea nimic de-a face cu el. În plus, zâmbetul era, probabil, doar pentru a vinde obiecte cu pisici pe ele, lucru la care avusese succes. Îşi pipăi buzunarul în căutarea mănuşii, dar nu mai era acolo. Probabil că o pierduse. Păcat, dar nu contează.

La intersecţia străzilor Hammet şi Magdalena era un magazin de hrană ecologică, pe care Malcolm nu îl văzuse cu o zi în urmă. Era sigur de asta, pentru că îşi parcase maşina lângă bordura trotuarului pe care, acum, se ridica magazinul. Rămase nemişcat şi se încruntă.

— Oare eu am făcut asta? Se întrebă el cu voce tare. Şi dacă da, cum?

Ştia cântecul despre fata pe ale cărei urme pomii înfloreau şi florile răsăreau; dar copacii şi florile sunt una, iar magazinele de hrană ecologică, alta. Fie fusese ridicat foarte, foarte repede (după experienţa sa recentă cu constructorii de la conac, Malcolm se îndoia de asta), fie apăruse din neant, fie avea el halucinaţii. Traversă şi intră în magazin.

— Bună ziua, spuse fata ameţitor de frumoasă din spatele tejghelei. Cu ce vă pot ajuta?

Probabil că surâsul năucitor îl facu pe Malcolm să îşi dea seama ce se întâmpla. Zise „Un moment, vă rog" şi ieşi din nou în stradă. Alături era un magazin de mobilă cu o oglindă mare în vitrină. Din fericire, strada era pustie şi Malcolm putu să se transforme în cele trei Fiice ale Rinului fără să fie observat. Descoperi că pe două dintre ele le

putea recunoaşte imediat. Ca experiment, zâmbi ca o Fiică a Rinului la un dulap din vitrină. Acesta păru să strălucească pentru un moment, apoi autocolantul cu care era acoperit se transformă într-un furnir franţuzesc de calitate.

— Asta explică totul, îşi spuse el, dar nu dori să se gândească la faptul că, deşi asta explica zâmbetele care îi tot erau adresate, nu explica şi magazinele care apăreau de nicăieri. Până la urmă, trebuia să rezolve cu surâsurile, iar magazinele aveau să îşi poarte singure de grijă, înţelesese că Fiicele Rinului, proprietarele iniţiale ale aurului din care fusese făcut Inelul, erau pe urmele lui şi că zâmbetele lor nu erau decât momeala care să îl ducă la pierzanie. Nu că nu ar fi fost şi pierzanii mai rele, reflectă el, dar trebuia să se gândească şi la soarta omenirii.

Totuşi, în loc să plece, se întoarse şi intră din nou în magazinul de hrană, ecologică.

Acum că ştia că zâmbetele erau doar o altă faţetă a farsei destul de îngrozitoare pe care i-o juca Viaţa şi nu expresii originale ale interesului unor fete frumoase, simţea că putea face faţă situaţiei pentru că avea un avantaj suprem asupra foştilor proprietari ai Inelului Nibelungilor. Nu era vanitos şi nici nu avea încrederea de sine pe care aceste creaturi să o folosească la baza atacului lor. Tot ce îi rămânea de făcut era să le vină de hac înainte ca ele să facă ceva mai grav decât a zâmbi.

— Bună, din nou, zise Woglinde.

— Care dintre ele eşti? Întrebă el răspunzând la surâs.

Woglinde îl privi pentru un moment, apoi izbucni în plâns, îngropându-şi faţa în mânuţele rozalii. Din instinct Malcolm fu mişcat, dar îşi aduse aminte de Hagen, fiul lui Alberich, pe care cele trei Fiice ale Rinului îl înecaseră în timp ce cântau duios.

— Mă gândeam eu, zise el, încercând să pară răutăcios (dar îşi pierduse îndemânarea). Deci, care dintre ele eşti?

— Woglinde, suspină fata. Na, că acum te-ai supărat.

Fiica Rinului se mai smiorcăi puţin, apoi îşi ridică privirea furioasă şi zâmbi, radioasă ca un far. Lui Malcolm îi apăru o

garoafă la butonieră, dar atitudinea lui rămase neschimbată.

— Poţi s-o laşi baltă, zise el.

— Bine, spuse Woglinde, iar Malcolm nu mai văzu nicio lacrimă în ochii ei albaştri, adânci. Putea să vadă multe alte lucruri, dar nicio lacrimă, iar celelalte lucruri erau cam primejdioase, aşa că le ignoră.

— De unde a apărut magazinul? Întrebă el.

— Nu îţi zic, răspunse Woglinde, încruntându-se uşor. Eşti o bestie şi te urăsc.

— Fetele nu mai vorbesc aşa, spuse Malcolm. Poate cu o mie de ani în urmă da, dar nu în zilele noastre.

— Ba fata asta aşa vorbeşte, replică Woglinde. Face parte din şarmul ei. Toată viaţa ai căutat o fată drăguţă, de modă veche şi acum ai găsit-o.

Luată aşa, afirmaţia (acompaniată de cel mai luminos zâmbet văzut vreodată) era uimitoare şi Malcolm se întoarse să privească nişte legume.

— Te-ai chinuit ceva, spuse el.

— Am pierdut o groază de timp să fac totul frumos pentru tine, zise Woglinde.

— Nu îmi place mâncarea ecologică. Mai ales orezul.

— Vai, îmi pare *rău,* replică Woglinde, bosumflată. Dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi făcut un magazin de cartofi prăjiţi. Îşi reveni; lăsase starea sufletească să intervină în afaceri. Încă mai pot să îţi fac, dacă vrei.

— Nu are rost, zise Malcolm. Cred că eşti sătulă până peste cap de peşte[13].

— Dacă îmi ceri, îţi fac.

— Lasă, te rog. Ştiu ce vrei şi n-o să capeţi.

— Asta-i replica noastră, de obicei, spuse Fiica Rinului pe un ton egal. Malcolm se înroşi. Haide, continuă ea, e Inelul nostru, de fapt.

Probabil că zâmbetele aveau un efect cumulativ. Malcolm simţi brusc dorinţa de a-i da Inelul. Deja şi-l scosese de pe deget fără să îşi dea seama ce făcea şi simţi pericolul doar când îi surprinse Woglindei expresia feţei, ca a unei pisicuţe

---

[13] Peşte cu cartofi prăjiţi – mâncare tradiţională în Anglia, (n. tr.)

care urmăreşte şoricelul pe care vrea să îl prindă. Îşi puse Inelul la loc, atât de violent că îşi răni pielea dintre degete.

— Nu pot, zise el, cu tristeţe. Aş vrea, dar nu pot. Oricum, nu l-ai vrea.

Woglinde izbucni în râs, iar Malcolm se simţi ca şi cum ar fi fost învelit cu un voal, ca o muscă prinsă în plasa unui păianjen.

— Nu fi fraier, gânguri ea, l-aş vrea mai mult decât orice pe lume. Cred că eşti *răutăcios.*

Malcolm simţi din nou tentaţia groaznică de a ceda, atât de puternică încât Inelul părea să îi ardă pielea. Nu mai suporta şi încercă să îi comande Tarnhelm-ului să îl scoată de acolo. Dar mintea lui nu putea da ordinul; zâmbetele pătrunseseră în ea, aşa cum lumina ajunge pe pelicula fotografică şi îi întunecaseră marginile. „Opreşte-te!" strigă el, iar Woglinde tresări ca şi cum ar fi pălmuit-o. Malcolm strânse Inelul în pumn, iar Woglindei îi căzu faţa. Dintr-odată, nu mai era deloc frumoasă; arăta ca o adolescentă de o mie de ani care voia ceva ce ştia că nu poate avea. Apoi, la fel de brusc, deveni mai atrăgătoare ca niciodată şi Malcolm ştiu că ea cedase.

— Îmi pare rău, spuse el, dar asta e.

Se întoarse şi ieşi din magazin, încercând să nu privească înapoi, dar dorinţa era prea puternică. Când se uită în urmă, totuşi, magazinul dispăruse. Câştigase o rundă; dar oare asta era tot? Probabil că ar fi înţelept să nu înoate vreo săptămână...

După luptă, Malcolm simţi nevoia să bea ceva. Se grăbi pe strada Canon, îndreptându-se către barul lui favorit. Dar acesta nu mai era acolo; în locul lui era una dintre acele vinării foarte şic, care apar ca nişte umbre şi dispar tot la fel de pe suprafaţa Angliei. Îl izbi revelaţia îngrozitoare că ştia de unde apăruse această vinărie.

Crama („Le Cochonnet"[14]) era goală, cu excepţia unei fete nespus de frumoase care ştergea cu grijă un pahar, în spatele barului.

— Poţi să îl faci la loc, cum a fost, zise Malcolm cu

[14] „Purceluşul" (în franceză, în original) (n.tr.)

asprime.

Fata îl privi uimită şi pentru un moment Malcolm se întrebă dacă nu greşise. Dar se uită din nou la ea şi o recunoscu pe a treia Fiică a Rinului. Nu puteau exista două fete ca ea pe lume, decât dacă era el foarte norocos.

— Deci, care eşti tu, întrebă el, Wellgunde sau Flosshilde?

— Flosshilde, răspunse fata nepăsătoare. Le-ai cunoscut pe celelalte două?

— Da. Îşi ridică mâna dreaptă, lăsând lumina să sclipească pe inel. Şi nu ţi-l dau nici ţie. Nu e o jucărie, să ştii.

Flosshilde studie pentru un moment paharul pe care îl ţinea.

— Bine, spuse ea. Dacă aşa vrei tu. Cu ce te servesc?

Flosshilde era destul de mândră de crama ei şi se lăsă convinsă cu greu să o schimbe înapoi în Cornul Francez. Dar o făcu zâmbind.

— Dar proprietarul şi clienţii nu vor fi puţin dezorientaţi? Întrebă Malcolm.

— Nu chiar, răspunse Flosshilde. Nu am făcut decât să îi transform în scaune şi mese şi nu au simţit nimic. Nu ştiu de ce, dar când le surâd oamenilor şi îi transform, nu par să se supere.

— Asta chiar o cred, spuse Malcolm. Hai să îţi fac cinste.

— Vreau un cocktail, zise Flosshilde. Fără gheaţă. Când Malcolm se întoarse cu băuturile Flosshilde se aplecă spre el şi îi şopti.

— Prietena ta, Liz, stă acolo în colţ cu iubitul ei. Cel pe care l-ai aruncat în apă.

— Şi ce dacă? Răspunse Malcolm, cu răceală. Nu e prietena mea.

— Dacă vrei, pot să îl transform într-o broască, şuşoti Flosshilde. Sau aş putea să îi surâd fără să îl preschimb în nimic. Lui Liz nu i-ar pica bine deloc.

— Mai bine nu, spuse Malcolm. Nu mai am voie să fiu răutăcios.

— Îngrozitor. Fetei îi părea sincer rău pentru el. Se pune chiar dacă o fac eu?

— Probabil că da. Oricum, drăguţ din partea ta că te-ai oferit.

— N-ai de ce. S-ar putea să o fac oricum. Nu-mi place de el, e înfumurat. Nu îmi plac oamenii cu nasul pe sus.

— Atunci trebuie să am grijă, spuse Malcolm. Am devenit foarte înfumurat de când…

— Nu e vina ta, zise Fiica Rinului.

— Nu e bine ce fac, spuse Malcolm. Fraternizez cu inamicul.

— Nu sunt chiar un inamic, nu? Flosshilde zâmbi, dar nu era un zâmbet serios, ci doar o mişcare a buzelor, cu scopul de a transmite prietenie. Malcolm nu mai înţelegea nimic.

— Adică, tu nu o să îmi dai Inelul, de ce ai face-o? Asta nu înseamnă că trebuie să te urăsc.

— Nu?

— Bineînţeles că nu.

— Woglinde a izbucnit în plâns.

— Aşa face ea, zise Flosshilde. E tare sucită. O să îi spun să te lase în pace.

— Faci tu asta? Malcolm simţi o senzaţie ciudată, pe ceafă, ca o amorţeală. De mult nu mai stătuse la taclale cu cineva.

— Rămâneţi mai mult în Anglia? Întrebă el, încercând să pară dezinteresat.

Flosshilde rânji.

— Cum vrei tu. Nouă ne e totuna. Suntem în aceeaşi barcă. Bineînţeles, le am pe celelate drept companie, dar ştii cum sunt surorile. Te scot din sărite.

— Ştiu. Am şi eu una.

— Atunci, o să ne ţinem companie unul altuia, spuse Flosshilde. Adică, putem să ne plimbăm cu maşina sau chiar cu barca pe râu.

Malcolm îşi aminti de Hagen şi spuse că nu îi plăceau bărcile.

— Surorile tale nu or să se supere? Adăugă el, cu nervozitate în glas.

— Mai dă-le-ncolo, răspunse Flosshilde. În plus, pot să le spun că lucrez la tine.

— Şi chiar ai s-o faci?

— Aşteaptă şi vei afla, zise Flosshilde, atentă să nu zâmbească. Ce-ar fi să îmi iei de ceva de mâncare? Mi-e o foame de lup.

Malcolm conducea spre Combe Hall într-o stare de continuă uluire şi aproape că acroşă o turmă de oi, lângă Bagborough. În timpul mesei, Flosshilde nu pomenise decât în treacăt despre Inel (ştia nişte povestiri tare amuzante despre Zei, mai ales despre Wotan) şi păruse să nu încerce nimic pentru a-l duce la pierzanie. Asta, bineînţeles, putea însemna că era subtilă; dar Malcolm fusese destul de precaut încât să îi citescă gândurile şi, deşi ştia că nu trebuie să crezi tot ce citeşti în mintea oamenilor, fusese cam uimit de ceea ce aflase. Bineînţeles că nu era exclus ca ea să îşi fi plantat intenţionat acele gânduri ca să le citească el, dar Malcolm nu prea credea asta.

Se părea că Flosshilde se împăcase cu ideea că nu avea să primească Inelul şi nu îi păsa. În schimb, îi plăcea de Purtătorul-Inelului. Nu mai mult, dar nu conta. Nu îi plăcea neapărat înfăţişarea lui actuală; o mai văzuse pe când o purta chiar Siegfried şi, în plus, nu judeca după aparenţe. Aşa făceau, se părea, toate aceste ciudate creaturi de pe altă lume, pentru că în Universul lor mulţi îşi schimbau forma cu aceeaşi uşurinţă cu care oamenii îşi schimbă hainele şi nu puteai şti niciodată dacă o persoană era într-adevăr frumoasă sau doar îmbrăcată elegant. Totuşi, Flosshilde credea că ea şi Purtătorul-Inelului ar fi putut avea ceva în comun şi ea îşi dorea o persoană drăguţă cu care să stea de vorbă şi să se plimbe. Era mai mult de atât, dar Malcolm nu citise mai departe. Îşi păstra ceva de citit şi pentru prânzul de a doua zi…

— Ei? Zise Woglinde. Pe unde ai umblat?

— Am luat prânzul, răspunse Flosshilde, la Carey.

— Dar Inelul l-ai luat? Interveni Wellgunde.

— Nu. Flosshilde se întinse pe fundul râului Tone şi suflă nişte bule. Dar ce contează?

Wellgunde se uită la soră-sa care îşi închise ochii şi scoase un oftat cam exagerat.

— Cred că m-am îndrăgostit, spuse Flosshilde.

— Nu fi ridicolă, sări Wellgunde. Nu se poate. Nu ai voie.

— Bine, atunci nu m-am îndrăgostit. Dar sunt în faza premergătoare. Sau în faza de dinaintea celei premergătoare. E drăguţ, într-un fel liniştit.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, spuse Woglinde, cu violenţă; dar Wellgunde zâmbi, creând confuzie într-un banc de peştişori care se nimerise în calea surâsului.

— Dacă te ajută să iei Inelul, zise ea încet, atunci continuă.

— Nu mă interesează vechitura aia de Inel, căscă Flosshilde. Este extrem de lipsit de importanţă. Wellgunde încuviinţă din cap.

— Bineînţeles, dar *ar fi* mai bine să îl avem decât să nu îl avem. Nu?

— Cred că da.

— Şi nu are rost să îl placi dacă el nu te place. Flosshilde schiţă gestul de a prinde o gânganie aflată în trecere pe acolo iar aceasta îşi luă tălpăşiţa.

— Nu ştiu. Are vreun rost?

— Dacă te place, va fi fericit să îţi dea Inelul, nu?

— Nu ştiu şi nu îmi pasă, răspunse Flosshilde. Suntem doar buni prieteni.

— Nu l-ai văzut decât o dată, spuse Woglinde. Nu are rost să devii prea sentimentală.

— Întotdeauna are rost să devii sentimentală, îmi place să fiu sentimentală. Ce avem la cină?

— Păstrăv cu migdale.

— *Iar* peşte?

Wellgunde se agăţă de marginea unui şifonier stricat, unul dintre multele care mobilau fundul râului.

— Nimeni nu spune să nu îţi faci prieteni, spuse ea cu blândeţe. Dar noi? Ne vrem Inelul înapoi.

— După ce îl recuperezi, poţi să te împrieteneşti cu cine

vrei, zise Woglinde, inspectându-şi unghiile de la picioare, deşi, personal... Trebuie făcute din nou, adăugă ea. E ceva în râul ăsta care dizolvă oja roz.

— Ah, tăceţi amândouă, spuse Flosshilde, furioasă. Acum îmi pare rău că v-am zis.

Pe fundul râului se lăsă un moment de tăcere, în care Flosshilde şi Woglinde stătură îmbufnate. În cele din urmă, Woglinde îi ceru Wellgundei să o întrebe pe soră-sa, Flosshilde, dacă ar putea să îi împrumute oja ei roz, iar Flosshilde îi ceru Wellgundei să îi răspundă soră-sii, Woglinde, că nu poate.

— N-ai decât, spuse Woglinde. Nu îmi pasă. Flosshilde sări în picioare şi pluti spre suprafaţă.

— Uite ce ai făcut, şuieră Wellgunde. Ai supărat-o.

— Dar nu e îndrăgostită de-adevăratelea, nu? Întrebă Woglinde pe un ton nervos. Ar fi groaznic.

— Nu cred. E doar o toană.

— Ce facem?

— Nu-ţi face probleme, spuse Wellgunde, calmă. Las-o în seama mea.

8

— O, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Wotan, trântind furculiţa, acum ce mai vrei?

— Iartă-mă, spuse Loge, cu răsuflarea tăiată şi ud leoarcă. Nu mi-am dat seama că încă eşti la micul dejun.

Wotan surâse uşor.

— Plouă, nu?

— Da, răspunse Loge. Puternic.

— Ce e aşa de important, că nu ai mai putut aştepta?

— Cred că am descoperit ceva, zise Loge, trântindu-se pe un scaun. Sala de mese a Vallhalei, castelul construit de Fasolt şi de Fafner pentru Regele Zeilor, era mobilată într-un stil spartan, dar funcţional. Avea aerul de curăţenie desăvârşită, asiduă şi cumplită, pe care doar atingerea unei femei îl poate da.

Stăpânul Furtunilor îl privi suspicios pe Loge.

— Dacă iar e vorba de o vânătoare de potcoave de cai morţi, spuse el, te transform într-un acvariu plin cu păstrăvi multicolori.

Loge se cutremură.

— Sunt sigur că e ceva, reuşi el să rostească. Corbii l-au văzut pe Alberich şi…

— Nu îl serveşti cu o cafea pe musafirul tău? Schwertleite, valkiria, intrase cu o măturică de strâns firimituri şi, ostentativ, curăţa masa. Aş prefera să nu îţi mai iei de lucru acasă.

Wotan se întoarse şi se uită urât la fiică-sa, care nu îi dădu atenţie.

— Şi roagă-l să nu îşi pună servieta pe masă. Valkiria ieşi în grabă, iar Wotan îşi întoarse încruntătura spre Loge.

— Uite ce ai făcut, spuse el. Ai scos-o din sărite.

— Dar corbii i-au văzut pe Alberich şi pe Fiicele Rinului şi sunt într-un sat din Anglia, care se numeşte…

Schwertleite se întoarse în cameră cu un teanc de ziare

în braţe.

— Roagă-l pe prietenul tău să stea pe astea, spuse ea pe un ton ridicat. Tocmai am curăţat husele scaunelor, deşi nici eu nu ştiu de ce mă chinui atât.

— Acum vezi ce trebuie să suport? Şopti Wotan. Ce spuneai de Alberich şi de Fiicele Rinului?

Loge, cocoţat inconfortabil pe o grămadă de numere vechi din *Die Zeit,* începu să explice, dar înainte de a avansa prea mult valkiria Grimgerde se furişă în încăpere cu un ibric de cafea. Nu îi plăcea să o facă şi trebuia lăsată să se răcească, dar o făcuse, oricum.

— Îţi aduc o omletă, îi spuse pe un ton acuzator lui Loge.

— Te rog, nu te deranja.

— Deja am pus-o pe foc, răspunse Grimgerde, nerăbdătoare.

Loge era pe punctul de a spune „mulţumesc", dar valkiria se întorsese în bucătărie. Aproape instantaneu reapăru Schwertleite cu braţele încrucişate.

— Sunt urme de picioare prin toată bucătăria, zise ea cu răceală. Te-ai fâţâit pe acolo?

Înainte ca Wotan să îi poată răspunde, dispăruse. Fiicele lui Wotan aveau talentul de a pune întrebări şi de a dispărea înainte de a primi răspunsul. Făceau aşa de o mie de ani, dar tot era enervant.

Într-un sătuc numit Combe, spuse Loge, care este în Somerset. Acum, de ce…

— Ce ziceai? Wotan nu ascultase.

Loge trase aer în piept, dar nu putu să continue. Valkiria Waltraute intrase cu o farfurie cu omletă.

— De parcă nu aveam destule de făcut, spuse ea, trântind farfuria. Ai grijă la faţa de masă.

— Iartă-mă, zise Loge.

— Eu n-aş mânca chestia aia, murmură Wotan după ce valkiria plecă. Niciuna dintre fetele mele nu ştie să gătească, deşi, Domnul mi-e martor, asta nu le opreşte. Eu ştiu să gătesc, dar nu am voie în bucătărie.

Disperat, Loge se gândea ce să facă pentru a nu jigni nici pe Tunător, nici pe fiicele sale. Luă nişte omletă cu

furculiţa, dar nu o duse la gură.

— De unsprezece secole trebuie să suport toate astea, continuă Wotan. Încă un pic şi o să înnebunesc.

— Corbii, zise Loge pentru a patra oară, i-au găsit pe Alberich şi pe Fiicele Rinului făcându-şi de lucru într-un sătuc din…

— Totul a început când m-a părăsit mama lor, continuă Wotan şi pot să-ţi mărturisesc că m-am bucurat s-o văd din spate. Dar dragele mele fiice, toate nouă, au hotărât că am nevoie de îngrijire. Nu voiau să mi-o ofere, bineînţeles. Toate doreau să aibă carierele şi vieţile lor. Şi eu voiam ca ele să aibă propriile lor cariere şi vieţi, de preferat în altă emisferă.

Ca pentru a-i da dreptate, valkiria Waltraute intră furioasă.

— Iar ai mâncat din pâine, aşa-i? Întrebă ea aspru.

— Pentru asta e făcută.

— Ai început o pâine nouă, când mai era jumătate în coş. Acum, va trebui să o arunc la corbi.

— Jumătate pâine e mai bună decât nimic, urlă Wotan după ea, în timp ce valkiria se furişa afară din cameră. Un gest inutil. Tatăl Bătăliilor lovi cu pumnul în masă, răsturnând o ceaşcă cu cafea. O pată mare, maro apăru pe faţa de masă, iar Wotan se albi la faţă.

— Tu ai făcut asta, îi spuse lui Loge. Dacă întreabă, tu ai făcut-o. Trebuie să dorm şi eu undeva.

Loge, printre ale cărui titluri se afla şi cel de Tată al Minciunilor, nu prea era de acord cu această înşelătorie, dar alternativa era să fie metamorfozat într-un canal nefolosit. Aprobă umil.

— Deci am rămas blocaţi în această hardughie de casă mizerabilă, în mijlocul pustietăţii, înnebunindu-ne unul pe altul, timp de o mie de ani, spuse Regele Zeilor. Nici lor nu le place, dar nu or să se mute niciodată.

— Măcar au rămas doar opt, zise Loge. Cred că era mult mai rău când era şi Brunnhilde…

Loge amuţi, speriat că lipsa lui de tact ar fi putut stârni mânia lui Wotan. Dar Wotan râse.

— Cred că glumeşti, spuse el. Imaginează-ţi plăcerea mea când am scăpat de una dintre ele - şi, fără îndoială, Brunnhilde era cea mai rea – şi am crezut că vor pleca cu toatele şi voi putea şi eu, în sfârşit, să port pantofii confortabili în sufragerie. Am combinat-o pe copila aia îngrozitoare cu Siegfried, Ucigaşul de Dragoni, cel mai frumos om care a trăit vreodată. Şi ai văzut ce i-a făcut şi lui.

Loge aprobă compătimitor; tactul era tot ce îl despărţea de un viitor în domeniul pisciculturii.

— Ascultă la mine, spuse Wotan, a fost norocos. Inchipuieşte-ţi cum ar fi fost să fie căsătorit cu ea. Aş prefera oricând o suliţă în coaste. Stăpânul Corbilor dădu trist din cap. Eu sunt de vină, bineînţeles. Ele dau vina pe mine pentru orice. Singurele persoane din lume care nu au dreptul ăsta.

— Să vorbim despre Fiicele Rinului, sugeră Loge.

— Le rog şi eu să facă ceva folositor şi apoi sunt nervoase toată ziua. Nu, familia mea este o mare încercare pentru mine, iar eu sunt o mare încercare pentru familia mea. Dacă aş mai fi în putere...

— S-a stricat aspiratorul, spuse Waltraute, apărând în cadrul uşii. Cred că o să fiu nevoită să mătur scările.

— Da, cred că da. Wotan se ridică, aruncând scântei cu singurul său ochi. O să îţi placă.

Porni cu paşi mari pe coridoarele lungi ale Valhallei, cu Loge alergând în urma sa ca un ogar speriat. Merseră aşa, înconjuraţi de strigătele valkiriilor, care îşi informau tatăl de noi şi noi dezastre casnice, până când tavanul boltit pe care îl construiseră Uriaşii începu să răsfrângă ecoul.

— Anglia, zici? Şopti Wotan.

— Da.

— Perfect, spuse Wotan. Să mergem chiar acum.

— Ascultă la mine, zise Wotan, nu prea ştiu cum să abordăm problema.

— Nu am putea să ne năpustim asupra lui, pur şi simplu?

Sugeră Loge. Eu îi ţin mâinile şi tu îi iei Inelul.

Stăteau şi se uitau la porţile electrice ale conacului. Un grădinar îmbrăcat cu o salopetă nouă venea spre ei, ţinând în mână o greblă.

— Nu aveţi voie să parcaţi aici, spuse el. Limuzina Mercedes, lungă şi lucioasă, bloca şoseaua. Wotan se holbă la grădinar, care nu îl băgă în seamă.

— Mutaţi-o sau chem poliţia, zise grădinarul. Să nu vă mai spun a doua oară.

— Sigur, imediat, murmură Loge. Nu avea rost să facă scandal degeaba. Scuzaţi-ne.

— Nu-i a bună, spuse Wotan în timp ce plecau pe jos de pe islazul satului, unde parcaseră maşina. Am încercat să îi blochez plămânii ca să nu mai poată respira, dar nu a mers. Suntem prea aproape de sălaşul Purtătorului-Inelului ca să putem face ceva prin forţă. Cred că idiotul era sub protecţia Inelului.

Wotan se opri să studieze porţile.

— Nu avem cum răzbi prin violenţă, spuse el. Trebuie să fim isteţi.

Dintr-un motiv oarecare, Loge avu sentimentul îngrozitor că prin „să fim", Wotan se referea la el.

— La ce te gândeşti? Întrebă el.

— Sunt multe lucruri pe lume de care muritorii se tem mai mult decât de Zei, spuse Wotan, neatent. Cred că e momentul ca Purtătorul-Inelului să fie adus cu picioarele pe pământ. Este o fiinţă umană şi un cetăţean al unei democraţii din secolul al douăzeci şi unulea. Wotan chicoti. Amărâtul…

Malcolm era mai fericit decât oricând în ultima vreme. Tocmai luase masa cu o fată deosebit de frumoasă, urma să ia masa cu ea şi a doua zi şi, cel mai bine, secretara sa tocmai îl anunţase că urma să îşi ia concediul anual într-o săptămână. Vroia să se ducă, dacă mai trebuie pomenit, la Cotswolds. Malcolm se gândea că probabil aveau să o facă cetăţean onorific.

Deci la ora patru, când Trandafirul Englez veni să îi bată la uşă, el nu se aştepta decât la un recital al planurilor ei de

vacanţă. Malcolm simulă un zâmbet şi o întrebă cu ce ar fi putut-o ajuta.

— E un bărbat, jos, spuse ea, de la guvern.

Dat fiind tot ce făcuse de când era în posesia Inelului, se înţelege de ce Malcolm interpretă greşit anunţul. Se aştepta la un mesager umil care să îl roage să preia conducerea statului sau, cel puţin, să accepte un parteneriat. Ceea ce găsi era un ins cu figură dură, cu un costum gri închis şi cu o servietă.

— Herr Finger, spuse intrusul, sunt de la Biroul Vămilor şi al Taxelor. Facem o anchetă despre afacerile ilegale cu aur.

Pentru un moment, Malcolm uită cine devenise şi îngheţă de frică. Ca toţi oamenii cinstiţi ştia că era vinovat de ceva, deşi nu ar fi putut spune de ce anume; iar venirea unui reprezentent al forţelor de ordine îi confirma suspiciunile.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, se bâlbâi el.

— În urmă cu o lună, o sumă considerabilă, în bancnote folosite, a dispărut din seiful Băncii Angliei. Asemenea evenimente – să le spunem retrageri? — s-au petrecut şi la alte bănci naţionale din toată lumea. În acelaşi timp, mari cantităţi de aur au apărut, inexplicabil, în aceleaşi seifuri. Aveţi ceva de declarat, Herr Finger?

Malcolm era prea înspăimântat ca să vorbească, şi doar dădu din cap a negare.

— La o examinare mai atentă, s-a descoperit că aurul face parte dintr-un transport efectuat de…, omul făcu o pauză, ca şi cum ar fi căutat cuvântul potrivit. De o anumită organizaţie subterană, cu baza în această ţară, dar cu legături internaţionale. Această organizaţie subminează în secret democraţia, de ceva timp, Herr Finger.

— Da? Malcolm avea gâtul uscat.

— În mod sigur. Iar investigaţia noastră ne-a demonstrat…

Malcolm, care în ultimii douăzeci şi cinci de ani nu prea făcuse seara altceva decât să se uite la televizor, ştia ce avea să urmeze. Era inutil să fugă. Oameni fără feţe, în costume negre, probabil că deja îndreptaseră armele spre el.

—... că aveţi unele legături cu acest inel subversiv.

Cuvântul „inel" explodă în mintea lui Malcolm ca o bombă. Se concentră pe mintea străinului şi nu fu nevoie să citească prea mult.

— *Deci,* aveţi vreun comentariu de făcut, Herr Finger? Sau să vă spun Malcolm Fisher?

Malcolm se aşeză comod în scaun şi surâse, cu seninătate.

— Dacă m-ar vedea mama, spuse el, iar zâmbetul senin se transformă în rânjet. Cum stau la taclale cu un Zeu adevărat.

— Poftim? Domnule Fisher, aceasta nu este o glumă.

— Tu eşti Loge, nu? Ciudat. M-am temut de tine când credeam că eşti un agent guvernamental, dar acum, când s-a demonstrat că eşti un Zeu, nu îmi mai e frică.

— Ei bine, zise Loge, ar fi trebuit să bănuiesc, cred. Dar Wotan a crezut că merită încercat.

— A meritat, spuse Malcolm. M-ai făcut să mă îngrijorez, cum îţi ziceam. Ce aveai de gând să faci?

— Mă omoară dacă mă întorc cu mâna goală, răspunse Loge. Are un temperament groaznic.

— Ce poate să îţi facă? Eşti nemuritor.

— Tocmai asta e problema, tremură Loge. Când eşti muritor, tot ce poate să îţi facă e să te omoare. Dar dacă trăieşti veşnic, atunci chiar poate să se răzbune.

— Chiar aşa?

— Pe cuvânt. O să mă transforme într-un acvariu, ştiu eu.

— O să îi cer fetei în casă să ne aducă un ceai, spuse Malcolm, pe un ton liniştitor.

Loge se mai calmă un pic după ce ingurgită nişte ceai, dar ceaşca îi tremura în mână.

— Eu trebuia să te sperii de moarte, zise el. Mai întâi am fost un oficial de la vamă, apoi deveneam inspector economic, apoi de la departamentul antifraudă, apoi de la serviciile secrete. Dacă nici asta nu ţinea, atunci ar fi trebuit să fiu de la BFI.

— Ce înseamnă BFI?

— Brigada pentru Fenomene Inexplicabile. Wotan a fost

convins că o să crezi în asta. Ar fi fost ceva ca în filmele science-fiction, în care farfuriile zburătoare invadează pământul şi există o agenţie guvernamentală secretă, care ştie totul despre ele, dar păstrează secretul, ca să nu sperie populaţia. Ei sunt cei care vin şi trag cu laserele în marţieni, la final. Iar eu trebuia să fiu unul dintre ei, ameninţându-te cu laserul. Uneori cred că Wotan trăieşte într-o lume a lui.

— Cred că e dificil să lucrezi pentru el, spuse Malcolm.

— Dificil! Loge îşi ridică ochii spre tavan. E imposibil.

— Eu credeam că tu eşti cel deştept, zise Malcolm.

— Am fost, în vremurile de demult, când viaţa mea era mai simplă. Dar progresul a fost mai rapid decât mine, iar Wotan s-a făcut mai diabolic. Şi nu m-a iertat niciodată pentru greşeala din contractul pentru construirea Valhallei.

— Ce greşeală?

Loge dădu din cap, cu tristeţe.

— Ah, da, a fost o greşeală, într-adevăr şi nu mă lasă să o uit. O neatenţie şi uite ce am ajuns.

— Ce fel de greşeală? Întrebă Malcolm, din pură curiozitate.

Loge oftă.

— Ţie aş putea să îţi spun. Oricum o să afli, mai devreme sau mai târziu. Contractul cu Uriaşii stipula ca ei să ne ridice castelul în schimbul cedării drepturilor de comerţ în Germania, iar cuvântul german pentru „comerţ liber" este *freihafen.* Dar problema este, zise Loge şi, chiar şi după o mie de ani, tot roşi, că, mă rog, scrisul meu nu a fost nicodată strălucit şi ce am scris eu semăna mai mult cu *Freia zu haben,* ceea ce ar fi însemnat că ar fi primit-o pe Zeiţa Freia drept răsplată pentru nenorocitul ăla de castel. Nu înţeleg de ce râzi. E o greşeală pe care ar fi putut-o face oricine.

Malcolm, în ciuda veseliei lui prost ascunse, îl compătimea, deoarece nici propriul său scris nu era mai frumos.

— Dar nu ai putut să explici că ai greşit? Întrebă el.

— Am făcut-o, Domnul mi-e martor. Dar nu m-au crezut, iar Wotan tocmai se certase cu Freia şi era prea bucuros că

scăpa de ea. Se ceartă tot timpul cu rudele sale.

Din nou, Malcolm îl compătimea.

— Ei, măcar asta explică cum s-a făcut afacerea. Nu înţelegeam nimic din felul în care e descrisă în cărţi.

— Acum ştii. Loge se întrista din nou. Faptul că eu am sugerat chestia cu Inelul m-a salvat de la a fi transformat pe loc în ceva ud şi urât. Dar şi asta s-a întors împotriva mea – bine, despre asta ştii - şi de atunci sunt la un pas de metamorfoză.

Malcolm simţea un fel ciudat de autoritate şi tonul pe care îl folosea cu Loge era unul de superioritate plăcută.

— Nu-ţi fă griji, spuse el, nu o să îl las să te transforme în nimic.

— Şi cum ai de gând să îl opreşti?

— Nu ştiu, recunoscu Malcolm. Dar nu se mai poate să te chinuie aşa. Va trebui să accepte realitatea, şi-a trăit traiul.

Loge ridică o sprânceană.

— Nu mă înţelege greşit, zise el, dar pentru cineva care acum câteva minute se temea de poliţia vamală eşti destul de încrezător.

— Ştiu. Dar atunci era vorba de viaţa reală. Acum e... bine, e viaţă reală şi asta, dar, într-un fel, e diferit. Malcolm tăcu pentru un moment, în timp ce se gândea. Ştii cum unii oameni sunt buni la unele lucruri şi proşti la altele, spuse el. De exemplu, unii sunt nemaipomeniţi la afaceri sau la bursă, dar nu pot schimba un bec sau nu pot călca o cămaşă. Poate că aşa sunt şi eu. Poate că nu sunt bun la nimic, exceptând a fi stăpânul Inelului, la care sunt foarte bun. Ştiu cum să o fac, mai mult sau mai puţin şi doar eu pot să o fac şi sunt fericit.

— Eşti fericit?

— De fapt, nu. Dar nu mă simt mai prost făcând asta decât m-aş simţi făcând orice altceva, plus că o fac bine şi că nu sunt în stare de altceva. Aşa cum unii oameni ar fi buni cântăreţi ori jucători de biliard sau ar putea compune muzică, dar nu află niciodată pentru că nu au încercat. Apoi încearcă accidental sau pentru amuzament, neaşteptând să fie buni la acel lucru şi iată-i că reuşesc. Nu ştiu, zise el cu

disperare, poate că îmi închipui eu. Poate că e aşa de uşor încât o poate face oricine. Dar nu îmi mai e frică – nu de gaşca voastră, oricum.

Loge se holbă la el uimit.

— Ai băut, spuse, în cele din urmă. Malcolm scutură din cap.

— Nu, chiar cred asta. S-ar putea să nu fiu bun la nimic în viaţa reală, dar chestia asta… spune-i şefului tău să facă tot ce poate mai rău, puţin îmi pasă. Deja i-am fentat pe Alberich şi pe Fiicele Rinului şi o să mă ocup şi de el, dacă devine o pacoste. Adică, ce poate să îmi facă? Vorbesc toate limbile pământului şi pot citi gândurile oamenilor, aşa că o să ştiu întotdeauna ce se întâmplă. Pot să îmi schimb forma, deci cu orice m-ar ataca eu pot să îl înving sau să fug. Şi cred că asta nu e tot. Nu cred că are putere împotriva Inelului. Dacă vrea să facă ceva şi eu nu îl las, atunci nu poate să o facă. E logic.

— Cum aşa?

— Simplu. Dacă nu fac ceva rău sau nu gândesc urât, nimic neplăcut nu se poate întâmpla pe lume. Deci nici *mie* nu mi se poate întâmpla nimic neplăcut, nu? Sunt şi eu un locuitor al lumii ca oricine altcineva, aşa că mă aflu sub propria mea protecţie. Malcolm se cam lăsase luat de val. Ce spune în Biblie despre „I-a salvat pe ceilalţi, dar nu s-a putut salva pe Sine"? Eu nu o săt cad în capcana asta. Şi de asta am întâlnit-o pe fata asta, continuă el, mai mult pentru sine decât pentru Loge. Tuturor celorlalţi li se întâmplă lucruri frumoase, deci mi se întâmplă şi mie. Râse din pură voioşie, iar Loge îi făcu semn că e ţicnit.

— Eşti la fel de rău ca Wotan, spuse el. Să nu zici că nu te-am avertizat.

— N-ai tu grijă, răspunse Malcolm, cu măreţie. Totul va fi bine, o să vezi.

Loge se ridică în picioare.

— Sper că ai dreptate, zise el. Dacă nu, să vii duminica după-amiaza să hrăneşti raţele care vor pluti pe mine.

Wotan se lăsă pe spate, în fotoliul Mercedesului,

rumegând în mintea sa cavernoasă povestea spusă de Loge.

— Are dreptate, până la un punct, zise Regele Zeilor. Aşa cum credeam, forţa şi violenţa nu sunt de ajutor şi, în plus, nu ştiu cât de departe aş putea merge. Încă nu cred că i-aş putea lua Inelul împotriva voinţei lui, fără să am mari probleme.

— Cu cine?

— Cu mine, în rolul meu de Zeu al Dreptăţii.

Dacă i-aş lua Inelul şi aş descoperi că nu aveam voie, atunci aş înceta să mai exist. La naiba.

Zeul Cerului se gândi intens pentru un moment, apoi zâmbi. Îi venise o idee. Loge de abia aştepta să o audă.

— A mai mers, spuse Wotan, încet. Deci de ce nu ar mai merge?

Loge nu mai înţelegea nimic.

— Ce? Întrebă el.

— Opţiunea Brunnhilde, spuse Wotan. De ce nu?

— Dar nu a mers nici prima dată, zise Loge. E eşuat groaznic.

— Din cauza factorului Hagen şi a aspectului Siegfried. Şi, ca să fim cinstiţi până la capăt şi aspectului Brunnhilde. Dar acum e altă mâncare de peşte.

Metafora îl făcu pe Loge să se înfioare.

— E un pariu îngrozitor, spuse el. Să nu dai vina pe mine dacă…

— De parcă aş face-o. Nu, cred că m-am prins. E genul de prost care să cadă în capcană.

— Aşa e. Loge începea să se simtă optimist, cu precauţie. De ce să nu fie chiar el cel mai mare duşman al lui, aşa cum se întâmplă cu restul oamenilor?

Malcolm privi limuzina neagră îndepărtân-du-se şi îşi turnă un whisky mic. Era cam îngrijorat de ceea ce spusese; vorbise pentru prima dată cu un Zeu şi poate că ar fi trebuit să arate mai mult respect. Se plimbă prin grădină şi o mierlă pluti şi se aşeză într-un tufiş de trandafiri din apropierea lui.

— Ai văzut cumva o molie albă cu pete albastre pe aripi? întrebă pasărea.

— Nu, răspunse Malcolm, dar am nişte alune, dacă ţi-e foame.

— Mi s-a acrit de alune, replică pasărea. Oricum, căutam exact acea molie. Avem invitaţi la masă, mâine.

— Noroc la vânătoare, atunci, spuse Malcolm. Încearcă pe acolo, pe lângă tufişurile alea.

Pasărea îşi înclină capul într-o parte.

— Mulţumesc, zise ea. Bună idee. Ah, apropo.

— Da?

— Orice ai face, nu îl subestima pe Wotan. O problemă se poate rezolva în mai multe moduri.

— Cum adică? Pasărea dădu din aripi.

— Nu mă întreba pe mine, eu sunt doar o pasăre. În plus, e vorba mea preferată.

— Sper să îţi găseşti molia, spuse Malcolm.

— Şi eu, răspunse mierla. Noapte bună.

9

Flosshilde se îmbrăca întotdeauna foarte frumos. Urmase moda încă de la începutul vremurilor, iar garderoba ei ocupa, pe fundul Rinului, spaţiul dintre Andernach şi Kovlenz. Nu numai că urmase moda, dar o şi crease; purtase broşe în formă de opt încă de pe când Epoca Fierului era la început şi munca ei de pionierat oferise doamnelor din secolul al şaisprezecelea cordonul. În comparaţie, se gândea ea, secolul al douăzecilea era cel puţin plictisitor. Oricum, alesese un pulover drăguţ, de culoarea lămâii şi o pereche de pantaloni cu dungi albe, care, destul de ciudat, fuseseră la mare modă în timpul culturii Hallstatt[15]. Dacă păstrezi lucrurile destul de mult, învăţase ea din experienţă, în cele din urmă revin la modă.

Pentru a încheia, îşi puse în urechi nişte cercei cu personaje de desene animate şi pe încheietura subţire o brăţară din chihlimbar, care îi fusese dăruită de primul rege longobard[16] şi care semăna destul de bine cu plasticul modern. Asta era de ajuns, hotărî ea.

— Iartă-mă că am întârziat, spuse ea, în timp ce se aşeza lângă Malcolm, la Carey.

— Nu ai întârziat, replică el. Ai venit exact la timp.

— Da? Flosshilde părea foarte surprinsă. Îşi făcuse un obicei de a întârzia cel puţin cinci minute la orice, mai ales la întâlniri. Dacă, subconştient, se decisese să fie punctuală, atunci avea motive de îngrijorare…

— Ieri am primit vizita lui Loge, zise Malcolm.

---

[15] Cultura Hallstatt – cultură celtică de tranziţie între epoca bronzului (1.200 – 800 î. Ch.) şi cea a fierului (800500 î. Ch.), localizată geografic în Europa Centrală (din Carintia, în sudul Austriei, până în Boemia) (n. tr.)

[16] Regele Alboin – primul rege longobard, presupus de origine scandinavă; invadează Italia în 568 d. Ch.

Regatul longobard a fost cucerit în 774 d.Ch. de către regele franc Charlemagne (n. tr.)

— Loge? Ochii albaştri ai Flosshildei se măriră. Ce s-a întâmplat?

— A încercat să mă sperie, dar am scăpat repede de el, replică Malcom, cu îngâmfare. Nu-i o persoană rea, dacă ajungi să îl cunoşti.

Flosshilde voia să spună ceva referitor la asta, dar, cumva, se hotărî să nu o facă. În schimb surâse.

— Ştiu o povestioară amuzantă despre asta, zise ea.

— Cea despre contractul pentru Vallhala?

— Da, răspunse Flosshilde, dezumflată.

— Oricum, spune-o, zise Malcolm şi, spre surpriza ei, Flosshilde descoperi că supărarea îi trecuse. Îi spuse povestea şi râseră amândoi.

— O spui mai bine decât el, zise Malcolm.

— Bineînţeles, răspunse Flosshilde. Sunt foarte bună la povestit. Ai auzit-o pe aia cu Hagen şi cu Cornul Conducător?

Numele Hagen îl făcu pe Malcolm să tresară şi să se întrebe de ce îl pomenise. Poate că era un fel de avertisment. Instinctiv, îşi acoperi mâna dreaptă cu cea stângă, pentru a ascunde Inelul.

— Spune-o, zise el nervos.

În timp ce ea povestea (întâmplarea era foarte amuzantă), Malcolm se trezi studiind-o foarte atent. Mai făcuse asta, bineînţeles, pentru că merita să te uiţi la ea, iar odată ce Malcom acceptase că era ceva de viitor să o privească, acest lucru devenise una dintre ocupaţiile lui preferate. Era, până la urmă, una dintre Ei şi ar fi fost bine ca el să nu uite asta. Pentru a fi sigur, răsfoi prin subconştientul ei şi descoperi, cu încântare, că erau îmbunătăţiri. Îl deranja că nu îşi putea citi propriile gânduri, dar avea o idee care erau acestea, cel puţin în această problemă, în viaţa lui de până atunci se întâlnise cu puţine fete, iar multe dintre acestea erau prietene de ale soră-sii, Bridget. Ca rezultat, avea tendinţa să se îndrăgostească de celelalte, doar ca să fie sigur. Cum nu exista riscul să i se răspundă la sentimente, aceasta era doar problema lui şi nu privea pe nimeni altcineva. Dar, de când o întâlnise pe

Flosshilde, începuse să îşi dea seama că aceasta era o idee prostească şi se simţise uşurat să descopere că Fiica Rinului nu trezise în el acea ameţeală romantică pe care o cunoştea prea bine. În schimb, după ce trecuse peste şocul provocat de ce citea în mintea ei şi peste întrebarea dacă nu se referea la alt Malcolm Fisher, cântărise bine dacă o plăcea sau nu. O plăcea, bineînţeles, dar pentru că era drăguţă, nu doar pentru că era acolo.

Într-o doară, îşi ridică mâna stângă şi o folosi ca să apuce furculiţa. Inelul se vedea din nou, dar ea nici măcar nu se uită la el. Brusc, un gând îl lovi pe Malcolm. Luând în considerare concluziile la care tocmai ajunsese, ce ar fi trebuit să facă mai departe?

Flosshilde fusese cam dezamăgită când îi spusese că avea să fie ocupat tot restul zilei, dar era în parte adevărat. Primise, în dimineaţa acelei zile, o scrisoare de la un anume L. Walker, din Lime Place, Bristol şi se părea că L. Walker venea la Combe Hall pentru a cataloga biblioteca.

Aceasta, care era imensă şi nu conţinea nicio carte amuzantă, venise împreună cu conacul, iar Malcolm o lăsase în pace. Cărţile, îi spusese agentul imobiliar, oferă o izolaţie termică excelentă şi cum facturile de curent aveau să fie, în orice caz, foarte mari, ar fi putut să le lase la locul lor, dacă tot nu avea de gând să le citească. Totuşi, încă de când se mutase, Trandafirul Englez îl tot bătuse la cap să îşi indexeze biblioteca la modul profesionist, pentru ca Malcolm să ştie dintr-o privire ce pierde. Rezistase eroic acestor încercări, dar suspecta că secretara îl angajase pe L. Walker înainte de a pleca în concediu şi, intenţionat, nu îi spusese.

Se întoarse înapoi cu maşina la Combe şi intră în casă. Servitoarea îl aşteptase, iar Malcolm era tentat să se facă invizibil înainte ca ea să îl convingă să cumpere un nou aspirator – cerea unul de săptămâni întregi, deşi Malcolm ştia sigur că mai erau cel puţin patru în casă. Poate că făcea colecţie. Dar, în ultima vreme, începuse să se simtă vinovat că îi evita pe cei care erau, până la urmă, angajaţii

săi şi care doar îşi făceau datoria, aşa că rămase nemişcat, ca Leonida[17] la Termopile.

— Vă caută cineva, zise servitoarea.

— Cine?

— Pentru bibliotecă, răspunse ea. De la Bristol. O spusese de parcă Bristol era undeva între Saturn şi Pluto. Dar pentru Malcolm, care avusese de a face cu străini din Vallhala şi din Nibelheim, pentru o perioadă care acum părea foarte lungă, Bristol suna încântător de aproape.

— Trebuie să fie L. Walker, zise el. Unde l-ai condus?

Servitoarea spuse că în salon, iar Malcolm se îndepărtă, înainte să se gândească să întrebe în care dintre ele. În cele din urmă, găsi străinul în salonul Albastru.

L. Walker avea cam un metru şi şaizeci şi cinci înălţime, în jur de douăzeci şi trei de ani, păr lung, brunet şi o faţă îngerească. Malcolm, care ştia precis cum arată un înger, pentru că se transformase într-unui într-un moment liber.

Simţi o senzaţie ciudată, ca şi cum nu ar mai fi putut să respire.

— Herr Finger? Spuse fata. Sunt Linda Walker. Am venit să cataloghez biblioteca. Domnişoara Weinburger…

— Da, desigur. Malcolm nu voia să audă despre Trandafirul Englez. Dorea să afle de ce i se înmuiaseră genunchii, ca si cum ar fi alergat. Se lăsă o tăcere lungă, în care Malcolm încercă să îşi câştige uzul raţiunii.

— Aş putea vedea biblioteca? întrebă fata.

— Da, răspunse Malcolm. E pe aici, pe undeva. O găsi în cele din urmă, ceea ce era un lucru bun din partea lui având în vedere că tocmai fusese lovit de trăsnet sau ceva pe-aproape. Deschise uşa şi arătă şirul de cărţi.

— Acolo e, zise el.

— Bun, spuse fata, cred că o să trec la treabă, dacă nu vă deranjează. Cu cât încep mai repede, cu atât plec mai repede de pe capul dumneavoastră.

— Nu e nicio grabă, sincer, zise Malcolm repede. Vă rog

---

[17] Leonida (Leonidas) general spartan, a condus armata Greciei împotriva mult superioarei forţe persane în lupta de la Termopile (480 î.Ch.). În urma bătăliei, toţi grecii, inclusiv Leonida, au fost ucişi. (n. ed.)

să staţi cât doriţi.

Fata îl privi şi surâse. Malcolm începuse să creadă că era destul de bine pregătit pentru a se descurca cu zâmbetele, dar acesta era unul nou; nu era unul vesel, optimist, ci unul trist, melancolic. Nu spunea „Ce bine ar fi dacă..." aidoma celor din bagajul Fecioarelor Rinului, ci „Ce bine ar fi fost dacă...", ceea ce era altceva.

— Mulţumesc, zise fata, dar ar trebui să încep.

Malcolm începea să se simtă ca şi cum ceva ce îşi dorea îi scăpa printre degete.

— Unde stai? întrebă el.

— La „Gheorghe şi Balaurul", răspunse ea. Sper să fie bine. Domnişoara Weinburger mi-a rezervat camera.

—. Dacă vrei, poţi să stai aici. Sunt o grămadă de camere. De îndată ce rosti aceste vorbe, Malcolm îşi dori să nu o fi făcut. Fata aceasta avea ceva care îl făcea să se simtă ca un animal de pradă, deşi asemenea gânduri nu trecuseră pragul minţii lui. Fata îl privi cam trei sferturi de secundă (deşi păru mult mai mult), apoi surâse din nou, un zâmbet care spunea „Nu are rost şi o ştim amândoi, dar...".

— Mi-ar plăcea tare mult, zise ea. Dacă sunteţi sigur că nu deranjez.

In ceea ce îl privea pe Malcolm, toată situaţia ar fi putut intra în dicţionare ca o definiţie pentru „a nu deranja".

— O să îi spun servitoarei să pregătească o cameră, zise el. Cât crezi că o să dureze?

— Cam o săptămână, răspunse fata, dacă încep astăzi.

— Dar nu eşti foarte obosită după călătorie? Apropo, cum ai venit până aici?

— Am luat trenul până în Taunton şi autobuzul până la Combe, spuse fata.

Malcolm fu şocat la gândul că o astfel de fată poate călători cu trenul şi cu autobuzul. Îşi dori să se ofere să îi cumpere o maşină, dar probabil că ar fi fost înţeles greşit.

— Şi a durat mult? Era o întrebare prostească şi nu era treaba lui. De ce îl interesa pe el cât durase călătoria? Destul de ciudat, fata nu spuse asta. În schimb, răspunse la întrebare.

— Ah, cam trei ore. Am pierdut legătura în Taunton.

Oricât ar fi încercat, Malcolm nu se mai putea gândi la niciun mod de a prelungi conversaţia. Nu ştia ce să mai zică sau ce să mai facă, ceea ce era păcat, pentru că nu îşi putea imagina nimic mai important pe lume.

— Bine, spuse el, atunci te las să începi. Ne vedem mai târziu.

Părăsi biblioteca şi se întoarse încet în salon, lovindu-se pe drum de câteva piese de mobilier. Era îngrozitor şi îşi dădea seama de asta. Viaţa reală îl prinsese până la urmă; nu sub forma agentului vamal sau a Brigăzii pentru Fenomene Inexplicabile, cu care s-ar fi putut descurca, ci prin delincventul juvenil cu săgeţi de aur, care îşi făcuse o ţintă din inima lui, încă din adolescenţă. Nu era o Fiică a Rinului din afara lumii în care trăia el şi era stăpân, ci un seamăn uman, o persoană, o posibilă sursă de mare nefericire.

— O, *Doamne,* gemu el. Nu din nou.

Se aşeză pe trepte şi privi spre uşa bibliotecii. Dacă pleca, ar fi putut să nu o vadă când ieşea, ceea ce era inacceptabil. Apoi se gândi că s-ar fi putut face invizibil şi să se uite la ea când cataloga cărţile, ceea ce ar fi fost, cu siguranţă, cea mai frumoasă privelişte din lume. Închise ochii şi dispăru.

Flosshilde şedea pe marginea apelor murdare ale râului Tone şi privea cum un pescăruş încerca fără succes să prindă şi să mănânce o anvelopă. Ştia cum este, într-un fel şi, din milă, surâse la anvelopă care se transformă singură într-un peşte. Pescăruşul, care ştia prea bine că insistenţa depăşeşte toate obstacolele, îl devoră mulţumit, ceea ce era un ghinion pentru peşte, dar un noroc pentru pescăruş. Nu poţi să îi mulţumeşti pe toţi, îşi spuse Flosshilde şi însemnătatea acestei judecăţi pentru cazul ei o puse pe gânduri.

Nu că ar fi avut motive logice să fie altfel decât fericită, dar în probleme de fericire logica nu are decât un rol secundar. Mai întâi era enervant că Malcolm alesese să îşi

petreacă ziua cu un bibliotecar bătrân şi morocănos, în loc să stea cu o superbă Fiică a Rinului. În al doilea rând, era enervant că se enervase. De fapt, al doilea motiv era mai rău sau, cel puţin, ea aşa spera. Primul lucru neplăcut ţinea doar de vanitatea ei (îşi spuse ea). Al doilea ar fi putut avea consecinţe serioase asupra carierei sale. O Fiică a Rinului îndrăgostită, ca şi un şofer orb, nu poate avansa în profesia ei. Oricât ar fi încercat, nu părea să o afecteze prea mult aceată eventualitate, iar asta era cel mai rău…

— La naiba, spuse ea.

Wellgunde, care se rotise încet, aproape de suprafaţa apei, sări pe mal.

— Uită-te la tine, zise ea. Aşa gătită şi nu ai unde să mergi.

Flosshilde scoase limba, dar Wellgunde nu o băgă în seamă.

— Credeam că ai ieşit cu prietenul tău, spuse ea, scuturându-şi părul de apă.

— Ei bine, nu am ieşit, răspunse Flosshilde.

— Încerci să te laşi greu, nu?

În acel moment, Flosshilde îşi dorea să o poată transforma pe soră-sa într-o barcă.

— N-ai altceva mai bun de făcut? Zise ea pe un ton obosit.

— Iţi ţin companie, replică Wellgunde. Arăţi de parcă ai avea nevoie să fii înveselită.

— Sunt destul de veselă, mulţumesc, răspunse Flosshilde cu răceală.

— Cred că e minunat să fii îndrăgostită, ganguri Wellgunde. Sunt tare geloasă.

— Nu sunt deloc, sări soră-sa. Dar înţeleg gelozia ta.

Wellgunde scoase o oglindă şi se admiră în ea.

— Cred că doar o dată eşti tânără, spuse ea. Simte-te bine. Nu-ţi fă griji pentru noi.

Flosshilde se încruntă. Surorile pot fi foarte enervante, uneori.

— Să nu îţi pese că dacă ieşi cu Purtătorul ăsta al Inelului nu o să recuperăm niciodată Inelul. Să nu te gândeşti că

Inelul este toată averea noastră, din moment ce noi nu avem prieteni eleganţi care trebuie să se deghizeze în alte persoane dacă vor să realizeze ceva.

— Nu mă gândesc la asta, nu te îngrijora.

— Până la urmă suntem surorile tale. Nu vrem, nicio clipă, să îţi stăm în drum. Dacă tu crezi că merită, continuă. Ei bine, dacă tot nu eşti ocupată în după-amiaza asta, poate faci curat pe fundul râului. Ieri a fost rândul tău, dar nu ai fost acasă.

— Hai, pleacă, spuse Flosshilde, pe un ton nepoliticos.

— Plec, răspunse Wellgunde calmă. Am ieşit doar ca să îţi spun că în timp ce tu pierdeai vremea, noi am lucrat.

— Parcă spuneaţi că o să îl lăsaţi în pace.

— Nu ţi-am persecutat iubitul, dacă la asta te referi. Am stat de vorbă cu Gând şi cu Memorie.

— Ce interesant.

— Da, chiar a fost. Se pare că au spionat toată ziua Combe Hall, iar prietenul tău a avut o discuţie foarte lungă cu o fată tare drăguţă.

Orice îndoieli ar fi avut Flosshilde în privinţa sentimentelor ei pentru Malcolm, acestea fură îndepărtate de cele auzite. Se albi la faţă.

— Desigur, corbii nu îi pot citi gândurile, pentru că este Purtătorul-Inelului, aşa că nu sunt siguri, dar, dacă îi asculţi pe cei doi, nu e nevoie să poţi citi gândurile pentru a înţelege ce crede prietenul tău despre noua lui prietenă. I se citeşte pe toată faţa aia prostuţă.

— Mă bucur pentru el, spuse Flosshilde foarte încet.

— Ei, zise Wellgunde, nu te bucuri la fel de tare şi pentru noi, nu? Dacă îi dă ei Inelul? Ce ne facem atunci?

Flosshilde spuse ceva foarte urât despre Inel şi plonjă în râu, lăsând-o pe Wellgunde foarte mulţumită de sine însăşi. Poate că nu îi spusese soră-sii tot adevărul, dar Flosshilde plecase în mare grabă şi nu îi oferise posibilitatea. Avea conştiinţa curată…

Malcolm îşi imagina că după ce mutase toată ziua cărţi grele de colo-colo, bibliotecara şi-ar fi dorit, cu siguranţă,

un pic de odihnă şi poate ceva de băut. Îşi dorea să o poată ajuta, dar ar fi părut lipsit de sens, căci nu îţi cumperi câine ca să latri singur. În plus, dacă s-ar fi materializat din senin şi i-ar fi spus „Pot să duc eu cartea asta?", în mod sigur că ea ar fi leşinat; o altă problemă asociată cu relaţia cu persoane reale.

Era cu siguranţă conştiincioasă, iar Malcolm o admira pentru asta, dar tot muncea de ceva vreme. Când, în cele din urmă, păru să îşi considere ziua de lucru încheiată, Malcolm se transportă înapoi pe scări şi se întrebă ce ar fi trebuit să facă în continuare. Parcă ar fi trecut ore întregi până când uşa bibliotecii se deschise şi încă nu reuşise să se gândească la nimic. Se ridică repede şi încercă să arate ca şi cum ar fi fost în trecere.

— Gata pe ziua de azi? întrebă el.

— Da, mulţumesc, răspunse fata şi surâse din nou. Zâmbetul, un fel de „Doar dacă… dar nu", îi goni lui Malcolm orice gând sau cuvânt şi rămase în picioare, cu gura căscată, de parcă ea ar fi fost cea care ar fi apărut din senin.

— Sigur nu vă deranjează să stau aici? întrebă ea.

— Nu, bineînţeles, răspunse el. I-am spus servitoarei să sune la „Gheorghe şi Balaurul".

— Vă mulţumesc, zise ea.

— Ţi-am dus valiza în cameră, continuă el, ca şi cum ceea ce făcuse s-ar fi comparat cu a o fi salvat de la înec. Şi i-am spus bucătăresei că o să iei cina… Dacă nu te superi.

Nu aşa se gândise el să-i sugereze să cineze cu el. Voise să-i lanseze invitaţia pe un ton obişnuit. Voise multe lucruri în viaţă şi căpătase foarte puţine. Dar fetei nu părea să îi pese. Ea spuse „Sigur nu deranjez?" şi Malcolm simţi un mic tremur de nerăbdare în inima sa neliniştită, dar îi trecu foarte repede.

— Cred că e tare bine să ai o bucătăreasă, zise ea.

Malcolm simţi nevoia să se apere de un atac de hedonism.

— Sunt un bucătar foarte prost, zise el. Iar bucătăreasa asta a fost inclusă în preţul casei.

Fata nu răspunse, iar Malcolm forţă câteva cuvinte să-i iasă pe gură şi le alese pe primele care îi veniră la îndemână.
— Ştii şi tu cum e, bolborosi el, cu casele astea imense.
Pure aiureli, desigur, dar fata nu părea să observe.
— Da, replică ea şi noi am trăit într-o casă mare şi veche. Era tare greu de păstrat curăţenia şi de făcut căldură.
Păru să nu dorească să dezvolte ideea şi merseră în continuare, în tăcere. Malcolm habar nu avea unde mergeau, dar asta nu prea conta.
— Era la fel de mare? Casa ta, vreau să zic. Încă un pic, se gândi Malcolm şi îmi muşc limba.
— Da, răspunse fata. Ne dădea de furcă mie şi surorilor mele.
— A, ai surori? Spuse el, de parcă ar fi fost cel mai interesant lucru pe care îl auzise vreodată.
— Opt, zise fata. Suntem o familie mare. Sunteţi *sigur* că nu vă deranjez că iau şi eu cina? Adică; nu aveţi invitaţi, nu?
— Nu, răspunse Malcolm, sincer. Mergem în salon?
Fata tăcea, ca şi cum s-ar fi gândit la asta cu grijă.
— Da, răspunse într-un final.
În acest moment, Malcolm îşi dădu seama că nu îi citise gândurile, ca să vadă dacă semănau cu ale lui, dar descoperi că nu dorea asta. I se părea indecent, deoarece ea nu era nici Zeiţă, nici Fiică a Rinului, ci o fiinţă umană. În plus, dacă nu gândea în aceeaşi direcţie ca el, nici nu voia să ştie.
— Vorbiţi engleză foarte bine, spuse ea, când Malcolm reuşi să găsească salonul.
— Mulţumesc, răspunse el, măgulit şi de abia se abţinu să nu întoarcă complimentul. Am urmat şcoala în Anglia, zise cu sinceritate. Doreşti ceva de băut?
— Nu, mulţumesc, răspunse ea, privind în jos.
— Sigur?
— Dacă spuneţi dumneavoastră…
Malcolm ar fi spus, dar simţi că ar fi fost inutil.
— Cu ce te servesc? întrebă el.

— Cu puţin lichior, mulţumesc.

Malcolm turnă puţin lichior – foarte puţin (după cum se dovedi), pentru că nu voia ca ea să creadă că încearcă să o îmbete.

— E destul? întrebă el.

— E bine. Încă un zâmbet, de data aceasta de tipul „Ştii că nu putem continua aşa".

— De cât timp te ocupi de catalogări?

— De aproape doi ani, zise fata. Asta părea să încheie subiectul.

— Bănuiesc că este ca şi cum ai fi bibliotecară, continuă Malcolm, convins că a lucra în mină e mai uşor decât a face conversaţie în aceste condiţii. Fata fu de acord că seamănă cu munca de bibliotecară.

— De când locuiţi aici? întrebă fata, iar Malcolm realiză că nu îşi putea aminti. Trebui să se gândească puternic înainte să răspundă. După care urmă o tăcere lungă, în care fata bău un sfert din lichiorul ei. Tentaţia de a-i citi gândurile era foarte puternică, dar Malcolm îi rezistă. Nu ar fi fost cinstit.

— Şi cum faci ca să cataloghezi biblioteci? întrebă el.

Fata îi explică preţ de vreo trei minute, timp în care Malcolm reuşi să îşi adune ce mai rămăsese din gândurile lui. Dezlănţuind toate aceste puteri ale imaginaţiei, făcu o listă de întrebări şi de subiecte care, cu puţin noroc, aveau să îi ţină până la cină.

În cele din urmă, chiar i-au ajuns, deşi Malcolm fusese nevoit să-şi folosească toată inventivitatea de care era în stare. De ce îi era aşa de uşor să vorbească cu Flosshilde, care îi era doar prietenă şi aşa de greu să poarte o conversaţie cu cea mai minunată persoană din lume? Era un singur subiect pe care nu fusese în stare să îl abordeze; pe de altă parte, era subiectul pe care chiar ar fi vrut să îl discute cu ea. În schimb, au vorbit cel mai mult despre biblioteci, un subiect căruia Malcolm nu îi acordase niciodată vreo importanţă. Pe la nouă şi jumătate, chiar şi această temă se încheie în tăcere, iar Malcolm se resemnă la gândul unei noi dezamăgiri. Fata era, în mod vizibil,

nervoasă şi stânjenită, ceea ce nu prea era de mirare. Venise să facă o treabă clară, munca pentru care era pregătită şi în care era, fără îndoială, destul de competentă; dar în loc de a i se permite să meargă la un hotel confortabil unde să îşi scoată pantofii şi să citească o carte bună, fusese obligată să asculte o grămadă de aiureli fără rost. Probabil că îl credea nebun. Cu siguranţă, dimineaţa următoare nu o va mai prinde aici. La prima rază de lumină, va deschide uşa de la camera ei şi o va lua la goană sau va coborî pe fereastră pe o funie făcută din cearceafuri. Era insuportabil de trist şi, ca fiinţă umană, Malcolm era un eşec total. Făcuse greşeala de a trata o femeie normală, matură, din secolul al douăzecilea, ca şi cum ar fi fost un personaj extras din vreo poveste romantică. Pentru asta merita să îi fie frântă inima.

— Bănuiesc că eşti tare obosită, după o călătorie şi o zi întreagă de muncă. Să te conduc în camera ta.

Urcară treptele în linişte. Afară era încă lumină, dar ea putea să citească o carte sau să facă altceva până la ora de culcare. Cel puţin nu o trimitea la culcare nemâncată.

— Ei, noapte bună, zise ea şi surâse pentru ultima dată în acea zi. Era un zâmbet la lumina căruia ai fi putut face o fotografie şi spunea „îmi placi tare mult şi e păcat că mă consideri aşa plictisitoare, dar asta e". Uşa se închise peste cenuşa acestui zâmbet, iar Malcolm rămase în hol, clipind neîncetat. La naiba cu corectitudinea, îi localiză gândurile şi i le citi. Apoi le citi încă o dată, ca să fie sigur. Apoi le mai citi o dată, pentru că îi plăceau tare mult.

— Să fiu al naibii, îşi spuse el încet. Nemaipomenit!

Apoi se duse să se culce.

Cei doi corbi plutiră şi se aşezară pe capota Mercedesului. Wotan scoase capul pe geam şi zise:

— Ei?

— S-au dus la culcare, răspunse Gând.

— Separat, completă Memorie.

— Dar nu-ţi fă griji, spuse Gând. Se descurcă bine.

Wotan se încruntă.

— Dar el îi poate citi gândurile, zise el. O să îi vadă mintea şi o să se termine totul. O s-o arunce afară aşa de tare că o să se rostogolească pe toată aleea principală.

Memorie chicoti.

— Eu nu mi-aş face griji în privinţa asta, croncăni el. E prins în mreje. Îndrăgostit până peste cap.

— Şi chiar dacă îi citeşte gândurile, zise partenerul lui, nu o să facă decât să îşi înrăutăţească situaţia. Am tras şi eu cu ochiul.

— Aha. Wotan era nedumerit. Adică şi ea îl place pe el?

— Nici n-ai idee, zise Gând. N-ai mai pomenit aşa ceva.

— O, *minunat,* spuse Wotan, dezgustat. Acum nu o să mai recuperez niciodată lucrul ăla blestemat.

— Calmează-te, zise Memorie. O cunoşti. Datoria e pe primul loc, chiar dacă asta înseamnă să îl trădeze pe omul pe care îl iubeşte.

— Mai ales dacă asta înseamnă să îl trădeze pe omul pe care îl iubeşte, corectă Gând. Fata asta chiar e bucăţică ruptă.

Wotan era nevoit să fie de acord. Dintre toate cele opt fiice care îi mai rămăseseră, valkiria Ortlinde îi semăna cel mai bine tatălui ei în capacitatea de auto-torturare. Se desfăta cu asta. Cel mai mult îi plăcea să dea vina pe Wotan, la final.

— Am făcut-o şi pe asta, zise Wotan.

10

Alberich ura să zboare. În mare parte, aceasta era prejudecata normală a cuiva care trăise mare parte din viaţă sub pământ; pe de altă parte, era din cauza mâncării servite în tăviţele de plastic cu mici adâncituri pentru ketchup, care îi provoca indigestie. Dar el era om de afaceri, iar oamenii de afaceri trebuie să călătorească cu avionul. Cum nu părea să existe vreo şansă de a avansa în căutarea Inelului, Alberich se gândise că ar fi fost bine să tragă o fugă de vreo săptămână în Germania, să vadă cum îi mai încurcaseră partenerii lui treburile la firma de consultanţă minieră. Nu îl interesa munca în sine, dar îi oferea pâinea de zi cu zi. Dacă nu ţinea sărăcia departe de casă, măcar îi dădea posibilitatea să îi facă şi ei o cheie, să vină şi să plece fără să deranjeze.

Avusese noroc să primească un loc la geam şi privea, fără ţintă, lumea care ar fi trebuit să fie a lui. Dacă ar fi avut vreun cuvânt de spus, ar fi fost mai puţine oraşe şi mai multe păduri. Pentru un moment, îşi pierdu atenţia.

Ceva bătea în fereastră. Se uită şi văzu un corb cam jerpelit ciocănind cu ciocul în geamul gros. Un al doilea corb bătea furios aerul cu aripile, încercând să zboare cu viteza sunetului şi să plutească, în acelaşi timp.

— Ce vrei? îşi mişcă Alberich buzele spre fereastră.

Corbul ciocănea în continuare cu putere, iar Alberich se cam enervă. Dacă pasărea asta idioată reuşea să spargă geamul, ar fi fost supt în afara avionului.

— Pleacă! Îşi mişcă el buzele şi îi făcu semn cu mâna să plece.

— Lasă! ţipă Memorie ca să acopere vântul puternic. Nu te aude.

Dar Gând era insitenţa întruchipată. Folosindu-şi ciocul, făcuse o serie de mici semne pe geam. Când termină, Alberich desluşi cuvintele „Wotan zice să nu vii în Anglia"

scrise pe dos. Dădu din cap către corbi, pentru a le arăta că a înţeles mesajul iar aceştia se îndepărtară, extenuaţi. Alberich analiză un moment avertismentul, apoi se uită la ceas. Trebuia să aterizeze la Frankfurt într-o jumătate de oră.

De pe aeroportul din Frankfurt, îi telefonă partenerului său.

— Dietrich? Spuse el. Sunt Hans. Uite, acum sunt în Frankfurt, dar trebuie să mă întorc urgent în Anglia. Am un avion peste trei ore. Poţi să îmi aduci câteva cămăşi curate şi actele proiectului nigerian?

— De ce trebuie să te întorci?

— Ce zici? Ah, nu o să crezi, dar mi-am uitat servieta. Cu toate lucrurile care îmi trebuie pentru Târgul Comercial.

— Nu poate să ţi-o trimită cineva?

— Ar dura prea mult. Mai bine mă întorc eu.

— Auzi, să îţi uiţi servieta!

— Sunt şi eu om, minţi Alberich. Nu uita cămăşile.

* * *

Spre surprinderea sa, Malcolm reuşise să doarmă puţin, dar era deja treaz la ora şase. Recapitulă în minte evenimentele din ziua precedentă, încercând să se asigure că totul se întâmplase de-adevăratelea. O voce interioară îi spunea că această bucurie stranie avea să se sfârşească rău, dar punea asta pe seama pesimismului său înnăscut. In plus, exista o metodă sigură de a afla dacă lucrurile mergeau bine sau nu.

Îşi conectă mintea la ştirile dimineţii şi se calmă. În ultima zi niciun dezastru nu afectase planeta, deşi avusese loc o întâmplare stranie. Un fermier din sătucul numit Combe, în comitatul Somerset, ieşise la vânătoare de iepuri la ora zece fără un sfert, cu o noapte în urmă şi îşi văzuse câmpul de zece acri plantat cu grâu cum se schimbase, sub ochii lui, în zece acri de trandafiri, bujori, narcise albe şi galbene şi lalele. Fermierul, un oarecare domn William Ayres, de la ferma Combe Hill, atribuise această

extraordinară mutaţie unei scurgeri de la uzina nucleară Hickley Point, din apropiere, deşi Comisia de Reglementare în Domeniul Energetic nu confirmase încă vreo scurgere de acest fel…

Malcolm clipi şi se îngrijoră, pentru un moment. Dar domnul Ayres sigur avea asigurare şi chiar dacă nu avea, putea să culeagă florile şi să decoreze cu ele biserica, pentru nunta fetei sale. Malcolm râse. Nu dorea răul familiei Ayres, nici membrilor actuali, nici viitori, iar acesta era cu siguranţă un lucru bun pentru întreaga lume.

Îşi dădu seama că uitase să îi spună fetei când avea să fie gata micul dejun. Sări din pat, se gândi la o cămaşă subţire, albastră şi la o pereche de pantaloni de catifea crem, după care se transportă în cealaltă parte a casei. Trecând pe lângă bibliotecă, auzi zgomotele catalogării. Deşi era doar şase şi jumătate, fata începuse deja lucrul. Îi ascultă cu atenţie gândurile şi un zâmbet duios îi apăru în colţul buzelor. Fata se abandona muncii pentru a uita de sentimentele triste, de dor, din inima ei. O fată sentimentală, nu se putu abţine Malcolm să îşi zică, dar nu e nimic rău în asta. Deschise uşa bibliotecii şi intră.

— Deja te-ai trezit, spuse el.

— Sper că nu vă deranjez, zise fata, neliniştită.

— Deloc, replică Malcolm. De obicei sunt treaz la ora asta. Vrei micul dejun?

După ritualul inevitabil cu „Dacă spuneţi dumneavoastră…", fata acceptă o ceaşcă cu cafea şi o felie de pâine prăjită, iar Malcolm se grăbi spre bucătărie. Filtrul de cafea păru să meargă o veşnicie până făcu cafeaua, la fel şi prăjitorul de pâine, dar în cele din urmă obţinu ceea ce voia de la ele şi duse tava în bibliotecă. Încercă să repete în minte un mod de a conduce conversaţia către subiectele pe care dorea să le abordeze, dar trebui să renunţe. O să se gândească la ceva când va veni momentul şi nu voia să grăbească lucrurile astea atât de importante, chiar dacă rezultatul ar fi fost deja cunoscut.

Să scrie alţii despre bucurie şi fericire. E destul să spunem că Malcolm a acaparat o discuţie despre cartelele

cu indici şi că a folosit-o pentru a-şi transmite mesajul. Deşi putea citi gândurile fetei şi, astfel, putea evita neînţelegerile, tot găsea că era un lucru greu şi se surprinse folosind cuvinte şi expresii care ar fi părut prea sentimentale chiar şi în revista *„Dragoste adevărată".* Dar toţi avem dreptul să ne facem de râs, măcar o dată în viaţă. Important era că totul avea să fie bine acum şi Malcolm reuşi să o convingă şi pe ea de asta. La început, nu păruse să fie prea convinsă, dar Malcolm se obişnuise într-atât să o audă spunând „Sigur nu te deranjează?" şi „Dacă spui tu", încât nu mai dădea atenţie cuvintelor, ci îi urmărea gândurile, aşa cum ai urmări cifrele care se derulează la pompa de benzină. Când ajunseră la valoarea potrivită, îi apucă mâna şi i-o strânse delicat. Prin furtuna de emoţii care urla în el auzi un clinchet, ca o monedă care cade pe podea. Dintr-odată, acest detaliu i se păru foarte important şi se uită în jos. Pe podeaua din lemn lustruit văzu Inelul, care îi alunecase cumva de pe deget. Simţi un impuls spontan să i-l ofere, căci ce dar ar fi fost mai potrivit decât lumea întreagă?

Ea încă îl mai ţinea de mână, strâns şi cu încredere, aşa că ar fi fost extrem de grosolan din partea lui să facă altceva decât să stea complet nemişcat şi să se lase iubit. Mai era în desfăşurare şi un zâmbet foarte frumos, aşa că lăsă Inelul pe jos până când avea să se termine. Pentru siguranţă, îl acoperi cu piciorul.

Se spusese tot ce era de spus, iar acum era, evident, momentul pentru acţiune: un sărut sau ceva de genul ăsta. Dar Malcolm nu putea să iniţieze el o astfel de mişcare, deşi nu ştia de ce. „Toate la timpul lor", îi şopti o voce interioară şi „Să nu ne grăbim". Aşa că se mulţumi să îşi pună, cu delicateţe, mâna în jurul umerilor ei şi să îi sugereze să meargă la o plimbare prin grădină. Pentru prima dată, fata nu îl întrebă dacă sigur nu era vreun deranj, aşa că se ridicară, încă îmbrăţişaţi.

— Un moment, zise Malcolm. Nu pleca.

Se aplecă repede şi luă Inelul. Ezită puţin, apoi îl puse înapoi pe deget. II simţea larg şi îl jena.

— Cum ai reuşit s-o convingi? întrebă Loge. Cred că a fost greu.
— Nu chiar, răspunse Wotan. A fost una dintre tăcerile acelea sinistre, atât de obişnuite în familia noastră, după care a spus „dacă insişti" şi gata. Am fost uimit, îţi dai seama. Îmi pregătisem tot felul de argumente – întotdeauna ai zis că vrei să lucrezi în afacerea familiei, mai ieşi şi tu din casă, o să îţi priească o schimbare, chestii din astea – şi nu am apucat să folosesc niciun dintre ele. Femeile sunt nişte fiinţe ciudate.
— Eşti sigur că e în stare să ducă treaba la bun sfârşit?
— Foarte. Tu nu o ştii decât cum e acasă, cicălitoare şi persecutoare.
— Care dintre ele ziceai că e?
— Ortlinde. Arată cel mai bine şi e cea mai flexibilă. Ascultă la mine, sunt opt şi le mai încurc şi eu. Poate că ar trebui să le pun să poarte numere pe spate, ca fotbaliştii. Cred că Ortlinde e penultima. Mai vrei un pahar?
— Nu, mulţumesc, conduc.
— Şi eu, dar cui îi pasă? Se cere să sărbătorim. Wotan deschise dulăpiorul de băuturi din spatele scaunului şoferului şi scoase o sticlă cu şnaps.
— Pentru că vom împuşca doi iepuri dintr-o lovitură. Vom prelua controlul Inelului şi scap şi de o fiică zăpăcită, în acelaşi timp.
— Nu-mi place să spun asta… zise Loge.
— Ştiu, ştiu, nu a funcţionat nici înainte şi aşa mai departe. Dar acum e altfel.
— Nu e chiar aşa. Loge ştia că îşi forţa norocul, dar trebuia să o spună. În plus, dacă afacerea se încheia prost, Wotan ar fi fost atât de furios, că Loge s-ar fi putut considera norocos să scape transformat într-o păstrăvărie.
— Până la urmă, Siegfried era făcut cam din acelaşi aluat. Nici el nu mai avusese o iubită înainte.
— Siegfried nu era o pacoste, zise Wotan înţepat. Ăsta e. Şi ea la fel. E aşa de rea, că răsar buruieni pe unde trece.
— Nu mi-a părut chiar aşa, dimineaţa trecută.

— Ah, replică Wotan, asta e altceva. Era sufleţelul ei complicat care se agita, despre asta era vorba. Ştii, toate fetele mele sunt la fel. Ele văd problema aşa: eu le-am distrus vieţile obligându-le să stea în casa aia imensă, nenorocită, stopându-le dezvoltarea emoţională şi aşa mai departe, când, de fapt, ele ar fi trebuit să plece în lume şi să se simtă bine. Şi cred că poţi să le înţelegi. Casa aia e o mare responsabilitate. Wotan se înfurie doar la gândul ăsta şi primii stropi de ploaie începură să cadă. E greu să explici despre familia mea unei persoane normale, sănătoase la cap, dar cred că treaba stă cam aşa: ele sunt prizoniere în Valhalla de când a plecat mama lor şi nu au nimic de făcut decât să fie bosumflate şi să se gândească ce nepotrivite şi neplăcute sunt ele şi cum nimeni nu ar putea fi niciodată interesat de ele, din cauza personalităţilor lor mutilate (mutilate de mine, bineînţeles). Şi îşi varsă toate aceste sentimente asupra bietului lor tată, făcându-i viaţa aproape la fel de nefericită ca a lor, în felul pe care l-ai văzut zilele trecute.

Loge atâta dăduse din cap şi scosese sunete compătimitoare, încât ameţise. Nu voia să audă toate astea, dar Wotan părea determinat să i le spună. O combinaţie de şnaps şi de uşurare îl făcea să se relaxeze. Deşi rămânea de văzut cum era mai bine pentru Loge, să fie Wotan tensionat sau relaxat. Şerpii cu clopoţei, îşi aminti Loge, se relaxează înainte de a muşca.

— Aşa că acasă se dezlănţuie. Nu că am avea lungi discuţii deschise despre starea personalităţilor noastre chinuite, m-a ferit Dumnezeu. Nu, ele au hotărât că nu pot vorbi cu mine, ceea ce mă bucură, aşa că au ales să sublimeze totul - parcă ăsta era cuvântul, nu? — Într-o nesfârşită ceartă casnică, cum ar fi cine a folosit ultima dată lipiciul şi cum te aştepţi să găsesc diferite lucruri dacă le tot muţi. Dar, dacă le scoţi în lume, se transformă în nişte iepuraşi drăgălaşi, n-ar ucide o muscă, ştii genul. De fapt, nu ştiu cum e mai rău. Cel puţin, ele ţin casa. Totuşi, niciuna dintre ele nu are încredere de sine, aşa că dacă dragul nostru Purtător-al-Inelului o convinge pe Ortlinde că

are intenţii serioase cu ea şi că cineva o iubeşte în ciuda a tot ce e ea, atunci va avea nevoie de o rangă ca să şi-o desprindă de el. Aşa şi merită, tâmpitul!

— Dar dacă te urăşte atât de mult, ce te face să crezi că o să îţi aducă Inelul? Nu crezi că o să fugă cu Izbăvitorul ei şi că o să te lase cu ochii în soare?

— Asta m-a îngrijorat şi pe mine, trebuie să recunosc, dar când m-am gândit mai bine, am văzut ce isteţ am fost, zise Wotan, satisfăcut. Faptul că ea chiar îl iubeşte, în felul ei unic, sucit, înseamnă că nu poate da greş. Vezi tu, ultimul lucru pe care şi-l doreşte fiică-mea este să fie fericită. Nu i-ar plăcea deloc. Nu, ea vrea să fie, total şi irevocabil, nefericită şi totul să fie din vina mea. I-ar confirma într-un final toate ideile ei de suflet, despre cum i-a fost distrusă existenţa. Asemenea oameni preferă să aibă dreptate decât să fie fericiţi. Nu, o să ia Inelul chiar şi cu preţul vieţii ei.

Loge îşi şterse fruntea cu palma şi îşi dori să plece şi să facă ceva mai puţin solicitant, cum ar fi să mâne caleaşca Soarelui, sau să facă recoltele să rodească. Dar nici nu se punea problema.

— Singurul caz în care ar putea eşua ar fi cel în care el şi-ar da seama cine este Ortlinde cu adevărat, spuse Wotan, turnându-şi încă un pahar. Dar eu cred că el nu vrea să afle, aşa că, dacă nu îi zice cineva, nu o să îşi dea seama singur. Cred că sunt amândoi la fel. De fapt, se potrivesc perfect. Cine ştie, poate că după ce ea îi va lua Inelul, vor rămâne împreună şi nu va trebui să o mai văd niciodată. N-ar fi minunat? Ar mai rămâne doar şapte fiice, câte una pentru fiecare zi a săptămânii. Dar nu prea cred, adăugă el, trist. Cum îţi spuneam, ar înnebuni dacă ar fi fericită.

Ploaia se oprise şi Loge deduse că Wotan era în sfârşit într-o dispoziţie bună. Asta îndepărta riscul iminent al transformării, dar tot nu se simţea în siguranţă. În ultimele câteva mii de ani, Loge descoperise că momentele de bună dispoziţie ale lui Wotan precedau momente de nefericire universală.

— Deci, acum ce facem? întrebă Loge.

— Las' pe ea, răspunse Wotan, aşezându-se mai bine în

scaun. Întotdeauna am ştiut că o să fie şi ea de folos.

Dragostea, spune poetul, este cel mai dulce lucru, dar prea mult dulce îţi poate face greaţă, însă Malcolm trecuse, cu succes, de etapa dezmierdărilor şi a nimicurilor dulci şi reuşise, în cele din urmă, să o facă pe fată să îi povestească totul despre ea. La început, ea nu voise şi ascultând povestea care, într-un final, începuse să curgă, Malcolm înţelegea de ce. Nu că l-ar fi plictisit. Dar o supradoză de tragedie poate provoca aproximativ aceleaşi simptome ca şi plictiseala, cum ar fi dorinţa de a schimba subiectul. Totuşi, asta ar fi fost lipsă de tact.

Malcolm spera doar să nu fie obligat să povestească şi el la fel de cuprinzător despre viaţa lui, ceea ce ar fi presupus mai multă inventivitate decât credea el că avea.

— Vezi tu, zise fata, niciuna dintre noi nu poate *vorbi* de-adevăratelea cu tatăl nostru, iar el nu poate *vorbi* niciodată cu noi, aşa că, în cele din urmă, am descoperit că nu mai pot vorbi nici măcar cu surorile mele. Ne închidem toate în noi înşine până când vrem să ne atacăm una pe cealaltă. Dar nu putem să facem nici asta, pentru că nu ne putem vorbi. Înţelegi ce vreau să spun?

— Într-un fel.

— A fost evident că tatei, pur şi simplu, i-a frânt inima plecarea mamei noastre. Bineînţeles că a încercat să se ţină tare, dar noi toate am înţeles că ea l-a dezamăgit pe el, ca şi pe noi şi că, într-un fel sau altul şi noi l-am dezamăgit. Şi, desigur şi el simte că ne-a dezamăgit pe noi, iar acum nu mai putem comunica de loc.

— Îngrozitor, zise Malcolm, dorindu-şi să nu fi abordat subiectul. Era evident că o durea să vorbească despre astfel de probleme, iar el spera să se oprească şi să nu îşi mai facă rău în felul ăsta. Dar nu avea el aşa noroc.

— Iar noi ne dăm seama ce dezamăgire suntem pentru el. Şi-a dorit să avem carierele noastre, să fim cineva, dar noi ştim că nu îl putem lăsa aşa, după ce mama l-a părăsit, pentru că s-ar simţi abandonat şi asta ar fi groaznic.

— Dar tu ai o carieră, spuse Malcolm, cu agerime.

Fata păru surprinsă, ca şi cum ar fi făcut o greşeală.
— Da, într-un fel, zise ea. Dar nu e cum trebuie.
— Dar tu nu mai locuieşti cu familia ta, nu?
— Ba da. Ba nu. Ei, într-un fel. Stau în gazdă, dar mă duc acasă foarte des.
Fata tăcu şi privi în jos, spre încălţările ei. Erau pantofi uşori care văzuseră multe la viaţa lor, ca şi fusta ei uşoară din tweed şi puloverul ei crem, simplu. Probabil că i le cumpărase mama ei, gândi Malcolm, chiar înainte să plece.
— Ei bine, spuse el, încercând să pară vesel, acum mă ai pe mine să am grijă de tine.
Se aşezară pe o bancă şi admirară parcul. Era o dimineaţă minunată, deşi trăsese o ploicică, iar de îndată ce se vor fi terminat toate povestirile tragice, totul avea să fie perfect.
— Ce îţi place să faci? întrebă Malcolm.
— O, nu prea ştiu. Se gândi îndelung. Cred că să mă plimb. Şi îmi place munca mea. Bine, nu, de fapt nu îmi place, dar e mai bună decât să nu fac nimic.
— Hai să ne plimbăm pe malul râului, spuse Malcolm, ferm.
Merseră în tăcere un timp, apoi se opriră să admire priveliştea recoltei minunate de flori asortate a fermierului Ayres. În depărtare se zărea o echipă de filmare de la BBC, care întindea kilometri de cablu, deci toată povestea avea să apară la ştirile de la ora nouă, în acea seară. Malcolm ar fi vrut să îi spună că el pusese florile acolo, pentru ea, ca să îi arate ce mult o iubea, dar nu îşi găsea cuvintele.
— Cine e fata aceea de pe malul râului, care îţi face cu mâna?
Malcolm se uită în direcţia degetului ei şi o recunoscu pe Flosshilde. Inima îi sări din piept.
— E doar o prietenă de-a mea, zise el. Nu e nimeni important.
— Cred că vrea să îţi zică ceva… Oh. Malcolm ar fi putut jura că ea o recunoscuse pe Flosshilde, dar era, evident, imposibil, aşa că nici nu se mai obosi să îi verifice gândurile. Ar fi vrut să se depărteze şi să pară că nu o

văzuse pe Fiica Rinului, pentru că acum nu avea chef de ea. Până la urmă era o fată drăguţă, iar Linda ar fi putut înţelege altceva. Din păcate, acum era prea târziu. O prinse pe Linda pe după umeri aşa cum un legionar roman şi-ar ridica scutul ca să se apere de un duşman, în timp ce Flosshilde fugea spre ei.

— Bună, zise Fiica Rinului şi era ceva tare ciudat în vocea ei. Sper că nu te deranjează, dar am făcut şi eu o baie în râul tău.

Nervos, Malcolm o prezentă celeilate fete. Flosshilde îl privi pe Malcolm pentru un moment, apoi se întoarse şi îi zâmbi fetei atât de orbitor, încât Malcolm avu pentru o clipă senzaţia că ceva groaznic avea să se întâmple. Dar nu se întâmplă nimic, iar Malcolm se linişti cu gândul că i se păruse. Cât despre Flosshilde, aceasta părea cam dezamăgită, deşi Malcolm nu înţelegea de ce.

— Nu te ştiu de undeva? întrebă Flosshilde. Parcă te-aş cunoaşte.

— Nu cred, zise fata, cu nervozitate în glas. Era, în mod clar, foarte timidă.

— Atunci, cred că mi se pare. Ei, trebuie să plec. Ah şi nu o să ajung mâine la prânz. Îmi pare rău.

— O lăsăm pe altădată, spuse Malcolm. Ne mai vedem.

— Cred că da, replică Fiica Rinului. Distracţie plăcută.

Alergă uşor pe lângă râu şi plonjă în el. Dintr-un motiv oarecare, fata nu păru să se mire, iar Malcolm se simţi uşurat că nu trebuia să găsească o explicaţie pentru asta. Şi-o scoase pe Flosshilde din minte.

Fiica Rinului se învârti puţin la suprafaţa apei, apoi înotă încet în amonte, spre un bazin natural adânc, unde ştia că nu poate fi văzută. Încercase fără succes să o preschimbe pe fată într-o broască, dar fiicele lui Wotan nu sunt uşor de transformat. Cel puţin, îi arătase valkiriei că pornise un război.

Se potrivea foarte bine cuvântul „război", dar Flosshilde nu suporta luptele. Era de neconceput ca Malcolm să nu ştie cine era sau după ce umbla, dar dacă era atât de

îndrăgostit încât să accepte riscul… Până la urmă, se pare că fusese pregătit să accepte un risc asemănător cu ea, Flosshilde, înainte să apară valkiria, dar evident nu fusese din dragoste, ci din singurătate. Şi un orb ar fi văzut că Ortlinde era îndrăgostită până peste cap, deci era destul de posibil ca şi ea să fi renunţat la ideea de a obţine Inelul. Una peste alta, Malcolm era singurul în măsură să ştie ce se petrecea în capul ei. Aşa că îşi putea purta şi singur de grijă.

Vanitate, îşi spuse Flosshilde şi mândrie rănită, asta era totul. Faptul că cineva poate prefera o valkirie bătrână şi arţăgoasă în locul ei era, fireşte, greu de crezut, dar Malcolm chiar asta făcea şi cu asta basta.

De la adăpostul unui bolovan mai mic, Flosshilde scoase capul afară din apă. Proaspătul Cuplu se săruta, cam neîndemânatic, la umbra unui stejar. Flosshilde se înfioră şi se retrase înapoi în apă, graţioasă ca o vidră. Lângă ea le descoperi pe surorile ei, purtate alene de curentul uşor.

— Ţi-am spus, zise Wellgunde.

— Nu-mi pasă, răspunse Flosshilde. Şi dacă scoţi vreun cuvânt despre Inel, îţi rup gâtul ăla blestemat.

— Nici nu ne-am fi gândit, nu? replică Wellgunde, cu îngâmfare.

— M-am săturat de Anglia, zise Flosshilde, brusc, când ajunseră la izvoarele râului Tone. Mergem acasă?

— Ce idee bună, spuse Woglinde. Haide.

11

La Valhalla, miercurea după-amiază, întrunirea generală a Aesir-ului, Consiliul Zeilor, este prezidată de însuşi Wotan. La aceste întâlniri, divinităţile minore - spirite ale tunetelor, spirite ale apelor, păstorii norilor, valkirii, norne[18], ondine, forţe, îngeri, căpcăuni şi fantome - au posibilitatea să îi aducă la cunoştinţă lui Wotan orice probleme cred ei că ar necesita intervenţia acestuia şi primesc instrucţiuni pentru următoarele şapte zile. De asemenea, se ţine o dezbatere generală despre strategia de viitor şi o prognoză meteo pe termen lung.

Loge, ca secretar al Consiliului, are sarcina de neinvidiat de a ţine minute ale fiecărei întruniri şi de a prezenta agenda de lucru. La adunarea care a avut loc imediat după prinderea în capcană a Purtătorului-Inelului de către valkiria Ortlinde, se văzu nevoit să reorganizeze întreg programul de lucru pentru a avea destul timp pentru o discuţie aprofundată, doar pentru a descoperi că discuţia planificată s-a terminat mai repede decât anticipase el. Au fost voturi de adeziune pentru Ortlinde şi pentru Wotan, care au fost corect înregistrate, iar Waltraute a întrebat cât avea să lipsească Ortlinde şi cine ar fi trebuit să preia partea ei de treburi casnice. Loge a fost atunci nevoit să treacă la punctul Orice Altceva, cu mai bine de o oră înainte de momentul stabilit.

— Aş dori să aduc la cunoştinţă preşedintelui faptul că becul de la etajul al treilea din aripa principală a Valhallei s-a ars din nou şi îi cer să îl schimbe imediat, spuse Schwertleite, până nu se împiedică cineva şi îşi rupe gâtul.

— Nu este nici pe departe la fel de periculos cum e carpeta de pe scările din spate, zise Grimgerde. Ţi-am cerut de o mie de ori să o fixezi ca lumea, dar nimeni nu mă ascultă.

[18] Norne - zeiţe ale destinului în mitologia scandinavă. (n.tr.)

Loge scria furios. Toate minutele întrunirilor trebuiau să fie scrise cu rune, care nu pot fi scrise repede.

— Aş dori să atrag atenţia, spuse Wotan, încercând cu îndârjire să se facă auzit, că nu este nici locul şi nici momentul...

— Data viitoare când o să-ţi scrânteşti piciorul, pentru că nu te-a interesat să schimbi becul…

Wotan îşi acoperi cu mâinile singurul ochi şi gemu.

— Discutam despre Inel, mormăi el.

— Şi te rog să nu îţi pui coatele pe masă, interveni valkiria Helmwige. Mi-am pierdut toată dimineaţa să scot faţa de masă la lumină după ce ai vărsat tu cafea pe ea.

Wotan scoase un mârâit înfundat.

— Aceasta este o întrunire a Aesir-ului, bombăni el şi te-aş ruga să te comporţi ca atare.

— Că tot veni vorba, ripostă fiica lui, Aducătoarea de Pagube, ar trebui să te îmbraci şi tu adecvat. De ce ţii morţiş să porţi aceeaşi cămaşă trei zile la rând…? Cum vrei să le curăţ gulerele?

— Orice Altceva, spuse Wotan, dar mârâitul lui sună mai mult ca un scâncet.

— Ai rafturile pline de cămăşi nepurtate, spuse Grimgerde, cu tone de reproş în ochii ei albaştri, adânci. Nu îşi mai luase o bluză nouă sau altceva nou de patru sute douăzeci de ani, dar nu se plângea. Oricum nu ieşea nicăieri.

— Port ce naiba vreau eu, când vreau eu, zise Wotan, dar ceea ce dorea el să fie un ton autoritar, când cuvintele plecară de pe corzile vocale, se transformă în pură supărare, când vorbele îi ieşiră printre dinţi. Acum, putem să…

Un ţipăt general al valkiriilor acoperi vocea Zeului Cerului, iar Loge încetă să mai încerce să ţină minutele întrunirii. De-a lungul secolelor, îşi dezvoltase propria stenografie pentru cazurile de inevitabilă transformare în haos în care se încheia fiecare miercuri după-amiază în Sala Mare. Mâzgăli ceva sub ultima frază inteligibilă pe care o putuse nota şi începu să deseneze şerpi de mare.

Discuţia ajunsese la subiectul borcanelor lăsate fără capac, când un troll de piatră, care se desfăta cu conflictul dintre superiorii lui, observă ceva cu coada ochiului. Îi făcu semn cu cotul nornei bătrioare, cu păr spălăcit, care tricota lângă el şi se întoarseră amândoi, zgâindu-se la intrarea în Sală. Una câte una, zietăţile minore, apoi spiritele bune, apoi Zeii Supremi abandonară dezbaterea şi se holbară uimiţi la trei fete destul de drăguţe care intraseră agale prin Porţile lui Gylfe[19].

Trecuseră cel puţin o mie de ani de când Fiicele Rinului, care răspundeau de cel mai nobil fluviu din Europa, participaseră la o întrunire de miercuri după-amiază. Nimeni în afară de Wotan şi de Loge nu îşi mai amintea exact de ce nu mai veniseră. Unii spuneau că fuseseră excluse după ce fuseseră surprinse flirtând cu păstorii norilor, în timpul Marelui Potop. Alţii o puneau pe seama frivolităţii şi apatiei fetelor. Wotan şi Loge ştiau că spiritele apelor plecaseră plângând după dezbaterea furtunoasă care urmase furtului Inelului de către Alberich şi că nu se mai întorseseră de atunci, deşi ambii Zei socoteau, în mod corect, că Fetele uitaseră şi nu că ar fi urmat vreun principiu.

— Nu-mi vine să cred! Îi şopti norna trolului de piatră. Uite cine a venit!

Trolul dădu aprobator din cap. Încă de la începutul lumilor, când fusese creat din granitul cel mai dur, această manevră necesita un efort considerabil din partea lui, dar acum simţea că merită.

— Sunt Fetele, şuieră el, printre dinţii de diamant.

Wotan. Însuşi sparse tăcerea.

— Voi ce naiba vreţi? Se răsti el.

— Ne-am gândit să trecem şi noi pe aici să dăm bună ziua, spuse Wellgunde, pe un ton dulce. A trecut un car de ani.

Liniştea făcu loc unei zarve de nedescris, pentru că fiecare nemuritor le saluta pe membrele de mult pierdute

---

[19] Gylfe - rege legendar al Suediei, de la care Wotan şi zeii săi şi-au câştigat teritoriile, (n.tr.)

ale Consiliului lor. Cei mai gălăgioşi erau un grup de păstori ai norilor, care cu câteva secole în urmă stabiliseră o întâlnire cu Fiicele Rinului în locul numit, de atunci, Manchester şi care încă le aşteptau. Doar valkiriile şi tatăl lor păreau să se bucure mai puţin la vederea Fiicelor Rinului. Wotan bănuia că ştia motivul vizitei lor, în timp ce fiicele lui ştiau că spiritele apelor nu se ştersesră pe picioare înainte să intre în Sală.

— Deci, zise Wotan când zgomotul încetă, ce-aţi mai făcut în toţi aceşti ani?

— Plajă, în mare parte, răspunse Woglinde, cu sinceritate. Timpul zboară ca gândul când te simţi bine.

— Aşa e pentru unii, îi şopti norna trolului. Dar acesta părea neliniştit.

— O să se întâmple ceva, zise el şi amişună aerul cu putere, de parcă ar fi încercat să identifice un miros necunoscut.

— Asta-i tot? Râse Wotan, cu o jovialitate care ascundea nervozitatea. Sau aţi mai şi lucrat?

— Depinde ce numeşti tu muncă, replică Wellgunde. Râul îşi cam vede singur de grijă. Dar am cercetat alte râuri ca să vedem dacă găsim indicii.

— Un fel de schimb de experienţă, explică Woglinde.

— De exemplu, continuă Wellgunde, am vizitat un râu numit Tone, în Anglia. Din păcate nu ne-afost de ajutor.

— Dar ghici peste cine am dat când eram acolo, gânguri Woglinde. Haide, ghiceşte.

— Nu îmi plac ghicitorile, spuse Wotan iritat şi luă un document pe care începu să îl studieze sârguincios. Cum era, în toate privinţele, omnipotent, nu era de mirare că putea citi o hârtie pe care o ţinea, cât se putea de vizibil, pe dos.

— Pe Ortlinde, spuse Flosshilde, care nu mai vorbise până atunci. Wotan nu răspunse, fiind absorbit de studierea documentului. Brusc, Flosshilde zâmbi înspre hârtiile din mâna lui, care se transformară într-un mic dragon. Wotan îl scăpă pe jos, cu o tresărire, iar dragonul se furişă sub masă.

— Oare ce căuta Ortlinde acolo? Norna îşi acoperi ochii. Le îndrăgea pe Fiicele Rinului, cu care petrecuse multe ore de bârfă, iar trucul Flosshildei, făcut în văzul atâtor martori, era cazul cel mai clar de atac asupra Regelui Zeilor. Pedeapsa pentru această trădare era metamorfoza instantanee, de obicei în vreun fel de tufiş şi se ştia că Wotan căuta cu disperare un pretext să scape de Fiicele Rinului încă de când acestea ieşiseră pentru prima dată din apele fluviului lor nativ. Încet, norna îşi coborî mâinile de pe ochi. Fetele erau încă acolo, tot în formă umană.

— Să-ţi spun eu? Continuă Flosshilde. Era acolo încercând să îl facă pe Purtătorul-Inelului să îi dea ei Inelul, pe care tu ar fi trebuit să ni-l returnezi acum o mie de ani. Aşa că îi spui tu să înceteze şi să plece?

Norna îşi acoperi din nou ochii, dar nu trebuia să se obosescă. Wotan pur şi simplu se uită în altă parte şi îi aruncă o bucăţică de brânză dragonului, care i se încolăcise în poală.

— Dacă nu o faci, zise Flosshhilde, clar, fără să ţipe, îi vom spune Purtătorului cine e ea. Mă asculţi?

Se lăsă o tăcere groaznică. Nimeni, muritor sau altfel, nu mai îndrăznise vreodată să îl ameninţe pe Stăpânul Furtunilor în Sala cetăţii lui. Chiar şi trolul de piatră îşi ţinea răsuflarea, iar bătăile inimii lui de bazalt erau singurul sunet care se auzea în toată adunarea. Wotan rămase nemişcat pentru un moment, apoi se ridică drept în picioare, făcându-l pe micul dragon să îşi caute grăbit adăpost sub o măsuţă de cafea. O privi pe Fiica Rinului drept în ochi, iar norna îşi ţinu respiraţia. Apoi Wotan dădu din cap de parcă nu-i venea să creadă şi ieşi din sală călcând apăsat.

— *Nu* pe podeaua pe care mi-am pierdut toată dimineaţa să o lustruiesc, zbieră valkiria Gerhilde, dar taică-său nu îi dădu atenţie.

Întrunirea se încheie în dezordine, iar trolul şi norna se grăbiră spre Barul Muritorilor simţind nevoia să bea ceva.

— Nu ştiu, spuse trolul. N-am mai văzut aşa ceva.

— Pur şi simplu, stătea acolo, replică norna.

— Cine?

— Wotan. Când Flossie a transformat hârtia aceea în dragon. Grădinile Regale o aşteaptă, mi-am zis, dar el nu s-a mişcat. Nu a făcut nimic.

— Nu mă refeream la asta, zise trolul de piatră. Ci la celălalt lucru.

Norna nu îl asculta.

— Ce nu înţeleg eu, continuă ea, este cine joacă la cacealma? Fetele sau Wotan sau toţi?

Trolul se încruntă şi se scărpină în cap, scoţând un sunet ca două pietre de moară care se freacă între ele.

— Despre ce vorbeşti? întrebă el.

— Chiar eşti încet, nu? Dacă Fetele ar fi vrut să o oprească pe Ortlinde de la a-l păcăli pe Purtătorul-Inelului, de ce nu i-au spus lui cu cine are de-a face, în loc să vină aici şi să îl ameninţe pe Wotan?

Trolul se gândi puţin, apoi dădu din cap. Nu era aşa de tare de cap pe cât s-ar fi crezut din înfăţişarea lui de piatră şi înţelegea că ceva nu se potrivea.

— Eu cred, zise norna, incitată, că Purtătorul-Inelului deja ştie cine e Ortlinde, dar nu-i pasă. Au încercat să îi spună, dar el nici nu vrea să audă.

— Cum te-ai prins de asta?

— Simplu, răspunse norna, pe un ton superior. Au încercat să îi spună, după cum îţi ziceam, dar pe el nu îl interesează. Dar ele ştiu că Wotan nu ştie că Purtătorul-Inelului ştie cine e Ortlinde. Aşa că îl ameninţă că o să îi spună Purtătorului-Inelului, în speranţa că ameninţarea îl va face pe Wotan să îi ceară Ortlindei să se lase păgubaşă şi să se întoarcă acasă.

Trolul privi fix în paharul său, încercând să desluşească fraza nornei. Ea înţelese din această tăcere că trolul nu era convins pe de-a-ntregul şi dezvoltă ideea.

— Vezi tu, dacă Wotan nu ştie că Purtătorul-Inelului ştie, atunci se va teme că Fetele or să îi spună, iar Fetele vor încerca să cadă la înţelegere. Fetele nu-l pot face pe Purtătorul-Inelului să o gonească pe Ortlinde, pentru că Purtătorul-Inelului se pare că ştie deja cine e - adică,

trebuie să ştie, nu? Dar îl pot face pe Wotan să îi spună Ortlindei să renunţe, dacă îl conving că Purtătorul-Inelului nu ştie. Înţelegi ce vreau să zic?

— Singură ţi-ai dat seama de toate astea? întrebă trolul plin de admiraţie. Norna roşi.

— Foarte isteţ, n-am ce zice, continuă trolul. Dar treaba cealaltă?

— Care treabă?

— Ştii tu. Trolul făcu un gest vag cu laba sa uriaşă. Treaba cealaltă. Am mirosit-o când au intrat Fetele.

Era rândul nornei să nu înţeleagă. Trolul făcu un efort şi se gândi puternic.

— Oare de ce, spuse el într-un final, bătrânul Wotan nu le-a transformat pe Fete în ceva, când au fost obraznice cu el? Ia zi?

— A încercat, răspunse norna, chiar înainte de a pleca furios.

— Exact, zise trolul. A încercat, dar nu a putut. L-a oprit ceva.

— Ce? Ţipă norna captivată.

— Nu ştiu. Dar l-au adus cu ele. L-am mirosit. Ceva le avea în pază sau, cel puţin, pe domnişoara Flosshilde. Nu l-ai mirosit şi tu?

— Nu sunt bună la mirosuri, recunoscu norna, care locuia într-un loc pustiu, mlăştinos şi ceţos şi în consecinţă era tot timpul răcită. O fi fost vreo Forţă, ce crezi?

Trolul gândise destul pentru o singură zi. Creierul lui era făcut din gresie şi, în plus, mai avea şi altele pe cap. Se uită la nornă un moment şi, pentru prima dată în viaţă, încercă să zâmbească.

— Eşti tare deşteaptă, ştii? Zise el. Vii des pe aici?

Norna roşi, cochetă. Observase că trolul avea ochi frumoşi, ce dacă unul dintre ei era chiar în mijlocul frunţii? Conversaţia devie de la Purtătorul-Inelului şi Forţa-ciudat-mirositoare, ceea ce într-un fel era ironic, pentru că schimbarea subiectului şi emoţiile care o determinaseră erau, în mare parte, rezultatul acestora.

Norna avusese dreptate până la un punct. Malcolm aflase

cine era cu adevărat fata pe care o iubea, dar nu de la Fiicele Rinului, nici măcar de la Alberich, care venise în grabă din Germania ca să îi spună. Auzise şi crezuse până la urmă doar când, pe Bond Street, o rândunică i se aşezase pe umăr şi îi ciripise informaţia la ureche. La momentul acela însă Malcolm deja se logodise cu fata, ceea ce făcea lucrurile mult mai complicate...

* * *

Lui Malcolm şi fetei care venise să îi catalogheze biblioteca nu le trebuiseră decât treizeci şi şase de ore ca să se logodească. Malcolm nu prea înţelegea de ce simţise o astfel de nevoie de a obţine recunoaşterea oficială a straniei şi inexplicabilei izbucniri de iubire din Somerset-ul Mijlociu. Dar părea lucrul cel mai corect, ca atunci când primeşti un contract sau o chitanţă. Spre marea sa uimire, propunerea fusese acceptată. Fata nu făcuse altceva decât să privească în jos, să surâdă trist şi să spună „Dacă eşti sigur...". Malcolm zisese că era sigur şi fata spusese ceva de genul „Da".

De obicei în astfel de situaţii trebuie să faci ceva ieşit din comun, care să îţi demonstreze sentimentele, dar Malcolm se simţea prea secătuit ca să-şi mai consume energia alergând sau ţipând. De fapt realiză că era chiar deprimat, deşi nu ar fi putut spune de ce. Cât despre ea, fata era mai tăcută ca de obicei. Întâmplarea drăguţă avusese loc lângă râu, pe terenurile conacului, iar ei şezu-seră absolut tăcuţi un moment, înainte de a se ridica şi de a merge înapoi în casă. La uşă, fata se întorsese, îl privise puţin, apoi murmurase ceva despre a continua cu catalogul.

— Catalog? Deja se gândea la rochia de mireasă? Ce catalog?

— Al bibliotecii.

— Chiar vrei să-ţi pierzi vremea cu ăla? Adică...

— O, dar trebuie. Fata îl privi din nou, nu cum te-ai aştepta să îşi privească cineva viitorul soţ. Nu era o privire „O, Doamne, ce-am făcut?". Era doar o privire şi atâta tot.

Apoi urcă în bibliotecă.

Malcolm se aşeză pe trepte şi îşi acoperi urechile cu palmele. Se simţea confuz şi nu îi venea nimic în minte. Cu un efort imens, încercă să analizeze toate detaliile posibile ale situaţiei delicate în care se afla.

Oricât de imposibil ar fi părut, tocmai reuşise să se organizeze pentru prima dată în viaţă. Se îndrăgostise şi, ce deosebit, fata simţea şi ea acelaşi lucru pentru el. În loc să lase această şansă să îi scape printre degete, pusese la punct toate detaliile. Nu exista vreun motiv pe lume ca să nu se căsătorească. Avea o casă şi bani, adică ce îi trebuie unui bărbat însurat, pe lângă nevastă. Dacă ar fi fost ceva în neregulă cu această idee, fata nu ar fi spus „Da". Evident, era fericită şi era clar că asta îşi dorea cel mai mult pe lume. Asta era? Da, trase el concluzia, probabil că asta era. Părea un lucru extrem de matur, dar aşa şi trebuia să fie, nu? Din câte vedea el, era Fericit. Nu îi lipsea nimic şi avea o grămadă de lucruri frumoase la care să se aştepte.

Malcolm se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Realiză că o ştia pe fata asta doar de o zi şi jumătate şi că se cam grăbea. Alungă acest gând, care nu era decât o laşitate. Problema era, credea Malcolm, că el se temea de fericire sau de a avea ce îşi dorise cu adevărat. Nu ştia din ce motiv, dar nici nu-şi dădea osteneala să-l afle.

Se ridică şi se îndreptă încet spre bibliotecă. Fata stătea la masă, cu un teanc de cărţi în faţă şi scria ceva în ceea ce părea a fi un catastif. Nu îl auzise intrând, iar el stătu un moment în picioare, privind-o. Viaţa, remarcă el, era un lucru fragil, iar timpul şi oportunităţile nu trebuie irosite.

— Dă-o-n colo, zise el şi fata tresări. Hai să mergem să cumpărăm un inel.

Cuvintele sale rupseseră o tăcere adâncă şi tăcerea le urmă, aşa încât Malcolm avu senzaţia că vorbea singur. Aşa ceva nu se făcea.

— Haide, insistă el. Acum nu mai trebuie să faci asta. Totul o să fie bine.

Destul de ciudat, fata păru să înţeleagă ce voise el să spună, ceea ce era mai mult decât reuşea chiar Malcolm. Ea surâse (de ce întotdeauna zâmbea şi nu râdea niciodată?) şi zise că da, i-ar plăcea. Prin urmare coborâră, iar Malcolm se duse în garaj să scoată maşina.

Alberich stătea pe capotă şi mânca un sandviş cu şuncă.

— Îţi dai seama că ăsta e prânzul meu, spuse nibelungul. Mai rău decât asta nu e decât homarul.

— Ce cauţi aici? întrebă Malcolm.

— Am venit direct din Germania, continuă Alberich. De abia acum v-am văzut împreună şi am înţeles imediat ce s-a întâmplat.

— Mulţumesc.

— Ştii cine e ea, nu? Malcolm se holbă la el.

— Da, bineînţeles, zise el. Dar tu?

— Păi, normal.

Malcolm se încruntă. De unde naiba ştia Alberich cine era ea? Avea şi el o bibliotecă? Dintr-odată, Malcolm simţi că nu voia să ştie.

— Ştiu totul despre ea, zise el. Şi tocmai ne-am logodit. Mergem la Londra să cumpărăm un inel.

— *Să cumpăraţi*? întrebă Alberich, sincer surprins. Aş fi crezut că nu e necesar.

Malcolm nu înţelese remarca, aşa că presupuse că era o glumă. Poate că, în adâncul sufletului, avea el o idee că Alberich încerca să îi spună ceva foarte important, dar dacă aşa stăteau lucrurile reuşi să o ignore. Stoarse un râs politicos şi descuie maşina.

— Stai aşa, zise Alberich.

— Iartă-mă, nu am timp, spuse Malcolm. Cred că ar trebui să mergem pe Bond Street. Acolo sunt toate magazinele de bijuterii, nu?

— De ce nu la Amsterdam? Sau la Johannesburg? întrebă Alberich, pe un ton scăzut.

— Nu ar înţelege cum stă treaba cu Tarnhelm, răspunse Malcolm. S-ar putea speria.

— Puţin probabil. Sigur ştii…?

Malcolm porni motorul şi apăsă cu putere pe acceleraţie.

Poate că Alberich spunea ceva extrem de important; dacă aşa era, nu putea să audă nimic. Prinţul nibelungilor se coborî de pe capotă şi ciocăni în geam. Malcolm îl deschise puţin şi strigă:

— Ne vedem când ne întoarcem. Fata în casă o să îţi facă un ceai.

Apoi demară şi ieşi în viteză din garaj.

Alberich rămase pentru un moment în picioare, scărpinându-se în cap. Apoi îşi dădu seama că îşi pierduse vremea. Ridică o-cheie fixă de pe podeaua garajului şi o aruncă de perete.

Malcolm parcă maşina, intenţionat, într-un loc interzis. Era genul acela de zi. Dacă un agent de circulaţie ar fi venit să-l amendeze, i-ar fi spus că se logodise cu cea mai frumoasă fată din lume. Voia să le spună oamenilor asta, doar ca să se audă rostind-o. Oricum, se simţea mult mai bine acum, chiar dacă era un pic isteric.

Şi fata părea să se fi înveselit. Era prima dată de când o cunoştea când râdea de-adevăratelea şi era un sunet pe care îi plăcea să îl audă. De fapt, Malcolm nu reuşea să înţeleagă ce se întâmpla cu ea, pentru că se purta foarte ciudat în toate magazinele de bijuterii în care intrau. Insista să probeze toate inelele pe care le vedeau, mergând la fereastră ca să le privească în lumină şi spunând apoi că nu se potriveau. Pietrele nu aveau culoarea potrivită sau erau prea mici ori prea mari sau nu îi plăcea lucrătura. Parcă nu ar fi luat treaba asta *în serios.*

Încercaseră în şase magazine şi era aproape cinci şi jumătate.

— Nu are rost, zise fata. Nu mi-a plăcut niciunul dintre cele pe care le-am văzut. Şi eu sunt cea care trebuie să îl poarte. Pe vecie, adăugă, cu duioşie. Fără motiv, remarca i se păru lui Malcolm deplasată, dar o puse pe seama emoţiei.

— Dacă ne grăbim, putem încerca şi acolo, sugeră Malcolm.

— Nu, replică fata, ştiu ce inel vreau. Şi îi spuse. În acelaşi moment începu să plouă.

Cele două rândunele care mâncau firimituri în faţa celui mai mare dintre magazinele de bijuterii se uitară una la alta.

— Ai auzit? întrebă prima dintre ele.

— Nu vorbi cu ciocul plin, răspunse cealaltă.

— Dar, mamă, replică prima rândunică, e el. Şi o să îi dea Inelul cel Mare.

— Nu e treaba noastră. Şi o să te îmbolnăveşti dacă nu ieşi din ploaie imediat.

— Dar, mamă, insistă prima rândunică, dacă îi dă Inelul cel Mare o să fie groaznic, nu?

— De câte ori trebuie să îţi repet să nu mai tragi cu urechea la ce vorbeşte lumea? E nepoliticos. A doua rândunică bătu din aripi cu nervozitate, într-adevăr, era groaznic, iar ea nu voia să se implice.

— Dar crezi că el ştie ce groaznic o să fie? Crezi?

— Taci! Se holbează lumea la noi.

— Nu e politicos să te holbezi, replică prima rândunică, care auzise asta de multe ori. Dacă nu ştie, nu ar trebui să îi zicem? Pentru că dacă nu o facem…

Pe cer apăruseră doi corbi, rotindu-se încet deasupra străzii. Nimeni nu îi observă; veniseră să vadă, nu să fie văzuţi.

— Nu e el deloc, spuse a doua rândunică, pe un ton supărat. Dacă nu vii în momentul ăsta, îi spun tatălui tău.

Malcolm stătea nemişcat. Fata îi zâmbea, fără să spună nimic. Malcolm voia să îi dea Inelul. Nu vedea de ce nu ar fi făcut-o. Aproape din primul moment în care o văzuse, voise să îi dea Inelul, iar acum avea să o facă. Aşa trebuia să facă. Era singurul lucru pe care l-ar fi putut face.

Rândunica mai tânără ţopăi îmbufnată sub o dubiţă parcată în apropiere. Mama sa o dojeni, dar ea nu îi dădu atenţie. În mod sigur, nu era bine ca Purtătorul-Inelului să îi dea Inelul fiicei lui Wotan. Maică-sa tăcu preţ de o clipă, cât investigă un dop de plută. Acum era momentul.

— Te rog, zise fata. Mi-ar place tare mult. Malcolm apucă Inelul între primul şi al treilea deget ale mâinii stângi şi începu să îl scoată. Se temuse că nu avea să iasă uşor, dar

acesta alunecă fără greutate, iar el îl ţinu pentru un moment. Fata zâmbea în continuare, fără să întindă mâna, fără să facă vreun gest. Malcolm încercă să îi citească gândurile, dar nu reuşi. Simţea ploaia şiroindu-i prin păr, dar nu ştia ce era. Era corect ca fata să primească Inelul. I-ar fi fost foarte uşor să i-l dea. Nimic nu ar fi fost mai uşor şi ar fi fost logodiţi în toată regula.

Rândunica se repezi prin aer ca un glonţ şi ateriză nesigură pe umărul lui Malcolm. Acesta nu păru să observe. Se gândea la altceva.

— Nu face asta, ţipă ea. E *fiica* lui Wotan! Pentru un moment, Malcolm nu înţelese de unde venea vocea. Apoi simţi penele care îi atingeau obrazul şi senzaţia îl făcu să se ferească. Tresărind, scăpă Inelul, care se rostogoli în şanţ.

— E fata lui Wotan. E fata lui Wotan, e fiică-sa! Urla rândunica. Malcolm îşi roti mâna stângă prin aer şi se lovi cu palma peste umărul drept. Simţi ceva fragil trosnindu-i sub degete şi vocea se opri brusc. Pasărea moartă i se rostogoli pe mână şi căzu pe asfalt. Arăta ca o jucărie sau ca un puc de hochei şi aterizase într-o băltoacă.

Atunci fata se repezi să ridice Inelul. Fără să ştie ce face, Malcolm îl acoperi cu piciorul. Doar atât putea face, dar se pare că era de ajuns. Fata se retrase şi avea o privire care nu îi plăcu lui Malcolm.

— Chiar te iubesc, spuse ea.

Fără să vrea, Malcolm se surprinse citindu-i gândurile.

— Şi eu te iubesc, zise el, aplecându-se şi ridicând Inelul. Dacă ţi-l ofer, îl accepţi?

— Da, răspunse fata.

— Şi o să i-l dai tatălui tău?

— Da.

Malcolm strânse Inelul în pumn.

— Plouă, spuse el, o să răceşti.

Fata privi în jos şi nu zise nimic. Malcolm îşi puse Inelul încet pe deget. Voia, mai mult ca niciodată, să i-l dea ei, dar acum acesta era foarte strâns şi se îndoia că ar fi putut să îl mai scoată fără apă şi săpun. Exista o vorbă despre providenţa care se află în căderea unei rândunele, dar nu o

înţelesese niciodată.

Îi deschise fetei portiera.

— Mai suntem logodiţi? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse ea. Mai suntem? Adică ce rost are?

— Dar ne iubim, nu? Da, ne iubim, adăugă el, pentru că ştia că ea putea fi tare indecisă, uneori. Şi asta e tot ce contează.

— Tot ce ţi-am spus despre familia mea este adevărat, spuse ea, punându-şi centura de siguranţă. Aşa că nu cred că are vreun rost, nu?

Malcolm nu prea înţelegea ce voia să zică, dar nu îl deranja. Putea să îi citească gândurile. Totul era o *prostie.*

Pe autostradă, Malcolm sparse tăcerea care dura de când ieşiseră din Londra.

— E evident că ştii cine sunt eu, zise el. Deci ştii şi că pot citi gândurile. Pot să citesc exact ce gândeşti.

Fata nu spunea nimic.

— Ceea ce e cam totuna, spuse Malcolm iritat, de vreme ce nu zici niciodată nimic. Dar ştiu ce gândeşti, aşa că nu are rost să te prefaci. Pentru numele lui Dumnezeu, mă iubeşti mai mult decât te iubesc eu pe tine.

— Asta tu ştii.

— Atunci taci şi ascultă. Nu trebuie să îi dai Inelul.

— Iar tu nu trebuie să îl păstrezi.

Malcolm ar fi vrut să o apuce de umeri şi să o scuture puţin, dar era depăşit de un camion şi avea nevoie de ambele mâini pentru a controla volanul.

— Nu înţelegi nimic? Strigă el. Fata privea în jos şi tăcea.

— Dacă m-aş simţi atât de prost ca tine, aş izbucni în plâns, spuse el, cu sălbăticie. Dar tu nu ţi-ai putea permite asta, nu?

Trase maşina pe dreapta şi opri motorul. Deasupra lor, doi corbi zburau în cercuri. Malcolm spuse multe lucruri, multe dintre ele foarte tare, multe pe un ton foarte scăzut şi, după un timp, începu să plângă. Dar fata tăcu şi nu mai mai avea rost să mai spună ceva.

— Bine, şopti el, o să ţi-l dau. Dar nu acum. Nu încă.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Gând, privind maşina îndreptându-se spre Combe Hall. Aşa-s oamenii.

Portierele se deschiseră, iar Malcolm şi valkiria Ortlinde coborâră din maşină.

— Şi acum? Şopti Memorie.

Malcolm o luă în braţe pe valkirie, iar aceasta îşi sprijini capul lângă faţa lui. Ochii ageri ai corbilor distinseră cu uşurinţă Inelul, strălucind pe degetul lui. Nici muritorul, nici valkiria nu spuseră nimic când intrară în casă, dar aerul era plin de gânduri, iar cei doi corbi erau foarte frustraţi că nu puteau citi decât partea Ortlindei.

Uşa casei se închise şi cei doi corbi rămaseră tăcuţi o vreme, ascultând vântul care şuiera printre pinii care înconjurau conacul. Văzuseră multe la viaţa lor. Îl văzuseră pe Alberich urlând de furie şi de durere, când Loge îi smulsese Inelul din mâinile încătuşate. Îl văzuseră pe Hagen vârându-şi suliţa între umerii lui Siegfried şi pe Hagen însuşi zbătându-se, pentru ultima oară, în apele umflate ale Rinului. Nimic nu îi mai mira.

— Amândoi sunt proşti de dau în gropi, zise Memorie, în cele din urmă.

12

Fata – Malcolm tot nu se putea gândi la ea ca fiind Ortlinde – se trezi în zori şi începu să catalogheze cu furia unei mici furtuni. Ea cel puţin avea munca ei care să îi ţină mintea ocupată; chiar dacă nu era munca ei adevărată.

Treaba lui Malcolm nu mergea, însă, la fel de bine. Potrivit BBC, în Essex fusese evitat la mustaţă un dezastru feroviar, iar în Kent un reactor nuclear fusese oprit exact la timp, cu secunde înainte de a face Canalul Mânecii puţin mai larg. Nici nu mai trebuie spus că toate aceste evenimente avuseseră loc în acelaşi timp în care el se lupta să păstreze Inelul. Era o complicaţie în plus, nimic mai mult. Nu că nu i-ar fi păsat, îi păsa enorm, dar ce putea face? Era stăpânul lumii, dar nu şi al lui însuşi.

Alberich îl aşteptase toată ziua să se întoarcă de la Londra. Se plimbase în sus şi în jos prin faţa garajului toată ziua, ceea ce nu prea îi îmbunătăţise digestia, iar rezultatul fusese că îşi ieşise din fire când o văzuse pe Ortlinde şi îi adresase nişte vorbe dure şi neplăcute. Malcolm fusese pe punctul să îl lovească din nou, dar piticul realizase pericolul la timp şi îşi ceruse scuze valkiriei, dând vina pentru purtarea sa pe un sandviş cu castraveţi pe care fusese destul de nechibzuit să îl mănânce în timp ce îi aştepta. Acum îşi revenise şi stătea în salon, bând lapte.

— Ştiu ce vrei să zici, spuse Malcolm.

— Da, replică Alberich, probabil că ştii. Dacă înţelegi sau nu, asta e altă problemă. Sângele de uriaş te-o fi făcut pe tine mai receptiv, dar nu te împiedică să fii prost ca noaptea.

— Mulţumesc, răspunse Malcolm posac, dar mă descurc şi fără jigniri.

— Ascultă, zise nibelungul. Ţi-am mai spus că eşti prea bun ca să fii un Purtător-al-Inelului potrivit. Purtătorii-Inelului nu pot fi aşa. Desigur, a mers destul de bine la

început, dar apoi treaba s-a stricat. Nu-i aşa? Un Purtător-al-Inelu-lui bun dar amorezat poate face în patruzeci şi opt de ore mai mult rău decât a făcut Ingolf într-o mie de ani. Eşti o fiinţă umană, n-ai ce-i face. Dar nu eşti calificat să deţii Inelul, înţelegi?

— Nu.

Alberich se încruntă. Era ca şi cum cineva ar fi spus că nu înţelege de ce te udă ploaia. O să îi ia ceva timp să-i explice.

— Uite cazul meu, spuse el. Eu nu sunt o fiinţă umană, îmi pare bine s-o zic, dar chiar şi aşa, primul lucru pe care a trebuit să îl fac înainte de a turna Inelul a fost să reneg Dragostea şi toate dezavantajele ei. Cine a scornit regula asta ştia ce făcea, crede-mă. Nu că aş fi fost vreodată înclinat spre romantism. Am suferit adesea, dar nimeni nu mi-a frânt inima. Oricum, asta m-a făcut imun la cea mai mare cauză a prostiei, pe lumea asta. De când am făcut acest jurământ am fost supus zâmbetelor Fiicelor Rinului, dorit de valkirii şi, în general, asaltat de persoane foarte frumoase din toate speciile, totul fără efect. Şi nici măcar nu mai am Inelul ăla nenorocit. Sunt doar un personaj periferic, mai ales acum, după ce se pare că ai îndepărtat blestemul pe care, cu atâta dibăcie, l-am aruncat asupra Inelului. Sau poate n-ai făcut-o. Alberich căzu pe gânduri pentru o vreme. Poate că toată aiureala asta cu Ortlinde este blestemul care se abate asupra ta. Dacă e aşa, îmi pare rău. E ciudat, dar nu simt nicio urmă de duşmănie împotriva ta, chiar dacă eşti un prost fără pereche. Totuşi, blestem sau nu, eşti prins până peste cap în cea mai veche capcană din lume. Nu eşti bun nici să fii lăsat să ieşi din casă nesupravegheat, darămite să fii stăpânul lumii.

— Nu am cerut eu slujba asta, spuse Malcolm, trist.

— Aşa e, nu ai cerut-o. Dar cui îi pasă? Să îţi zic despre Iubire?

— Trebuie?

— Da. Rasa umană – ne vom îndrepta atenţia asupra semenilor tăi, deşi ceea ce spun acum se aplică, în principiu, tuturor mamiferelor – rasa umană a dobândit

atâtea în plus faţă de restul speciilor, de când se află pe această planetă - câteva milioane de ani, ceea ce e foarte puţin, cam cât îi ia unui pitic de sulf să înveţe să meargă - încât imaginaţia nu poate face faţă tuturor lucrurilor pe care fiinţa umană le-a realizat. Rasa umană *a creat* Lucruri. Au ridicat clădiri minunate, au inventat maşinării minunate, au dat viaţă poeziei, muzicii şi artei. Pentru a face să treacă mai repede cei optzeci şi ceva de ani de viaţă, au tot ce ţi-ai putea închipui, de la simfoniile lui Beethoven la cubul lui Rubik. Pot alerga în maşini sport, pot vâna elefanţi, pot călători în jurul lumii în doar câteva zile sau chiar ore. S-au făcut, în toate privinţele, egalii Zeilor. Cei mai mulţi au la dispoziţie toate Lucrurile din lume să le folosească şi să se distreze cu ele. Şi ce le place lor cel mai mult să facă? Le place să îşi scoată hainele - haine pentru care au cheltuit mult efort şi multă pricepere – şi să facă altor fiinţe umane lucruri necesare biologic, dar profund nedemne. Orice porc sau păianjen poate face asta, e cel mai uşor lucru din lume. Dar voi, oamenii afurisiţi, care puteţi face mai mult decât orice altă specie ar putea face vreodată, voi nu puteţi face *asta* eficient. Agonizaţi din cauza asta. Faceţi un mare tărăboi din asta. Înţelegeţi totul greşit, vă distrugeţi vieţile. Unul altuia, scrieţi scrisori pline de tristeţe şi luaţi supradoze. Aţi inventat chiar şi un medicament care, intenţionat, face întregul proces inutil. Doamne, ce specie!

Piticul amuţi şi bău nişte lapte. Malcolm nu se putea gândi la niciun răspuns pe care l-ar fi putut da problemei, aşa cum o prezentase Alberich, deşi era sigur că exista o eroare, pe undeva. Alberich îşi şterse mustaţa şi continuă.

— Aşa că daţi un nume acestei nereguli din minţile voastre. Îi spuneţi Iubire, ceea ce ar trebui să rezolve totul. În loc să încercaţi să o rezolvaţi sau să îi descoperiţi un vaccin, voi daţi în brânci să o ridicaţi în slăvi. Adineauri am pomenit arta şi poezia voastră. Care sunt temele voastre preferate? Iubirea şi Războiul. Cele două lucruri pe care orice specie le poate face şi pe care majoritatea speciilor le fac mai cu cap decât voi – să ţi-o tragi şi să ucizi – sunt lucrurile pe care voi, oamenii, le-aţi ales pentru a face

cântece şi a dansa. La modul propriu, spuse Alberich care ura, mai mult ca orice, opereta. Acum fii cinstit, continuă el, poţi să afirmi cu onestitate că unui membru al unei specii cu asemenea imperfecţiune ancestrală ar trebui să i se permită să conducă universul?

— Dar nu sunt toţi la fel? Zeii şi Zeiţele nu se îndrăgostesc niciodată? Nu ai încercat şi tu o dată şi ai flirtat cu Fiicele Rinului?

Alberich tresări.

— Este adevărat că Zeii Supremi se îndrăgostesc, uneori. Ai reuşit, de fapt, să scoţi în evidenţă singura rasă mai nebună decât a ta. Noi, fiinţele supranaturale minore, avem un dosar mult mai bun. Se ştie că spiritele pietrelor şi ale pădurii s-au făcut singure de râs şi chiar şi eu, trebuie să recunosc, am trecut printr-o perioadă mai proastă. Spiritele vântului şi ale apei – Fiicele Rinului sunt un exemplu perfect - s-au dovedit până acum invincibile. Dar chiar şi când o luăm razna, trecem peste asta foarte repede şi cu mare uşurinţă. Înţelegem ce prostesc este şi ne revenim. Uită-te la mine. Iar Zeii voştri minori, fenomenele şi abstracţiile, nu au nicio problemă. Serios, eu aş face cum e mai bine şi aş înmâna Inelul unui posesor mai potrivit.

— Cum ar fi?

— Modestia nu îmi permite.

Malcolm clătină din cap cu tristeţe.

— Nu că nu aş accepta ce mi-ai spus, zise el. Sunt sigur că ai dreptate. Dar nu îţi pot da Inelul, oricât de mult aş vrea. I l-am promis ei.

— Sigur nu... Alberich se ridică în picioare, apoi se aşeză iarăşi, apăsându-se cu o mână pe burtă. Nu-mi spune că am făcut un ulcer, gemu el, asta-mi mai lipsea.

— Vezi tu, continuă Malcolm, Inelul nu mai are acelaşi rol. Este singurul mod în care îi pot dovedi că, într-adevăr, o iubesc. Nu înţelegi cât de important e?

Uneori, Alberich îşi zicea că există lucruri chiar mai rele decât dispepsia.

— N-ai fost atent la ce ţi-am spus, răspunse el.

— Ba da. Dar ea e cel mai important lucru din lume.

— Dacă nu ai fi mai mare decât mine, zise Alberich, ţi-aş crăpa capul ăla gol. Fă-te mai mic şi repetă ce ai spus.

Malcolm voia să explice, dar ar fi fost cu siguranţă inutil. Din câte vedea el, nibelungul nu avea suflet. Îi oferi musafirului său încă un pahar cu lapte, dar oferta îi fu refuzată tăios, iar Alberich plecă în grabă.

Convingându-se complet că ceea ce făcea era bine, Malcolm coborî în bibliotecă pentru a căuta confirmarea.

— Bună, zise fata.

— Bună, Ortlinde, răspunse el. Nu ţi se pare ciudat că toate persoanele cu care vorbesc zilele astea au nume nemţeşti?

— Şi tu ai un nume nemţesc.

— Nu, răspunse el. Pe mine mă cheamă Malcolm.

— Asta nu mi-au spus-o, zise fata. Cred că e un nume frumos.

— La fel e şi Ortlinde.

— Mulţumesc. Înseamnă Locul cu Tei.

— Ştiu.

Malcolm rămase pe loc, simţindu-se stânjenit. Nici fata nu se mişcă, iar Malcolm îşi aminti de un meci de box pe care îl văzuse odată, în care niciunul dintre luptători nu voise să îşi părăsească colţul la începutul primei runde.

— Chiar cataloghezi biblioteca? întrebă el.

— Da, replică fata, care părea chiar ofensată.

— Îmi cer iertare. Chiar ai pregătire de bibliotecar?

— Nu, răspunse fata, nu am avut niciodată posibilitatea să-mi fac o carieră. Dar acasă avem o mulţime de cărţi şi tata nu le pune niciodată la loc. E foarte dezordonat.

— Ce vârstă ai? întrebă Malcolm, dintr-o dată.

— O mie două sute treizeci şi şase de ani.

— Eu am douăzeci şi cinci, spuse Malcolm şi făcu un fel de glumă despre cum preferase el întotdeauna femeile mai în vârstă. Orlinde zâmbi uşor.

— Nu are niciun rost, nu? Zise ea.

— Ce nu are rost?

— Să continuăm aşa, răspunse ea. Nu e vina ta, chiar nu e. E vina mea.

Se uita iar în jos, la pantofii ei uşori. Malcolm îşi dorea ca ea să înveţe ceva de la ei.

— Te-am minţit, continuă ea, am fost trimisă să fac ceva şi nici măcar asta nu mi-a ieşit. Numai că nimeni nu m-a iubit niciodată, iar eu nu am iubit niciodată pe nimeni. Dar tu o să fii bine, ştiu eu. Ai să întâlneşti pe altcineva şi…

— Nu vreau să întâlnesc pe altcineva, strigă Malcolm. Niciodată. Am să îţi dau Inelul de îndată ce… imediat ce rezolv totul, încheie el, într-un mod jalnic.

— Dar nu se poate. Dacă o faci, vei şti că eu te-am dezamăgit şi aş şti şi eu asta, iar tu nu ai mai putea comunica cu mine, iar eu nu aş putea comunica cu tine şi această groaznică părere de rău ar creşte şi nu vom mai putea vorbi unul cu altul…

Malcolm se gândea că ea vorbea la fel cum fuge un iepure. O şarjă foarte rapidă şi scurtă, apoi o pauză lungă, lungă, apoi alt sprint, pe nerăsuflate; şi la fiecare câteva cuvinte, un zâmbet mic şi nervos, care îl făcea să se simtă de parcă cineva i-ar fi zdobit inima ca pe un măr copt. Dacă nu găsea un mod de a o înveseli, viaţa cu ea avea să fie de nesuportat. Pe de altă parte, viaţa fără ea ar fi fost la fel de nesuportat, dacă nu şi mai rău, deci ce putea face?

— Dar bineînţeles că vom putea să ne vorbim, spuse el, cu siguranţă în glas. Tot ce trebuie să fac este să îţi dau Inelul şi o să o fac pentru că aşa vreau eu, ca să îţi arăt că te iubesc mai mult decât pe oricine sau pe orice pe lumea asta.

— Nu, nu mă iubeşti. Nu poţi. Nu trebuie. Malcolm se simţea de parcă cineva l-ar fi întrebat cum îl cheamă, iar apoi l-ar fi contrazis.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că nu sunt deloc o persoană bună, răspunse fata, privindu-şi tragic şireturile pantofilor. Sunt chiar răutăcioasă, să ştii.

— Ba nu, nu eşti.

— Ba da, sunt.

— Ba nu, nu eşti.

Probabil că nu văzuse nicodată un spectacol de

pantomimă, se gândi Malcolm, aşa că nu avea de unde să ştie.

— Ba chiar eşti o persoană minunată şi te iubesc, iar tu mă iubeşti pe mine şi totul este al naibii de simplu, că şi un prost nenorocit ar putea pricepe. Nu înţelegi?

Malcolm ţipa acum, iar fata devenise fragilă, ca un trandafir scufundat în oxigen lichid.

— Haide, spuse el, făcând un efort să vorbească mai încet, totul era în regulă acum câteva ore. Nu vrei să fii fericită?

Urmă o tăcere lungă. Nu era o pauză de gândire, ci refuzul de a comunica. Era ca şi cum ai fi încercat să te cerţi cu un copil mic.

— Spune, nu vrei? Uită-te la mine când ţip la tine.

— Nu ştiu, răspunse fata, părând şi mai distantă.

— Atunci… Malcolm nu ştia ce să spună. Cuvintele ricoşau din ea ca gloanţele dintr-un tanc. Atunci va trebui să mă crezi pe cuvânt, zise el. Habar nu avea ce însemna replica lui, dar suna minunat. Îi puse nervos mâna pe după umeri; nu întâmpină nicio rezistenţă, dar se simţea ca şi cum ar fi atins un cadavru, ceea ce era ciudat. Până atunci, fusese persoana cea mai caldă pe care o cunoscuse.

Părăsi biblioteca şi ieşi agale pe aleea principală. Un Citroen mic şi alb se apropia; era Trandafirul Englez, care se întorcea din vacanţă. Malcolm suspină adânc şi se simţi invadat de un val de ură nemotivată împotriva ei. Ştia că nu secretara lui o chemase pe fată să catalogheze biblioteca şi să îi distrugă viaţa. Dar, la un alt nivel, aşa se întâmplase, iar nivelul acela îi convenea lui Malcolm. Găsise pe cineva asupra căruia să arunce vina pentru toate necazurile sale.

— Bibliotecara aia afurisită pe care ai angajat-o, se răsti el.

— Pardon? Replică Trandafirul. Nu am angajat nicio bibliotecară.

— Ba să fie al naibii dacă nu, Linda Walker, din Lime Place[20], Bristol.

Trandafirul îl privea siderată.

---

[20] Lime Place înseamnă, ca şi numele „Ortlinde", „Locul cu tei" (n. tr.)

— Să catalogheze biblioteca? Dar, Herr Finger, aţi refuzat categoric să îmi permiteţi perfectarea unui asemenea aranjament. V-am urmat în totalitate instrucţiunile în acestă privinţă. Persoana la care vă referiţi îmi este necunoscută.

— Aha, spuse Malcolm. Atunci, îmi pare rău. Trandafirul îl privi ciudat prin lentilele ochelarilor.

— O persoană cu acest nume – Linda Walker, din Lime Place – desfăşoară, în acest moment, activitatea pe care aţi descris-o?

— Da. Malcolm realiză, dintr-o dată, că nu putea explica. Adică, dacă tot e aici, presupun că măcar ar putea să-şi ducă treaba la bun sfârşit. Dar Trandafirul părea intrigată.

— Se întâmplă să fie o persoană tânără?

— Da, aşa cred. „O mie două sute treizeci şi şase de ani. Ei, eşti cât de tânăr te simţi", gândi Malcolm.

— Scuzaţi-mă un moment.

Înainte să o poată opri, Trandafirul se năpusti în casă. Malcolm o urmă, dar secretara se dovedi surprinzător de rapidă. Ajunse la intrarea în bibliotecă înainte ca Malcolm să o prindă din urmă şi izbi uşa de perete.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lindsy, ce cauţi aici? Urlă ea.

— Bună, Mamă, spuse fata.

— Credeţi-mă, zise Trandafirul, nu am nimic de a face cu asta. Am venit aici tocmai pentru a preveni astfel de întâmplări.

Cei trei se mutară în salon: Malcolm se cufundă într-un fotoliu, care ameninţa să îl înghită cu totul, Trandafirul se aşeză pe braţul canapelei, iar valkiria Ortlinde, cea care îi alege pe cei ce vor intra în Valhalla, şedea pe un scaun cu spătarul drept, privind fix un punct de pe covor. Trandafirul Englez trimisese după ceai, care fusese adus şi acum se răcea.

— Deci, cine eşti tu, mai exact? Se forţă Malcolm să întrebe.

— Sunt Erda, răspunse Trandafirul, cunoscută şi ca Mama Pământului.

— Dar eşti americancă.

— Aşa este, dar doar prin adopţie, ca să zic aşa. Am plecat în Statele Unite - înainte să existe acolo vreun stat, unit sau nu – pentru a fi cât mai departe posibil de fostul meu soţ, Zeul Wotan. Din moment ce a refuzat să-mi permită să-mi văd fiicele, nu mai aveam de ce să mai rămân în Europa.

— Eşti Mama Pămâtului, repetă Malcolm, prosteşte. Voia să o contrazică. Pentru început, era mult prea subţirică pentru a fi Mama Pământului, dar acest argument ar fi fost, probabil, jignitor. Nu găsea niciun motiv să nu o creadă. Chiar improbabilitatea acestei afirmaţii o făcea destul de plauzibilă.

— Iar aceasta, continuă Zeiţa cu un oftat, este fiica mea, Ortlinde. Nu mai e nevoie să întreb ce face aici.

Fata tăcea, exact cum se aştepta şi Malcolm.

— Îmi explică şi mie cineva ce se petrece? întrebă el, umil. Până la urmă, sunt doar un om.

— Desigur, răspunse Mama Pământului. Când am observat că ai intrat în posesia aşa numitului Inel al Nibelungilor, am considerat de datoria mea…

— Cum ai aflat?

— Am auzit de la o privighetoare care a fost prezentă la locul incidentului. Am considerat de datoria mea să mă situez în poziţia din care aş fi putut juca rolul unui observator, aşa că m-am deghizat în secretara ta.

— Dar mi s-a spus că eşti aici de mulţi ani.

— Nu sunt lipsită de influenţă asupra zeităţilor minore, spuse Trandafirul, cu trufie. Mă tem că ai fost păcălit.

— Adică adjudecătorul de licitaţii, agentul imobiliar şi toţi oamenii ăia sunt un fel de zei?

— Desigur că nu. Doar fostul proprietar, colonelul Booth. El este spiritul pârâului cu păstrăvi care traversează terenurile conacului. Doar cu ajutorul cooperării sale am putut să obţin folosirea acestei case, în care ştiam că ai vrut dintotdeauna să locuieşti.

— Şi el e un zeu?

— Unul foarte mic. Mulţi oameni sunt, ştii? Cam una din două mii de persoane este zeu sau spirit. Bineînţeles,

majoritatea sunt muritori şi complet neştiutori în privinţa statutului lor divin. Noi preferăm să rămână aşa. Seamănă cu sistemul vostru, englezesc, de a numi oameni obişnuiţi ca judecători de pace.

— Şi unde locuieşte acum colonelul Booth? întrebă Malcolm, aşteptându-se ca omul să apară din pârâul din fundul grădinii.

— Am obţinut transferarea lui la un afluent al Indusului. Familia lui a muncit generaţii întregi în India, iar el a fost încântat să continue tradiţia.

Malcolm îşi frecă fruntea cu podul palmei, dar nu îl ajută cu nimic. Trandafirul continuă:

— Mi-am asumat acest rol de supraveghere cu intenţia directă de a mă asigura că fostul meu soţ nu va încerca cu tine aşa numita opţiune Brunnhilde. În trecut, după cum fără îndoială ştii, a repurtat un oarecare grad de succes în cazul predecesorului tău, Siegfried şi eram sigură că dacă alte Opţiuni dau greş, Wotan nu va ezita să o folosească din nou. Crezusem totuşi că a renunţat pentru moment, aşa că mi-am luat concediul anual şi am plecat la Stroud[21].

— De ce la Stroud?

— Îmi place foarte mult acolo. Se pare că de îndată ce mi-am întors spatele Wotan şi-a implementat strategia. Trandafirul făcu o pauză şi se uită cu asprime la fiică-sa. Poate că ai vrea să ne părăseşti, Lindsy. Fata se ridică şi plecă tristă, agale.

— Trebuie să afirm, continuă Trandafirul, că nu mă gândesc decât la ce este mai bine pentru lume şi că sentimentele fiicei mele nu trebuie să îmi influenţeze deloc acţiunile. Nici pe ale tale.

— Eşti concediată.

— Domnule Fisher, nu pari a aprecia corect situaţia în care te afli. Situaţia actuală este extrem de serioasă, este în joc securitatea mondială. Până acum, ai acţionat într-o manieră foarte responsabilă faţă de locuitorii planetei şi am avut încredere că vei putea continua această muncă şi fără vreo intervenţie neavenită din partea mea.

---

[21] Stroud – Localitate din districtul Cotswold (n. tr.)

— Stai aşa, spuse Malcolm. Tu ai organizat nenorocirea aia de gymkhana, nu?

— Corect.

— Trebuie că ştiai că voiam să mă răzbun pe Philip Wilcox. Din cauza asta era să se petreacă o catastrofă aeriană.

— A fost un risc pe care trebuia să mi-l asum. Dacă ai fi continuat să fii îndrăgostit de Elizabeth Ayres, ar fi avut loc repercursiuni serioase, la scară mondială. A trebuit să mă asigur că astfel de întâmplări nu vor avea loc. Similar, este de maximă importanţă să te conving să renunţi la a mai fi într-o stare de iubire faţă de fiica mea, Ortlinde. Sindromul dragostei este o condiţie în care niciun Purtător-al-Inelului nu trebuie să fie pentru o perioadă prea lungă de timp.

— Ştiu, ştiu, murmură Malcolm. Am mai auzit asta.

— Atunci, continuă Zeiţa, eşti conştient că încheierea acestei situaţii nefericite trebuie urgentată. Este foarte simplu, domnule Fisher.

Malcolm râse tare şi mai mult decât ar fi fost necesar.

— Ştiu că reacţia ta firească este de a protesta, spunând că situaţia nu se află sub controlul tău, zise Trandafirul. Te amăgeşti.

— Chiar aşa? Malcolm se întoarse şi numără până la zece. Cum se face, spuse el în cele din urmă, că toată lumea cu care am de-a face în ultimele zile se dovedeşte a fi Zeiţă? Tu eşti Zeiţă, ea e Zeiţă, probabil că şi servitoarea e Zeiţă.

— Incorect, răspunse Trandafirul.

— O, ce bine. Uite, nu-mi pasă, vreau doar să fiu lăsat în pace.

Trandafirul continuă cu aceeaşi intonaţie măsurată, de parcă ar fi fost un robot telefonic.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar ai fost atras de fiica mea în primul rând pentru că ai crezut că nu este o Zeiţă, ci o muritoare obişnuită, banală. O reacţie cam neinuitivă pentru o fiinţă umană, dacă îmi permiţi. Pare că este un loc comun al dragostei umane ca îndrăgostitul să îşi considere iubita, într-un fel sau altul, de origine divină.

Aceasta, realiză Malcolm, înfiorându-se, era ideea Trandafirului despre a glumi. După o pauză pentru râs, care nu fu recompensată cu reacţia preconizată, ea continuă.

— Acum, că iese la iveală faptul că ea nu este o muritoare, ci o Zeiţă, afecţiunea ta pentru ea ar trebui în mod logic să cedeze. Ai putea suţine că şi ea te iubeşte…

— Ai observat şi tu, nu?

— Într-adevăr. Dar sentimentele ei pentru tine sunt doar rezultatul unei gândiri neclare şi a unor probleme emoţionale ascunse, care mi-e teamă că au ajuns într-un punct în care nici cel mai competent specialist nu ar mai putea-o ajuta. Dezvoltând o afecţiune reciprocă pentru ea, domnule Fisher, dacă aş putea fi pentru un moment contraintuitivă, dacă ţii la fata mea, atunci trebuie să nu o mai iubeşti. De asemenea, ar fi în interesul tău să renunţi, deoarece provoci un rău considerabil stării tale emoţionale, care, nu cred că e nevoie să îţi mai spun, nu este deloc satisfăcătoare.

Pentru prima dată, lui Malcolm i se făcu milă de Wotan. Genul asta de discuţie, purtată zilnic, ar pune la încercare răbdarea oricărui Zeu.

— Soţul meu era o persoană asemănător de dezechilibrată, continuă Trandafirul. Cazul său ar trebui să ofere o ilustrare mult mai clară a pericolelor care te pasc atunci când te angajezi într-o relaţie serioasă, dar balanţa minţii este, ca să spun aşa, deranjată. Pe scurt, domnule Fisher, este imperativ necesar să abandonezi intenţia de a-i da fiicei mele Inelul. Trebuie să laşi de-o parte sentimentele personale.

— Du-te naiba! Zise Malcolm, cu violenţă. Nu aşa trebuie să i te adresezi unei Zeiţe, dar depăşise punctul în care îi mai păsa.

— Dacă nu reuşeşti, regret să te informez că vei putea fi răspunzător pentru un cataclism global. Dacă fostul meu soţ recâştigă controlul Inelului, consecinţele asupra viitorului umanităţii vor fi cel puţin aspre, mai probabil grave. Tu însuţi vei eşua, cu siguranţă, în a găsi fericirea despre care crezi în mod greşit că ar rezulta dintr-o relaţie

cu fiica mea. În plus vei fi implicat împreună cu restul umanităţii în orice scenariu apocaliptic care ar putea rezulta din faptul că fostul meu soţ deţine Inelul. Pe scurt…

— Greşeşti, zise Malcolm. Greşeşti în tot ce spui.

— Pardon?

— Tu greşeşti când crezi că îi va da Inelul tatălui ei. N-o s-o facă. Nici într-o mie de ani. Vezi tu, ar fi un cadou de la mine, cel mai frumos pe care i l-aş putea face. Nu i l-ar da niciodată, nici lui Wotan, nici altcuiva. Mă iubeşte, înţelegi? De fapt, spuse Malcolm visător, probabil că mi l-ar da înapoi pe loc şi totul va fi bine.

— Deduc, zise Trandafirul, ridicându-se, că mi-am pierdut timpul cu tine, domnule Fisher. Nu ai reuşit să înţelegi nimic din ce ţi-am spus. Nu pot decât să te implor să îţi reconsideri cu cea mai mare atenţie decizia.

— Cu ce te ocupi, de fapt? întrebă Malcolm. Care e slujba ta?

— În mare parte, răspunse Mama Pământului, dorm. Somnul meu înseamnă vis, visul meu înseamnă gând, gândul meu înseamnă că înţeleg. În consecinţă, rolul meu normal este consultativ, nu executiv. Doar în cazuri excepţionale, cum ar fi o ameninţare cu distrugerea universală, doar atunci chiar preiau o parte activă din conducerea zilnică a lumii.

— Bine, dar, de fapt, *ce faci?*

— Sfătuiesc oamenii, răspunse Mama Pământului.

— Adică, aşa cum fac Naţiunile Unite?

— Există, bănuiesc, un grad de similitudine.

— Încă mai eşti concediată. Acum ieşi din casa mea.

— Domnule Fisher, spuse Trandafirul, aşezându-se din nou, înainte de a pleca şi de a încerca să cad de acord cu fiica mea, în cazul puţin probabil că ar asculta glasul raţiunii, permite-mi să îţi explic natura a ceea ce numeşti dragoste. Este un sistem pur funcţional în matricea operaţională umană. La animalele inferioare nevoia de a se reproduce este ceva absolut instinctiv. Rasa umană, fiind raţională, necesită o motivaţie distinctă. Prin urmare, a fost programată să proceseze nevoia de reproducere într-un

mod unic.

— De curiozitate, zise Malcolm, tu ai creat rasa umană?

— Exact. După cum spuneam…

— Nota zece pentru Ochi şi Urechi, spuse Malcolm, Picioarele şi sistemul de deversare nu sunt prea tari. Întotdeauna am crezut că au fost făcute la repezeală.

— Te gândeşti la partea fizică, domnule Fisher, care este rezultatul procesului de evoluţie şi pentru care nu îmi asum nicio răspundere. Munca mea a fost doar în domeniul programării, ceea ce tu numeşti sentimente şi emoţii. Cum spuneam, rasa umană are nevoie de un motiv pentru orice face, un motiv pe care să îl înţeleagă în propriul sistem de referinţă. Iubirea, prietenia, mila, afecţiunea şi înţelegerea nu sunt decât recompensele pe care oamenii trebuie să le primească pentru a fi motivaţi să facă ceea ce creaturi cu gradul lor de inteligenţă şi de sofisticare ar privi, în mod normal, ca pe ceva sub demnitatea lor. Există atâtea lucruri mai bune pe care ar putea să le facă. Cât trăieşte o fiinţă umană, domnule Fisher? între şaptezeci şi nouăzeci de ani, în condiţii optime. Fără un factor motivaţional puternic, nu te-ai putea aştepta să îşi sacrifice o mare parte a vieţilor lor extrem de scurte pentru a crea şi a educa alte fiinţe umane. Prin urmare, a fost necesar să le ofer un stimulent, unul pe care ei sunt programaţi să îl accepte ca valoros. Iubirea nu înseamnă nimic, domnule Fisher. Ai face mai bine să o ignori complet.

Cu aceasta, Trandafirul Englez plecă, lăsându-l singur pe Malcolm. Singura lui reacţie la aceste dezvăluiri direct de la sursă a fost că era o farsă pe care nu o merita nimeni. Dar faptul că era om rămânea şi era îndrăgostit şi nu mai conta nimic altceva. Dacă asta îl făcea să fie un prost, atunci aşa să fie, să cadă vina pe cine a inventat chestia asta. Dar ştia totul despre dragoste, era la fel de reală ca orice lucru din lume şi nu îi putea nega existenţa. Se hotărî să o găsească pe Ortlinde şi să îi dea Inelul pe loc.

Însă ea nu era în bibliotecă şi nici în altă parte în casă. Poate că fugise. Sau poate că mama ei o gonise sau o luase cu forţa. În ameţeala lui, Malcolm nu folosi pe Tarnhelm ca

să îl ducă unde se afla ea, în schimb fugi prin casă şi prin grădină, strigând-o cu toată puterea. Într-un final văzu pe cineva stând pe malul râului şi fugi într-acolo. Persoana se întoarse spre el şi, cu disperare, Malcolm văzu că era doar Flosshilde.

— N-ai văzut-o? Spuse el, într-un suflet. Flosshilde nu putea citi gândurile oamenilor cum putea Malcolm, dar ghici la cine se referea.

— Da, răspunse ea, am văzut-o un pic mai încolo, lângă păduricea aia, de unde ai o privelişte frumoasă a văii. Nu că ar admira priveliştea, stă acolo şi se uită iar în jos, la pantofi. Poartă măsura patruzeci, aş spune eu. Eu port treizeci şi şapte.

— Mulţumesc. Malcolm se întoarse să plece, dar Fiica Pdnului strigă după el.

— Da? Răspunse el. Ce e? Mă grăbesc.

— Ştiu, spuse Flosshilde, cu tristeţe. Tocmai m-am întors din Valhalla. Am încercat să îl conving pe Wotan să o gonească.

— Nu şi tu…

— Era pentru binele tău. Malcolm se încruntă, iar ea se înfurie brusc. Ei bine, asta e. Dar am dat greş. Wotan a încercat să mă transforme într-un arici şi totul pentru binele tău.

— Un arici? De ce un arici, neapărat?

— Din cauza puricilor şi aşa mai departe. Dar nu a reuşit, pentru că… dintr-un motiv sau altul. Flosshilde tot încercase să îşi dea seama ce îl împiedicase pe Wotan să facă transformarea. Singurul răspuns plauzibil la care ajunsese îi dăduse speranţă.

— Îmi pare rău că nu i-a ieşit, zise Malcolm şi începu să se îndepărteze. Flosshilde aşteptă ca el să fie cu spatele, apoi, intenţionat, îl împinse în râu.

In momentul în care atinse apa, mintea lui Malcolm se umplu cu imagini ale lui Hagen, pe care Fiicele Rinului îl înecaseră, aşa că se transformă instinctiv într-o barcă cu vâsle. Dar în acel loc apa nu avea decât vreo şaizeci de centimetri adâncime şi după un moment se transformă la

loc. Cu toată supărarea ei, Flosshilde nu putu să nu râdă.

— Mai taci! Se răsti Malcolm.

— Nu râdeam cu răutate, chicoti Flosshilde. Eşti tare descurcăreţ.

Malcolm îşi udase pantofii şi şosetele. Îi ceru lui Tarnhelm să i le schimbe.

— Pe viitor, să ai grijă, spuse el cu asprime.

— Ba tu să ai grijă, replică Fiica Rinului. Şi uită-te la mine când îţi vorbesc.

Într-adevăr, Malcolm se uita la pantofii lui, dar doar pentru a verifica ce îi oferise Tarnhelm.

— Ai ascultat ceva? întrebă el cu furie. Ai ascultat ceva din ce am vorbit adineauri cu ea?

Flosshilde se aşeză pe malul râului şi începu să se pieptăne cu un pieptene din fildeş, pe care i-l dăduse Eric Bloodaxe[22] cu mulţi ani în urmă.

— Nu, spuse ea, am lucruri mai bune de făcut decât să ascult toate prostiile.

Malcolm se aşeză lângă ea.

— Spune, atunci, zise el. Te ascult.

— Am fost să îl văd pe Wotan, începu ea, lăsând pieptenul de-o parte. Am încercat să îl conving să o cheme înapoi pe Ortlinde. Dar a spus că nu poate. De fapt, nu ştiu dacă zicea adevărul sau nu. Pentru că dacă o să fii cu ea, vei fi tare nefericit, sincer vorbind. Chiar dacă merge între voi doi şi îi dai Inelul şi ea îl acceptă şi aşa mai departe…

— Cum se face că toţi ştiu asta? întrebă Malcolm cu amărăciune. Cred că ai ascultat ce vorbeam cu ea.

— În acest moment, este cel mai important lucru din lume, răspunse Flosshilde cu sinceritate. Ce te aştepţi? îţi place sau nu, acum ai de-a face cu Zeii. Ştiu că nu ne placi prea mult, dar suntem persoane importante. Dar lasă soarta lumii şi celelalte. Nu dau o ceapă degerată pe lumea asta veche şi stupidă, pe Inel ori pe orice altceva. Dacă te cuplezi cu ea, vei fi complet distrus. Te va face să te simţi ca ultimul om, ştiu eu.

---

[22] Eric Bloodaxe (? 947-8, ? 952-4) – ultimul rege viking, independent, al York-ului. (n. tr.)

Flosshilde încercă să îşi deschidă mintea, pentru ca lui să îi fie mai uşor să îi citească gândurile, dar se pare că pe Malcolm nu îl interesa.

— De unde naiba ştii?

— Pentru că tu nu eşti aşa. Crezi că te-ai îndrăgostit, dar greşeşti. Crezi că dacă ea te iubeşte, e obligatoriu ca şi tu să fii îndrăgostit de ea. Nu aşa merge treaba.

— Vorbeşti prostii. Nu e aşa cum spui tu.

— Taci din gură şi ascultă, da? Nu înţelegi sensul cuvântului „Iubire". Nu e fulgerul ăla mare şi romantic pe care îl visezi tu. Ai văzut-o, ţi-a picat cu tronc, ţi s-a topit inima în piept. E o prostie, nu aşa se întâmplă. Nu ştii nimic despre ea. Nici nu ai avea cum, de abia ai scos două propoziţii de la ea de când o cunoşti. Ce o să faceţi pentru restul Timpului, o să staţi să vă uitaţi în pământ, încercând să faceţi conversaţie? Amândoi credeţi că sunteţi îndrăgostiţi, dar vă amăgiţi singuri. Ea crede că e îndrăgostită pentru că a fost întotdeauna tratată ca un nimic şi atunci apari tu, arătând ca Siegfried în persoană, cel mai important om din istorie şi începi să o adori. Iar tu te îndrăgosteşti de ea pentru că e la îndemână şi pentru că ai crezut că e o fiinţă umană şi, deci, contează. Ce te-ai gândit tu? Ia uite, s-a îndrăgostit de mine o fată în carne şi oase, nu o Zeiţă sau o nimfă a apelor. Ura, nu sunt un ratat, nici nepotrivit, nici plictisitor ca naiba, hai să ne căsătorim!

— Ai terminat?

— Nu. Eşti prost şi zăpăcit şi romantic şi meriţi să fii tratat ca ultimul om toată viaţa ta. Pe ce lume trăieşti? Nu eşti bun decât să te încurci cu Zeii şi cu Zânele. Nu ai nicio şansă în lumea reală.

— Acum ai terminat?

— Te crezi puternic şi minunat, nu? Dar eşti orb ca o cârtiţă, iar ei te duc cu zăhărelul. Ei o fac, nu înţelegi? E marele plan al lui Wotan, iar tu ai căzut fix în capcană. Credeam că poţi mai mult, dar m-am înşelat.

Malcolm nici măcar nu se chinui să desfacă ghemul acestei metafore. Se ridică şi plecă. Când ajunse destul de departe încât să nu o poată auzi, Flosshilde începu să

plângă. În timp ce plângea, surorile ei îşi scoaseră capetele din apă.

— Eşti la fel de fraieră ca el, spuse Wellgunde.

— Pe ce lume trăieşti? întrebă Woglinde, sarcastică. "Eşti prost şi zăpăcit şi romantic şi meriţi să fii tratat ca ultimul om toată viaţa ta". Foarte bine formulat, mi s-a părut mie.

Râseră răutăcios şi se se îndepărtară înotând.

— Bună, spuse Ortlinde.

— Bună, răspunse Malcolm. Ce faci aici?

— Voiam să stau singură, replică ea.

— Te iubesc, zise Malcolm. Se obişnuise să o spună şi nu se mai simţea jenat când vorbele îi ieşeau din gură.

— Nu trebuie, răspunse fata. Serios, nu sunt o persoană drăguţă.

— Ai mai spus asta, replică Malcolm, furios. Nu fă pe deşteaptă cu mine. Am băut sânge de uriaş, ţi-aduci aminte? Pot să citesc ce simţi cu adevărat.

— Chiar nu am sentimente. Nici emoţii, nimic. Nu înţelegi? Sunt o valkirie. Sunt fiica lui Wotan. Nu pot fi alceva, oricât aş încerca. Şi chiar dacă încerci tu să mă faci să fiu altceva, tot nu pot să fiu, nu o să reuşeşti decât să te răneşti. Eu nu pot fi rănită, m-am născut rănită. Dar nu vreau să te rănesc pe tine. Aşa că, te rog, lasă-mă în pace.

Malcolm nu înţelegea, dar nu conta. Nu voia să înţeleagă şi nici nu avea nevoie. Ştia că ea îl iubea, iar asta îi dădea toată puterea de care avea nevoie. Atâta timp cât o avea, nimeni şi nimic nu îl putea atinge.

— Dacă ţi-aş da Inelul l-ai accepta?

— Da.

— Dar mă iubeşti?

— Da.

— Ce e aşa de interesant la pantofii ăia? Mă iubeşti?

— Da.

— O, *bine.* Ne-am înţeles, atunci. Malcolm închise ochii şi se aşeză, extenuat.

— Nu, nu ne-am înţeles. Tonul vocii nu i se schimbase şi tot în gol privea. Malcolm nu putea simţi decât frustrare şi

furie şi voia să spargă ceva. Norii deveniră mai negri şi se auzi bubuitura unui tunet, în depărtare.

— Vezi? Spuse Ortlinde, cu tristeţe. Din cauza asta nu ar fi bine.

Malcolm nu înţelese de la inceput apoi pricepu. Furtuna se pornea cu repeziciune şi începu să plouă.

— Nici lui Wotan nu i-ar ieşi mai bine, zise ea.

— Dar eu nu sunt ca Wotan. El e Zeu şi e nebun.

— S-o fi văzut pe mama când era mai tânără, continuă Ortlinde. Dar mi se spune că sunt exact ca ea la aceeaşi vârstă.

— O mie două sute treizeci şi şase de ani?

— Mai mult sau mai puţin. Asta era înainte să îl părăsească pe tata şi să plece în America, desigur. Iar tata era, pe atunci, o persoană drăguţă, aşa zic toţi. Ştii ce a făcut ca să o convingă de dragostea lui? Pe mama, adică. Vezi tu, era o problemă între ei, ca şi în cazul nostru. Oricum, pentru a demonstra că o iubea cu adevărat, tatăl meu şi-a scos, intenţionat, ochiul stâng.

— Şi cum ar fi putut ajuta asta?

— Nu ştiu, nu mi-a spus niciodată. Nu vorbim despre astfel de lucruri. În plus, atunci totul era altfel, aşa că s-ar putea să fi avut o semnificaţie. Oricum, aşa a ajuns el în starea în care e acum, în felul ăsta şi măritându-se cu mama. Asta face dragostea din oameni ca tine, ca mine şi ca el, dacă o lăsăm să preia controlul. Cel mai bine, cu astfel de sentimente, e să aştepţi să dispară. Nu înseamnă nimic, să ştii. Dor, dar nu sunt decât sentimente. Nu provoacă sângerare şi nici nu te sufocă. Sunt doar în mintea ta. Viaţa înseamnă doar a mânca, a bea, a dormi, a respira şi a munci şi nu să fii mai nefericit decât trebuie.

— Pentru numele Domnului! Replică Malcolm. Nu e aşa.

— Atunci, cum e?

— Nu ştiu, zău. Malcolm nu putu să gândească, pentru un moment. Dar e vorba doar de doi oameni care se iubesc, se căsătoresc şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. Adică, atâta timp cât ne iubim, ce mai contează restul?

Ortlinde nu răspunse. Ploua cu putere, dar ei nu părea

să-i pese. Era foarte, foarte frumoasă, iar Malcolm ar fi vrut să o ţină în braţe, dar gândindu-se la asta îşi dădu seama că nu ar fi fost o idee bună. Îi ceru lui Tarnhelm să îi dea o pălărie şi o manta de ploaie şi când acestea se materializară i le dădu ei, pentru că nu voia să răcească. Apoi plecă.

O pereche de raţe stăteau pe suprafaţa râului şi, când Malcolm trecu pe lângă ele, îl chemară.

— Mulţumim pentru vreme, spuseră ele.

— Pardon?

— E o vreme frumoasă pentru raţe, explică una dintre ele. Înţelegi?

— Foarte amuzant, replică Malcolm. Se opri şi se uită la cele două păsări, mascul şi femelă. Scuzaţi-mă, zise el.

— Da?

— Îmi cer scuze că întreb, dar sunteţi căsătorite?

— Ei, împărţim acelaşi cuib, răspunse rata si fac ouăle lui. Ce-i cu asta?

— Sunteţi fericite?

— Nu ştiu, zise femela. Suntem?

— Cred că da, spuse răţoiul. Nu prea m-am gândit la asta.

— Serios? întrebă raţa. O să ţin minte ce-ai zis.

— Ştii ce vreau să spun, replică masculul ciugulindu-şi aripa. Nu te-ntrebi toată ziua „Sunt fericit?", decât dacă eşti om, bineînţeles. Dacă eşti raţă, poţi fi perfect fericit şi fără să-ţi pui tot timpul întrebări. Cred că, de fapt, asta ne deosebeşte pe noi de oameni. Noi luăm lucrurile aşa cum sunt.

— Dar vă iubiţi? întrebă Malcolm.

— Bineînţeles că da, răspunse răţoiul. Nu-i aşa, dragă?

— Atunci, cum vă descurcaţi, pentru numele lui Dumnezeu? E aşa de greu.

— Greu? Spuse femela, uimită. Ce e aşa greu?

— Adică tu îl iubeşti, el te iubeşte şi vă vedeţi de treabă?

— Poftim? Zise masculul. Asta e o întrebare foarte intimă.

— Nu mă refeream la *asta,* replică Malcolm, Voiam să spun că e bine că vă iubiţi. E deajuns ca să vă meargă bine.

— Ce e aşa neobişnuit?
— Totul, zise Malcolm. Sau cel puţin aşa mi se pare mie.
— Oamenii! Râse răţoiul. Şi unii ca tine conduc lumea. Nici nu-i de mirare că râurile sunt poluate.

La intrarea în casă, Malcolm se opri. Nu voia să intre şi nu avea de ce. Până la urmă, îl avea pe Tarnhelm, aşa că putea merge unde voia. Avea şi Inelul, deci putea face ce voia. Asta nu era casa lui, era doar o mică parte din ea. Era posesorul lumii şi a tot ce conţinea aceasta, şi era timpul să inspecteze locul. Închise ochii şi dispăru.

13

Dacă este suficient de beat, Loge povesteşte cum au furat el şi Wotan, pentru prima dată Inelul de la Alberich. El spune că atunci când şi-a dat seama că uriaşii Fasolt şi Fafner erau hotărâţi să exploateze la maximum greşeala lui de scriere şi să o ceară pe Zeiţa Freia ca plată pentru construirea Valhallei, s-a decis că singura rezolvare posibilă pentru această situaţe dificilă ar fi fost să găsească o alternativă care să le convină uriaşilor.

Dar a găsi o alternativă la posesia neîngrădită a celei mai frumoase femei din univers, Zeiţa frumuseţii însăşi, nu era o treabă prea uşoară, aşa că Loge a răscolit lumea degeaba pentru orice sau oricine i-ar fi putut da o idee. A început cu oamenii, a continuat cu fiinţele inferioare, ajungând apoi în disperare de cauză la copaci şi la pietre. Singura creatură, vie sau nu, care a găsit ceva cât de cât preferabil Freiei a fost nibelungul Alberich, iar când Loge i-a cerut explicaţii, Alberich, cam nechibzuit, i-a povestit despre Inel şi aşa i-a venit ideea să îl fure.

Malcolm auzise această poveste de la Flosshilde, care îl imita foarte bine pe Loge beat şi o avea în minte când şi-a început turul lumii. Spera din tot sufletul ca lucrurile să se fi schimbat din Evul Mediu. Cu siguranţă, unele lucruri erau diferite acum. Freia, de exemplu, se îndrăgostise de mult de un elf de pădure cu care, mai târziu, descoperise că nu avea nimic în comun. Secolele de disperare mută şi de bulimie îşi puseseră amprenta şi Freia nu mai era cea mai frumoasă persoană din lume. În plus, comportamentele se schimbaseră şi ele semnificativ odată cu descoperirea unor concepte precum iluminare, feminism şi electricitate. Malcolm spera că va descoperi iute că se afla în minoritate când considera Iubirea ca fiind Cel Mai Dulce Lucru. O cercetare rapidă a gândurilor rasei umane l-ar fi ajutat, credea el, să afle cum stă treaba.

Traversă continentele cu o viteză magică, dar cu cât mergea mai departe, cu atât mai deprimat devenea. Fireşte, conceptul de Iubire luase câteva forme ciudate (mai ales în California), dar, în mare, rasa umană era îngrozitor de consecventă în încrederea în această valoare.

Oricât de confuzi, oprimaţi, înfometaţi sau bătuţi de soartă ar fi fost, locuitorii planetei aveau tendinţa să privească dragostea ca fiind cel mai important lucru la care s-ar fi putut gândi şi chiar şi cei mai cinici muritori o preferau unei vizite la dentist. Nu că ar fi fost cu toţii la fel de pregătiţi să o recunoască, dar Malcolm putea citi gândurile şi vedea ceea ce, adesea, era ascuns chiar şi proprietarilor acelor gânduri. Mai mult, cu foarte puţine excepţii, rasa umană părea să găsească această obsesie enervantă şi foarte dificilă şi o considera ca fiind cea mai mare sursă de nefericire a existenţei.

Nu că în această epocă asta nu ar fi fost o opinie justificată. Fiinţele umane, după cum bine se ştie, nu sunt cu adevărat fericite decât dacă sunt extrem de nefericite şi, ca rezultat al muncii lui Malcolm în postul de Purtător-al-Inelului, nu prea mai aveau de ce să fie nefericite. Oriunde s-ar fi dus Malcolm vedea prosperitate, ferilitate şi abundenţă. Ploua atât cât trebuia, exact atunci când trebuia, exact acolo unde trebuia şi, la momentul potrivit, armate de combine agricole, oferite gratuit ţărilor mai sărace de către surorile lor mai prospere şi mai vinovate, rulau pe câmpurile de grâu şi de orez pentru a strânge recompensa pământului negru. Chiar şi fabricanţii de arme importanţi renunţaseră la procesele lor împotriva Naţiunilor Unite (chemaseră în instanţă, în America, această instituţie serioasă pentru că le îngrădea drepturile comerciale, motivând că Pacea Mondială era o conspiraţie pentru a-i falimenta) şi îşi foloseau întreaga capacitate pentru producerea de unelte agricole. Întreaga planetă era fericită şi mulţumită într-un mod prostesc şi, pentru a îndrepta această situaţie, omenirea se întorsese la singura sursă de nefericire asupra căreia nici măcar Inelul nu putea face prea multe.

In ciuda acestei goane nebune după dragoste, exista un sentiment ciudat de exaltare şi de optimism, pe care iniţial Malcolm nu putu să îl identifice. Era sigur că îl mai întâlnise undeva, cu ani în urmă, dar nu putu să îl numească până când nu trecu pe lângă o şcoală care intra în vacanţă. Îşi reaminti senzaţia de eliberare, conştiinţa că pentru viitorul apropiat – trei săptămâni întregi, cel puţin - tot timpul tău îţi aparţine, fără teme de făcut şi fără profesori pe care să îi urăşti şi de care să îţi fie frică. Era ca şi cum întreaga planetă ar fi intrat într-o vacanţă de vară pe termen nedefinit, iar anul acesta toată lumea pleca la Jersey, unde poţi să te plimbi pe plajă călare pe măgăruşi. Toate acestea, observă Malcolm, erau opera sa, fructul firii sale inofensive. Îşi aminti că, atunci când era copil, o prinţesă alesese să se mărite într-o miercuri şi toate şcolile din comitat primiseră liber în acea zi. În zilele de miercuri puţina lui cunoaştere a matematicii era aspru cercetată de către un om fără păr, cu un temperament îngrozitor, iar el şi-ar fi dat bucuros viaţa pentru minunata doamnă care îl scutise de chinuri pentru o săptămână întreagă, permiţându-i ca, în cea mai neplăcută zi a lui, să facă macheta unui bombardier. Malcolm înţelegea că acum era autorul fericirii întregii lumi, aşa cum fusese prinţesa în copilăria lui.

Să vadă pe viu rezultatele muncii sale îl făcu pe Malcolm să se simtă neliniştit şi, la început, nu ştiu cum să reacţioneze. Lumea era fericită, în siguranţă şi îndrăgostită în întregime, cu excepţia unui anume domn Fisher, care controla totul şi a unui mic număr de entităţi supranaturale, care încercau să îl oprească. Părea să existe o legătură subtilă între fericirea tuturor şi propria sa nefericire şi începu să se simtă plin de invidie. Aceste sentimente erau greşite şi nebuneşti, dar nu se putea abţine. Niciodată nu îşi dorise să ia asupra lui păcatele lumii. Încă o data, se aplica vechiul şablon. Se părea că toată lumea se simţea bine, în afară de el si că nici nu i se permitea să ia parte la distracţie. Subiecţii sai nu meritau să fie fericiţi. Ce făcuseră ei în comparaţie cu el, ca să merite această epocă de aur?

Înainte să îşi dea seama, se apucă să bombăne ceva despre cum o să le şteargă el zâmbetele stupide de pe feţe, iar norii începură sa se adune în jurul planetei.

Prima picătură de ploaie îi căzu pe mână în timp ce stătea în Central Park, privind cetăţenii New York-ului, ridicol de fericiţi, cum se plimbau la lumina lunii, în locul declarat de curând drept Cel Mai Sigur Loc din SUA. Un grup de muzicanţi ambulanţi, îmbrăcaţi în redingote şi cu feţele pictate în carouri albe si negre, cântau Concertele Brandenburgice în fata unei audienţe formate din cupluri tinere si din poliţişti neînarmaţi, iar Malcolm începu să simtă ca se săturase. Voia să vadă că îi plouă pe idioţii ăia, iar dorinţa i se împlini. În timp ce muzicienii fugeau să se ascundă printre copaci si pietre mai mari, un domn japonez, micuţ, observă că pe Malcolm îl uda ploaia şi fugi spre el, cu o umbrelă. Zâmbind, îi puse umbrela în mână spuse "Cadou" şi plecă grăbit. Malcolm aruncă umbrela, dezgustat.

Rămase pe loc ore în şir, ploaia curgându-i pe faţă, încercând să gândească, dar se părea că îsi pierduse obişnuinţa. În cea mai mare parte a timpului stătu singur, iar singurele întreruperi ale reveriei lui fură din partea găştilor de foşti traficanţi, care trecuseră de la cocaină la covrigi atunci când piaţa drogurilor căzuse. Totuşi, chiar înainte de răsărit, un porumbel pluti dintr-un copac din apropiere şi se aşeză lângă el.

— Te ştiu de undeva? îl întrebă Malcolm.

— Nu cred, replică acesta. Nu ai mai fost pe aici, nu?

— Aşa-i, răspunse Malcolm. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. O zi bună.

Porumbelul îşi făcea de lucru cu nişte firimituri de covrig, iar Malcolm se frecă la ochi, obosit.

— Părerea mea e că îţi pasă de oameni, nu? Spuse porumbelul. Asta e bine. E un plus.

— Dar ce rost are? se întrebă Malcolm şi îşi dădu seama că începea să voibească precum fata aia. Adică, uită-te la mine, nu am mai fost în viaţa mea aşa de distrus.

— Asta nu e bine, zise porumbelul, cu compasiune.

Apropo, eşti, din întâmplare, britanic?
— Da, răspunse Malcolm.
— S-a ţinut o săptămână britanică la Bloomingdales. Au şi pâinici scoţiene. Obţii nişte firimituri delicioase din chestiile alea.
Deja începuseră să apară primii alergători prin parc, ca nişte fantome captive într-o eternă repetare a fugii şi a urmăririi. Doi poliţişti, care discutaseră până atunci despre meritele relative ale regimurilor lor de slăbire, se opriră şi îl priviră pe Malcolm care discuta cu porumbelul.
— Uite un tip care vorbeşte cu păsările, zise unul dintre ei.
— Şi ce dacă? Replică celălalt. E bine. Eu o fac tot timpul.
Malcolm se întoarse încet. Doar el stia ce delicată era mişcarea. Porumbelul îsi ridică privirea dintre firimituri.
— Pari deprimat, spuse el.
— Am toate motivele să fiu al naibii de deprimat, replică Malcolm, pe un ton arţăgos Toată lumea e fericită, în afară de mine.
— Vai, ce iritaţi *suntem* în dimineaţa asta, spuse porumbelul. Ar trebui să mergi la un doctor în privinţa asta, înainte să dezvolţi un complex.
— Hai, fă paşi.
— Eşti foarte ostil, zise porumbelul. Ostilitatea e un lucru foarte rău. Ar trebui să încerci să o controlezi.
— Da, probabil. Ştii cine sunt eu? Porumbelul îl privi, apoi se întoarse la firimiturile lui.
— Toţi sunt cineva, replică el. N-ai de ce să te simţi prost.
— Credeam că voi păsările ştiţi totul, spuse Malcolm.
— E foarte uşor să te încurci, zise porumbelul. Ai apărut la televizor, cumva?
— Cum se face, întrebă Malcolm răbdător, că înţeleg ceea ce spui?
Porumbelul recunoscu asta.
— Asta te face să fii mai special, de acord. Dar nu ţin minte nume.
— Nu contează.
— Ştiu cine eşti, spuse porumbelul, brusc. Esti acel

Malcolm Fisher, nu? Mă bucur să te cunosc. Poţi face ceva în privinţa ploii ăsteia?

Malcolm făcu ceva în privinţa ploii. O opri.

— Şi ai putea face serile un pic mai lungi? Continuă porumbelul. În această perioadă a anului, oamenilor le place să iasă şi să mănânce pe malul râului şi asta e bine, pentru firimituri. Aşa că dacă ai mai adăuga, pe seară, să zicem, o oră, hai o oră şi jumătate, nu ar mai fi toată aglomeraţia aia de la şapte, cu porumbeii care vin din est. Se ajunge că trebuie să fii tare insistent ca să capeţi ceva, iar eu nu cred că mi se potriveşte să fiu insistent.

Malcolm promise să se ocupe şi de asta.

— Pot să te mai ajut cu ceva? întrebă el.

— Nu, răspunse porumbelul, e destul. La revedere.

Plecă în zbor, iar Malcolm închise ochii. Se simţea foarte obosit şi foarte singur şi nici măcar păsările nu îi mai erau de ajutor.

În salonul de la Combe Hall se formase o mică adunare. Trecuseră multe secole de când se întâlniseră în această formulă şi nu se simţeau bine împreună, ca nişte rude îndepărtate care se văd din nou la o înmormântare.

Alberich fu primul care sparse tăcerea.

— Nu are dreptul să dispară aşa, zise el. E pur şi simplu iresponsabil.

— De ce să nu dispară dacă aşa vrea el? Replică Flosshilde, furioasă. Sărmanul, a fost tare solicitat, în ultima vreme. Şi ştim cu toţii a cui e vina. Se uită fix la mama şi fata care stăteau pe canapea.

— Să nu ne implicăm emoţional, spuse Mama Pământului. Din păcate, suntem toţi la mâna lui şi nu putem face nimic altceva decât să aşteptăm pană când crede de cuviinţă să se întoarcă.

— Nu vorbeam cu tine, zise Flosshilde. Vorbeam cu ea.

Ortlinde nu spuse nimic, doar stătea si privea podeaua. Flosshilde consideră asta foarte iritant şi, în cele din urmă, sări şi îi puse valkiriei un cub de zahăr pe ceafă. Ortlinde nici nu păru să observe.

— De ajuns, spuse Mama Pământului, pe un ton ferm. Lindsy, poate că ar fi mai bine să te duci în bibliotecă.

— Nici să n-aud, zise Flosshilde. Vreau să stea aici, ca să o văd ce face.

— La asta se ajunge când e implicat un civil, spuse Alberich, nervos. A cui a fost ideea, până la urmă?

— Cu siguranţă nu a mea, spuse Mama Pământului. Am aflat când am auzit rapoartele.

— Asta nu înţeleg eu, zise Alberich. Cine e Malcolm Fisher asta? Oricine ar fi fost mai potrivit pentru rolul de Purtător-al-Inelului…

— Dar se descurcă minunat, replică Flosshilde Totul este extrem de frumos, sau cel puţin era, până să apară *ea.*

— Nu neg asta, spuse Alberich. Dar e evident că nu seamănă cu niciun alt Purtător-al-Inelului de până acum. Poate că asta e bine, nu stiu. Dar dacă voi, fetele, nu vă potoliţi, o să ajungă foarte uşor cel mai prost Purtător-al-Inelului din istorie.

— Nu te uita la mine, spuse Flosshilde. Eu sunt de partea lui.

— Cine l-a ales de la început, asta vreau eu să ştiu, continuă Alberich. Chestiile astea nu se întâmplă aşa, din senin. Adică, uită-te la evenimente. Calcă din greşeală un bursuc, care se întâmplă să fie Ingolf. Nu are sens.

— Trebuie să recunosc că îţi împărtăşesc uimirea, zise Mama Pământului. În niciun caz nu am intenţionat asta… Se opri, conştientă că vorbise prea mult.

— Hai, continuă, spuse Alberich. Ce ar fi trebuit să se întâmple?

— Nu am voie…

— Din moment ce nu s-a întâmplat, zise Alberich, nu poate fi important.

Un tremur scutură umerii osoşi ai Mamei Pământului.

— Bine, spuse ea. Inelul trebuia să ajungă la ultimul dintre volsungi.

— Nu mai există volsungi, replică Flosshilde.

— Greşit. Siegfried şi Gutrune chiar au avut un urmaş, o fiică numită Sieghilde.

— Nu ştiam asta, spuse Alberich.

— Nimeni nu a aflat. Am avut eu grijă. Sieghilde a fost dusă la curtea regelui Etzel al Ungariei, unde s-a măritat cu un bărbat pe nume Unferth. Cea mai nepotrivită pereche, dacă aş putea spune, cu care nu am fost de acord. Din păcate am ajuns prea târziu pentru a îi împiedica.

— Şi ce s-a întâmplat mai departe?

— Habar n-am. Unferth era bard de meserie şi i-am pierdut urma, în călătoriile sale. Prin naştere era din Iutlanda, dar nu s-a întors niciodată pe pământul natal. Nu pot decât să presupun… Flosshilde fugi din cameră.

— Acum ce o mai pune la cale? Mormăi Alberich. De ce nu poate lumea să stea locului?

— Oricum, continuă Mama Pământului, luând în considerare fecunditatea remarcabilă a rasei volsungilor, mă îndoiesc că familia nu mai există. Am petrecut mult timp şi am făcut multe eforturi în încercarea de a găsi urmaşii lor. Cine ar putea fi un Purtător-al-Inelului mai bun decât descendentul lui Siegfried, Ucigaşul de Dragoni? Dar, până acum, investigaţiile mele nu au dat roade.

— Deci tu crezi că mai există unul sau doi volsungi care aşteaptă o şansă de a pune mâna pe Inel? Zise Alberich. Asta ne mai lipsea.

— Din contră, replică Mama Pământului, încă mai cred că volsungii sunt cea mai bună opţiune. Episodul Fisher nu este altceva decât o complicaţie stranie şi neplanificată, care se va rezolva cu siguranţă în timp. De îndată ce volsungul lipsă este găsit şi i se dezvăluie destinul său, o să ne întoarcem la normal.

— Nu e prea corect faţă de tânărul nostru prieten, Malcolm Fisher, spuse Alberich. Merită mai multă consideraţie. Presupun că volsungul ăsta al tău va intra în posesia Inelului în acelaşi fel în care l-a luat şi Siegfried de la Fafner.

— S-ar putea să nu fie nevoie, replică Mama Pământului, în grabă. Nu, a avut rolul lui ca păstrător al Inelului şi, până acum, trebuie să vă spun că şi-a jucat onorabil acest rol. Numai ultima dificultate a aruncat o umbră asupra

perioadei neaşteptat de bune din istoria Inelului. Evenimentele recente, totuşi, au scos la iveală slăbiciunea ascunsă din compoziţia sa emoţională, fapt care evident ne arată că nu trebuie să îi lăsăm Inelul pe mână pe termen lung. Din păcate, aşa cum ni s-a arătat de curând, niciunul dintre noi nu poate face mare lucru pentru a influenţa situaţia atunci când zarurile, ca să spunem aşa, au fost aruncate. Mulţumită lui Wotan şi, bineînţeles, fiicei mele aici de faţă, încă mai putem pierde totul.

În acet moment, Flosshilde se întoarse în cameră, aducând un volum de enciclopedie.

— Spuneţi ce vreţi despre nefericita asta, zise ea, dar a făcut o treabă bună cu biblioteca. Iată.

Puse cartea pe masă.

— Locuitorii Iutlandei, citi ea, erau o parte a alianţei anglo-saxone care a colonizat Britania, după plecarea romanilor.

— Parcă am auzit ceva despre asta, atunci, zise Alberich, acum îmi aduc aminte. Continuă.

— Dacă Unferth ăsta era din Iutlanda, poate că a venit în Britania cu ceilalţi. L-ai căutat pe aici?

Mama Pământului ridică o sprânceană.

— Trebuie să recunosc că asta este o direcţie de investigaţie la care nu m-am gândit până acum. Aceste insule au fost întotdeauna şterse, eroic şi teologic vorbind. Aşa că nu mi-am imaginat niciodată că linia volsungilor ar putea fi găsită aici. Desigur, este posibil.

Flosshilde părea agitată dintr-un motiv necunoscut.

— Unde or fi arhivele? întrebă ea. Merită să le verificăm.

— Arhiva principală se află la Fântâna lui Mimir[23], răspunse Mama Pământului. Cred că ar fi bine să urmăm această nouă pistă.

— Ce mai aşteptăm?

— Copilă dragă, replică Mama Pământului, sper că nu te

---

[23] Mimir – Uriaş din mitologia nordică, trăieşte între rădăcinile copacului Yggdrasil** şi păzeşte' izvorul înţelepciunii (n. tr.) Yggdrasil – „Frasinul lumii", care uneşte tărâmul subpămârrtean de cel al oamenilor şi de ţinutul zeilor (n. tr.)

aştepţi să abandonez această situaţie extrem de delicată, în acest moment crucial, doar ca să răscolesc prin dosare. Asta poate aştepta până când se întoarce domnul Fisher din vacanţă şi această problemă spinoasă îşi găseşte o rezolvare satisfăcătoare.

— De ce te interesează aşa de mult să găseşti volsungul? întrebă Alberich suspicios. Credeam că eşti de partea lui Fisher.

— Nu înţelegi? Răspunse Flosshilde. Dacă găsim persoana care ar trebui să deţină Inelul, Malcolm nu va mai putea să i-l dea *ei,* pentru că nu va mai fi al lui. Are nişte principii minunate, va înţelege imediat că trebuie să i-l dea volsungului, iar apoi totul va fi bine.

Alberich clătină din cap.

— Il supraestimezi, zise el. În plus, ce garanţie avem că acest volsung va fi mai potrivit decât Malcolm Fisher?

— Te asigur eu, spuse Mama Pământului. Sunt, până la urmă, strămoaşa rasei volsungilor. Într-adevăr, Wotan este strămoşul lor masculin dar acum nu mai avem ce-i face.

— Adică acest volsung ar fi vărul ei? întrebă Flosshilde, arătând-o, cam nepoliticos, pe Ortlinde.

— La rigoare, da.

— Chiar şi aşa, spuse Flosshilde, merită încercat.

— Rasa volsungilor, continuă Mama Pământului, a fost special creată pentru scopul de a fi Purtători-ai-Inelului. Li s-au scris în program toate calităţile eroice, cerute pentru a duce la îndeplinire în mod satisfăcător această sarcină. Chiar şi după secole de diluare, ingredientele fundamentale ar trebui să mai existe. Nu mă îndoiesc niciun moment că, dacă apare un volsung sau o volsungă, problemele noastre se vor sfârşi. Dar mai întâi, este esenţial ca ideea penibilă a domnului Fisher de a da Inelul fiicei mele…

— Aici sunt de acord cu tine, zise Flosshilde. Hei, tu! Nu ai nimic de spus?

— Nu, murmură Ortlinde.

Pentru un moment, Flosshildei îi păru rău pentru valkirie. Deşi i-ar fi plăcut ca totul să fie vina Ortlindei, practic nu era şi chiar şi fata probabil că se simţea foarte prost. Dar

Flosshilde îşi întări inima.
— Ce ar fi să faci ceva folositor? Spuse ea. Tragi o fugă până la Fântâna lui Mimir şi cauţi în registre, dacă tot eşti aşa bună la biblioteci.
Ortlinde ridică din umeri şi începu să se ridice.
— Stai pe loc, comandă maică-sa. Nu te pierd din vedere până când nu se clarifică totul.
Ortlinde şe aşeză la loc.
— Ei, cineva trebuie să se ducă, spuse Flosshilde.
— Du-te tu, atunci, replică Alberich. Aici şi aşa ne încurci.
Flosshilde se strâmbă la el. Mama Pământului ridică o mână, pentru a face ordine.
— Am să o sun pe Norna cea Bătrână, zise ea. Este cea mai competentă şi sunt sigură că domnul Fisher nu ne va imputa costul convorbirii.
Pentru a suna la Valhalla din Taunton trebuie să vorbeşti cu operatoarea, iar operaţiunea poate dura mult. În timp ce Mama Pământului era ocupată cu treaba asta, Alberich o trase pe Flosshilde de-o parte.
— Pui ceva la cale, zise el.
— Nu, nu pun.
— Ba da. O să încerci să-l vrăjeşti pe acest volsung, nu? Nu ai reuşit să îl tragi pe sfoară pe Malcolm Fisher, aşa că vrei să încerci cu cineva puţin mai vulnerabil sau, măcar, cu mai mult gust.
Fiica Rinului clătină din cap cu tristeţe.
— Zilele mele de flirt au trecut, spuse ea. Eu însămi am fost prinsă.
— Haide! Exclamă Alberich, neîncrezător. Am crezut că te prefăceai.
— Aş fi vrut eu, suspină Flosshilde.
— Dar ce Dumnezeu vezi la el?
— Nu ştiu, răspunse Flosshilde. Cred că e, pur şi simplu, diferit. E dulce. Habar n-am. Dar vreau să îl scot din povestea asta înainte ca ei să îi facă ceva oribil.
Alberich zâmbi.
— E ceva neobişnuit pentru tine, Flosshilde, zise el. Întotdeauna am crezut că esti cea mai puternică dintre voi

trei. Woglinde îşi masează faţa cu şmirgel, iar Wellgunde îşi curăţă dinţii cu acid pentru metale, dar tu ai fost întotdeauna cea mai tare. Şi acum, uită-te la tine.

— Toate lucrurile bune au un sfârşit, spuse Flosshilde şi nu cred că îl va interesa vreodată persoana mea, chiar dacă scapă de Ortlinde. Ciudat, zise ea cu amărăciune. Până la urmă el nu are nimic special, iar eu da, Dumnezeu ştie. Poftim.

— Chiar aşa, replică Alberich. Succes, oricum. Mama Pământului lăsă receptorul din mână.

— Nu o să vă vină a crede, zise ea, dar Norna cea Bătrână e plecată în luna de miere. Se pare că s-a măritat cu un troll de piatră pe care l-a întâlnit de curând la o întâlnire a Consiliului. Dar Norna Mijlocie a fost de acord să facă ea toată munca necesară, aşa că în scurt timp vom primi rezultatele.

— Ei, tot e ceva, spuse Flosshilde, aşezându-se şi ridicându-şi picioarele. Acum ce facem?

În acel moment uşa se deschise şi Malcolm intră. Avea părul ud, deşi în Somerset nu plouase.

— Am auzit că sunteţi toţi aici, zise el.

— Dacă tot nu ai altceva mai bun de făcut, spuse valkiria Grimgerde, ai putea să repari robinetul ăla care picură în bucătărie.

— Sunt ocupat, răspunse Wotan, furios, dar valkiria deja plecase. Se lăsă pe spate, în scaun şi îşi mai turnă un şnaps mare. Cu tot şnapsul băut, era în continuare îngrijorat. Nu mai primise de mult vesti din Somerset şi până acum, ar fi trebuit ca fiică-sa să fi încheiat cu succes misiunea. Era conştient cã ea era o fatã extrem de inteligentă, dar nici nu era nevoie de asa ceva, ci doar de frumuseţe şi de puţin sentimentalism. Iar ea avea din abundenţă aceste două calităţi.

— Chiar trebuie să stai aici? întrebă valkiria Siegrune. Vreau să dau cu aspiratorul prin cameră.

— Du-te şi da cu aspiratorul în altă parte! bubui Zeul Bătăliilor. Valkiria ieşi fără un cuvânt, lăsându-l pe Wotan

singur, cu gândurile şi cu şnapsul lui. Ajunse la concluzia că nu dorea niciun rău omului. Felul în care condusese lumea, trebuia să o recunoască, fusese foarte potrivit. Dar această stare lucruri nu putea continua la nesfârşit, iar dacă Operatiunea Ortlinde eşua, nu ştia ce ar mai fi putut face.

— Dacă fata asta o dă-n bară, mârâi el în pahar, o transform într-o broască râioasă. Îsi închise ochiul şi încercă să adoarmă.

Când se trezi, văzu că era înconjurat din toate părţile de fiice. Chiar dacă vedea ca prin ceată păreau să fie foarte multe. Mai exact, opt.

— Deci, te-ai întors, în cele din urmă, da? Zise el. Ei bine, unde e Inelul?

Toate valkiriile tăceau, zgâindu-se posace la pantofii lor, care erau toţi la fel. Când ai opt fete poţi economisi destul de mult dacă faci cumpărături en gros.

— Unde e? Repetă Wotan. Haide, dă-l încoace.

— Nu l-am luat, răspunse Ortlinde, încet. Nu mă vrea.

— Nu ţi-ar fi… ce vrei să spui?

Vărsase şnaps pe toată husa scaunului, dar niciuna dintre fete nu îi zise nimic. Asta nu putea însemna decât că Ortlinde îl dezamăgise şi că se simţeau, cu toate, foarte vinovate.

— Nu mi-l dă, spuse Ortlinde, cu tristeţe. A zis că mă iubeşte dar că nu-mi poate da Inelul. Ştiam că aşa o să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, aşa că m-am întors acasă.

— Dar de ce? Ţipă Wotan. L-ai avut pe fraier în palmă şi l-ai lăsat să scape.

— Ştiu, răspunse fata. Iar te-am dezamăgit. Îmi pare rău.

— Piei din ochii mei! Strigă Wotan. Fata îşi lăsă capul în jos şi plecă, distrusă, să cureţe baia.

După o scurtă bătălie cu nervii proprii, Wotan reuşi să se controleze şi îşi cercetă celelalte şapte fiice cu singurul său ochi.

— În regulă, zise el pe un ton aspru. Cine urmează?

Urmă o tăcere lungă. Niciuna nu se mişcă.

— Foarte bine, atunci, spuse Wotan. Grimgerde, du-te şi

fă şi tu ceva folositor pentru prima dată în viaţă.

Grimgerde clătină din cap.

— Nu are rost, zise ea. Ştie totul despre noi.

— A vorbit cu Mama, completă Waltraute.

— M-ar recunoaşte de cum aş intra pe uşă, continuă Grimgerde. Nu ar ţine. Îmi pare rău.

Pentru un moment, Wotan rămase şocat. Apoi, cu un urlet ca de tunet, sări în picioare şi fugi din cameră. Toate luminile din casă se stinseră.

— Iar l-am dezamăgit, spuse Grimgerde, tristă.

— Măcar dacă am putea *vorbi* cu el, rosti Waltraute.

— Ce rost ar avea? zise Rossweise. N-am putea comunica cu el.

Plecară să aducă aspiratorul.

14

Malcolm nu ştia unde erau ceilalţi şi nici nu îi păsa. Ştia doar că Ortlinde plecase. Îşi făcuse valiza, îşi luase la revedere şi se îndepărtase pe alee, iar Malcolm era sigur că nu avea să o mai vadă vreodată. Bineînţeles că nu putea accepta o astfel de idee. Părea incredibil că se terminase totul şi în adâncul sufletului era sigur că asta era doar o întrerupere fără rost a ceea ce avea să fie un final fericit. Fata îl iubea. Şi el o iubea pe ea. În mod sigur asta ar fi trebuit să fie de ajuns. Dar ea plecase, iar partea lui de creier care încă se mai ocupa cu perceperea realităţii îi spunea că plecase pentru totdeauna.

Camera în care alesese să stea nu mai fusese folosită de mulţi ani. Câteva piese de mobilier erau acoperite cu huse împotriva prafului, iar Malcolm încercă să îşi imagineze cum arătau pe sub pânzele protectoare. O bucăţică din melodia pe care o auzise la New York îi suna în cap. Nu era o melodie cu semnificaţie emoţională sau nostalgică, dar era acolo, ca o muscă prinsă între geamuri şi el rămase pentru o vreme să o asculte repetându-se. În faţa lui erau zece sau cincisprezece coli de hârtie pe care începuse să facă ciorna scrisorii care ar fi lămurit totul. Dar, cumva, cuvintele corecte îl evitau, aşa cum face pisica atunci când o chemi, dar nu vrea să vină. Nu se putea concentra la nimic şi ochii priveau de capul lor pe pereţi şi prin colturile camerei.

— Aici erai, spuse vocea unei fete, în spatele lui. Te-am căutat peste tot.

Ştiu, chiar înainte de a se întoarce că era doar Flosshilde. Nu răspunse. Nu îl deranja intervenţia ei, nimic nu conta. Îşi imagina că o să spună şi ea ceva, iar apoi avea să plece.

Flosshilde se aşeză pe pervaz şi îsi sprijini picioarele de spătarul unui scaun.

— Nu te deranjează că stau aici, nu? întrebă ea.

— Nu, replică el.

— Am vrut să scap de ceilalţi. Sunt tare arţăgoşi.

Malcolm tăcu. Nu credea că mai exista ceva în afara camerei în care stătea, exceptând-o desigur pe Ortlinde, dar nu mai avea voie să se gândească la ea.

— Vrei să vorbim? întrebă Flosshilde.

— Nu, răspunse Malcolm.

— Nici nu credeam. Era destul de frumoasă.

— Să ştii că n-a murit, zise Malcolm, cu iritare in glas. E încă frumoasă, din câte ştiu.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Trebuia să fac ceva. Asta părea mai bine. Nu ştiu. Am făcut cum am crezut eu că e mai bine.

— Cred că ai făcut bine, dacă te ajută. Desigur nu te ajută, îmi pare rău. Am să tac.

— Daca vrei, poţi să vorbeşti, spuse Malcolm. Nu mă deranjează.

— Ştii să joci douăzeci-si-unu?

— Nu.

— Dacă vrei, te învăţ eu.

— Nu, mulţumesc.

— Ştiu un joc în care iei ceva scris – nu contează ce – şi fiecare literă e un număr – A e unu, B e doi şi aşa mai departe – şi pariezi dacă sunt mai multe numere pare sau impare. Fiecare propoziţie e un joc nou, iar cel care câştigă primeşte cinci puncte pentru fiecare propoziţie. De obicei câştigă numerele impare. Asta fac eu când sunt tristă. Te face să nu te mai gândeşti la toate cele.

Malcolm nu asculta, iar Flosshilde se simţea ca un naufragiat pe o insulă pustie când vede trecând o corabie care nu îi observă semnalele. Se gândi că poate ar fi mai bine să plece. Dar rămase unde era.

— Vrei să îţi spun povestea cu uriaşii care au furat ciocanul lui Donner, iar el a trebuit să se deghizeze în femeie ca să îl recupereze?

— Dacă vrei.

Îi spuse povestea, imitând toate vocile şi adăugând nişte detalii la care nu se mai gândise până atunci. Era o întâmplare foarte amuzantă, dar Malcolm stătea nemişcat

şi se uita pe fereastră. Flosshilde ar fi vrut să plângă sau, cel puţin, să îl lovească, dar rămase şi ea nemişcată.

— Vreau să îţi cer un sfat, zise ea.

— Nu prea cred că te-aş putea ajuta.

— Nu contează. Uneia dintre surorile mele i-a picat cu tronc un bărbat, dar şi lui i-a picat cu tronc o fată, dar ei nu îi place de el. Ce să facă?

— Te crezi nostimă?

— Nu, serios. Ce crezi că ar trebui să facă ea?

— Să se maturizeze şi să îşi găsească ceva mai bun de făcut.

— Înţeleg. Nu-ţi pare rău pentru ea?

— Cred că da. Dar nu am chef acum. Malcolm se întoarse şi începu să se uite la perete.

— Îmi pare rău, zise Flosshilde. O să tac.

Îşi examină unghiile, care erau cele mai frumoase din lume. Regele Arthur o complimentase adesea în privinţa lor.

— Vrei să mă duc să vorbesc cu ea? întrebă Flosshilde, după o tăcere lungă.

— Cu cine?

— Cu Ortlinde, prostuţule. Poate că aş putea să îi spun ceva…

— Credeam că nu o suporţi. Apropo, de ce?

— Oh, nu ştiu, minţi Flosshilde. Ne-am certat pentru ceva, cu mult timp în urmă.

— Spune-mi despre ea. Probabil că o cunoşti mai bine ca mine.

— Nu chiar, răspunse Flosshilde. O ştiu de ani de zile, bineînţeles, dar doar în mare. Să fiu sinceră, mi-e destul de greu să le deosebesc între ele pe surorile astea.

— Sunt toate ca ea? Surorile, adică.

— Foarte. Probabil că Ortlinde arată cel mai bine, acum că Brunnhilde… Şi Grimgerde e drăguţă, într-un fel cam înfricoşător. Are ochii mari şi rotunzi, ca o vacă.

— Nu prea mă interesează surorile ei. Spunea că ele sunt mult mai drăguţe decât ea, dar nu o cred. De ce v-aţi certat?

— Sincer, nu mai ştiu. Nu cred că era ceva important. Pot să te ajut cumva?

— Nu, răspunse Malcolm. Mai bine ai pleca. Mă tem că nu sunt într-o dispoziţie prea bună.

Flosshilde îşi coborî graţioasă picioarele de pe scaun şi ieşi din cameră. De îndată ce ajunse de partea cealaltă a uşii, îşi închise ochii şi îşi strânse pumnii cu putere. Nu îi era de niciun ajutor şi, dacă ar fi ţipat, ar fi auzit-o cineva. Coborî la parter.

Din capul scării putea auzi un zgomot, o agitaţie de voci, din salon: Alberich şi Erda plus încă cineva, a cărei voce îi era destul de cunoscută. Nou venită se dovedi a fi Norna Mijlocie, o femeie rotofeie, cu părul blond, îmbrăcată cu un costum maro, elegant, din tweed. Adusese cu ea o geantă uriaşă, iar podeaua era acoperită cu fotocopii şi pergamente vechi. Erda şi Norna stăteau în genunchi şi le studiau cu nişte lupe, iar Alberich stătea la birou şi lua notiţe.

— … Şi ea s-a măritat cu Sintolt, spunea Norna, iar fiul *lor* pe nume Eorm…

— Ce se întâmplă aici? întrebă Flosshilde.

— A avut loc o realizare unică, răspunse Erda, ridicându-şi privirea din hârtiile de pe jos. Avea hainele pline de scame de la covor. Am reuşit să îi dăm de urmă ultimului dintre volsungi.

— Serios? Replică Flosshilde. Nu era deloc fascinată, pentru că acum nu prea mai conta. Totuşi ar fi fost o ocupaţie, iar dacă se plictisea putea să joace jocul ei cu litere.

— Cred că ai să fii surprinsă când vei auzi, continuă Mama Pământului. Stai să îţi trec în revistă arborele genealogic.

— Nu te mai chinui, zise Flosshilde. Te cred pe cuvânt. Se aşeză şi luă o revistă. Doar spune-mi numele.

— Există trei descendenţi în viaţă, în linie directă, spuse Norna, scoţându-şi ochelarii. Doamna Eileen Fisher, din Sydney, Australia, fiica ei, Bridget, tot din Sydney şi fiul ei, Malcolm, de la Combe Hall, Somerset.

Într-o secundă, Flosshilde îngenunchiase lângă ele. O forţă pe Nornă să revadă toate ramurile complexului arbore genealogic, care se întindea pe o mie de ani. Descendenţa era într-adevăr în linie directă de la Siegfried volsungul, Urgia lui Fafner, până la Bridget şi Malcolm Fisher.

— Am venit în grabă de cum am aflat, zise Norna. Desigur, ştii ce înseamnă asta.

— Nu, recunoscu Flosshilde, cu răsuflarea tăiată. Spune.

— Ei bine, zise Norna, potrivindu-şi ochelarii la loc, pe nas. Siegfried era, cel puţin teoretic, un supus al coroanei gibichunge atunci când s-a căsătorit cu Gutrune. Cu siguranţă, şi Sieghilde era o supusă gibichungă, iar Inelul, dacă acceptăm că era proprietatea de drept a lui Siegfried, se supune legilor gibichunge în domeniul moştenirilor. Bineînţeles că legea gibichungă este foarte complicată, iar în domeniul testamentar frizează paranormalul, dar s-a întâmplat că am studiat acest subiect în mod special. Norna făcu o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat câteva cuvinte de laudă. Nu primi nimic. Oricum, ereditatea, în opoziţie cu proprietatea dobândită, nu poate, în legea gibichungă, trece la moştenitorii de sex feminin, ci doar este transmisă prin ele la următorul moştenitor de sex masculin. Adică, pentru femeie, bunul este inalienabil şi nu are dreptul să se folosească sau să dispună de el. Îl poate doar păstra până când următorul moştenitor de sex masculin ajunge la vârsta de paisprezece ani.

— Ce tot spui acolo? întrebă Flosshilde.

— Deşi mama lui este încă în viaţă, iar sora lui este mai mare ca el, Malcolm Fisher este, potrivit legii gibichunge, moştenitorul de drept al Inelului Nibelungilor.

— Ce inel?

— Afurisitul meu de inel, răspunse Alberich, nerăbdător. Inelul tău. *Inelul.* Uite, dacă ţinem să respectăm legea în problema asta…

— Legea umană, spuse Mama Pământului cu trufie, nu are valoare în problema unui bun care a fost deţinut de un Zeu. Cum volsungii sunt o rasă care se trage din Zei, deci sunt semi-zei, şi cum Inelul a fost, chiar şi pentru câteva

ore, deţinut de Zeii Wotan şi Loge, Inelul se supune doar legii divine.

— Aha, zise Norna, complet dezamăgită. Nu contează, atunci.

— Conform legii divine, continuă Mama Pământului, proprietatea se transmite doar primului născut. Doamna Eileen Fisher, mama domnului Fisher şi cea mai în vârstă dintre volsungi este, prin urmare, moştenitoarea legală şi legitimă a Inelului Nibelungilor.

— Şi eu? Strigă Alberich.

— Şi eu, adăugă Flosshilde. Iniţial era al nostru, dacă îţi aminteşti.

— Eram pe punctul să spun, zise Mama Pământului cu severitate, că după legea divină dreptul de moştenire este subordonat celui de cucerire.

— Ce? Flosshilde era, acum, complet zăpăcită.

— Înseamnă, spuse Alberich cu amărăciune, că dacă eu iau ceva de la tine, devine al meu, şi dacă ei iau ceva de la mine, devine al lor. Asta e legea divină. Minunat, nu?

— Cu alte cuvinte, zise Norna triumfătoare înseamnă acelaşi lucru ca şi legea gibichungă. Îi aparţine domnului Fisher.

Urmă o tăcere consternată, timp în care cei patru nemuritori cântăriră semnificaţia întregii probleme.

— Oricum ar fi, spuse în cele din urmă Mama Pământului, rămâne clar că Malcolm Fisher, chiar dacă nu este ultimul dintre volsungi, este unul dintre ultimii volsungi – desigur, cel mai recent dintre ei, ceea ce în mare este cam acelaşi lucru - astfel că, prin naştere şi prin programarea genetică, este una dintre cele mai potrivite trei persoane din lume să fie Purtătorul-Inelului. La naiba, adăugă ea.

Flosshilde de abia îşi mai putea stăpâni bucuria.

— Stai doar să-i spun şi lui, zise ea. O să fie încântat.

— Nu prea cred că în acest moment ar fi bine… Floshilde se strâmbă nepoliticos şi ieşi din cameră.

— Fătuca asta nu ne ajută deloc, spuse Mama Pământului.

— Ghici, zise Flosshilde dând buzna în cameră. Eşti un

volsung.

— Pardon? Replică Malcolm.

Flosshilde îi spuse totul, adăugând explicaţii acolo unde le credea necesare.

— Deci vezi, zise ea, nu eşti o fiinţă umană. Eşti unul dintre noi. Iar ea este verişoara ta.

Malcolm râse.

— Ce coincidenţă, rosti el, pe un ton sarcastic.

— Dar nu-ţi pasă? întrebă Flosshilde. Practic eşti un Zeu. Te tragi din cel mai mare erou al lumii. Nu te bucuri?

— Nu, răspunse Malcolm, cu sinceritate. Nu îmi pasă deloc, ca să fiu cinstit. Desigur, am ştiut întotdeauna că ceva e în neregulă cu mine, dar acum că ştiu despre ce e vorba nu văd nicio diferenţă. Continuă să se uite fix, pe fereastră.

— O, la naiba! Flosshilde era acum furioasă. Îşi dorise aşa de mult ca el să fie mulţumit şi bucuros, dar nu era. Eşti penibil.

— Se prea poate. În plus, din ceea ce ai zis tu, Bridget este adevărata volsungă sau cea mai în vârstă sau nu ştiu. Asta nu mă surprinde de loc. Din ce am auzit în ultima vreme despre Siegfried, se pare că îi seamănă foarte mult.

Flosshilde îngenunchie lângă el şi îl prinse de mâini.

— Dar ea nu a făcut ce ai făcut tu. Nu a transformat lumea într-un loc minunat şi nici nu l-a înfrânt pe Wotan. Tu ai făcut-o de unul singur. Tu eşti adevăratul erou, mult mai mult decât a fost Siegfried vreodată.

— Chiar aşa? Malcolm clătină din cap. Nu cred. Am încetat să mai trăiesc într-o lume imaginară, înţelegi? Doar faptul că am aflat că sunt o fiinţă imaginară nu mai contează. Nu mai schimbă nimic.

— Dar nu înţelegi…

— Este singurul lucru pe care l-am făcut, zise el, privind-o direct. Chiar înţeleg şi ăsta e singurul lucru bun cu care m-am ales din toată încurcătura asta. Am trăit într-o lume a mea…

— Dar lumea *este* a ta… Flosshilde aproape că ţipa.

Malcolm începu să râdă brusc, iar Flosshilde îşi pierdu şi

ultima rămăşiţă de răbdare. În toată viaţa ei, îşi spuse ea pe când ieşea furioasă din cameră, nu avea să înţeleagă oamenii.

La capătul scării o întâlni pe Nornă, care părea agitată.

— Cheamă-l, zise ea. Se întâmplă ceva groaznic.

Pe toată suprafaţa Câmpiilor Elizee, care se întind cât poate vedea ochiul de pe stânca plată pe care se înalţă castelul Valhallei, Wotan adunase Oastea Furtunii. În rândurile ei se numărau elfii buni şi răi, spiritele morţii neliniştite, locuitorii Iadului. La conducerea fiecărui regiment călărea câte o valkirie, îmbrăcată în armura ei înspăimântătoare, a cărei simplă vedere este de ajuns pentru a speria de moarte chiar şi pe cei mai viteji dintre viteji. În jurul umerilor, Wotan purta Mantia Terorii, iar pe cap îşi potrivise coiful pe care, în cavernele întunecate ale Nibelheim-ului, piticii îl făcuseră pentru el din unghiile eroilor morţi. Dădu din cap, iar Loge îi aduse minunata suliţă Gungnir, simbolul şi sursa puterii sale. Când Wotan venise prima dată pentru a conduce pământul, tăiase corpul ei din ramurile lui Yggdrasil, uriaşul frasin care străbate lumile, făcând copacul să se usuce şi să moară şi începând inevitabila cădere a Zeilor. Pe mânerul suliţei Loge săpase runele Marelui Legământ dintre Zeu şi supuşii săi.

Wotan ridică braţul drept, iar valkiria Waltraute, care închide ochii celor ucişi în luptă, îi aduse calul cu opt picioare, nimicitorul norilor, Sleipnir. Deasupra capului lui Wotan pluteau doi corbi.

— Dacă îţi mânjeşti şaua cu noroi, zise Waltraute, ţi-o cureţi singur.

Fără un cuvânt, Wotan sări pe armăsarul său. În timp ce primul fulger sfâşia norii negri, Zeul îşi roti suliţa deasupra capului în semn către oastea sa, *Wutende Heer*[24].

Trecuseră mai bine de o mie de ani de când locuitori Valhallei plecaseră la război călare pe aripile furtunii, iar lumea uitase ce însemna frica. Ca un nor uriaş de lăcuste

---

[24] Mânia Domnului (în germană, în original) (n. tr.)

zburară, acoperind pământul ca o ploaie de săgeţi. În fruntea sălbaticei cavalcade era Woian, în spatele său Wutende Heer – Donner[25], Tyr[26], Froh[27], Heimdalls[28], Njord[29] şi Loge, care purta flamura întunericului. În urma lor veneau cele opt valkirii: Grimgerde, Waltraute, Siegrunde, Helmwige, Ortlinde, Schwertleite, Gerhilde şi Rossweise, urlând ca lupii pentru a asmuţi spiritele groaznice ale fricii şi ale urii, înfiorătoarea hoardă ce le urma. Fiecare dintre cele opt companii purta propriul steag oribil - Foamete, Război, Boală, Intoleranţă, Ignoranţă, Ură şi Disperare. Acestea erau blazoanele armatei lui Wotan. În coada oastei, ca o haită de ogari înnebuniţi de adrenalină, veneau vântul şi ploaia, lovind fără deosebire prieten şi duşman. Sub ei, pădurile erau făcute una cu pământul, oraşele şi satele erau măturate, munţii păreau să tremure şi să se plece în faţa furiei cu care treceau. Într-o goană, au trecut peste Pustiurile Nornelor şi pe lângă ramurile moarte ale Frasinului Lumii. În graba lor, fulgerele loviră ramurile uscate, aprinzându-le. Curând întregul pustiu ardea, iar flăcările sfârâiau şi mângâiau poalele Stâncii Valhallei. În timp ce armata Zeului Bătăliilor trecea printre lumi, castelul însuşi luă foc şi începu să ardă cu furie, luminând întreaga lume cu o pălălaie de un roşu aprins.

Oastea traversă la mare înălţime îngheţatul deşert arctic, răscolind, cu şocul mişcării lor, apele acoperite de gheţuri; apoi zbură pe deasupra Scandinaviei, ca o uriaşă pasăre de

---

[25] Donner (Thor) – unul dintre cei mai importanţi zei nordici, de o statură şi de o putere uriaşe; avea o barbă mare şi roşie, pe care o scutura când era furios şi din care ţâşneau fulgere şi tunete, (n. tr.)

[26] Tyr – zeu nordic al războiului, foarte viteaz; iniţial, era zeu al cerului; aducea vrajbă între oameni, (n. tr.)

[27] Froh (Freyr) – zeu nordic al frumuseţii şi al tinereţii; este fratele zeiţei Freia şi apare ca personaj al operei' „Inelul Nibelungilor", de Wagner. (n.tr.)

[28] Heimdall -zeul nordic al luminii; este paznicul intrării pe tărâmul zeilor şi apărător al lumii. Din cauza dinţilor săi strălucitori, din aur, este numit şi Gullintani („Dinte de aur"). Tot el creează şi cele trei clase sociale umane: servitorii, ţăranii si războinicii (n.tr.)

[29] Njord – zeu nordic al vântului, al mării şi al focului, protectorul navigatorilor şi al pescarilor, tatăl zeiţei Freia şi al zeului Freyr. (n.tr.)

pradă, a cărei simplă umbră este de ajuns pentru a paraliza victima neajutorată. Când se năpustiră pe deasupra Germaniei, Rinul se umflă, ca şi cum le-ar fi ieşit în întâmpinare, revărsându-se şi inundând câmpiile joase dintre Essen şi Nijmegen. Wotan, încadrat complet de fulgere, râse văzând această privelişte, iar hohotul său doborî la pământ turnuri şi catedrale. Şi pe măsură ce armata îşi urma cursul îngrozitor, nori negri ţipau, iar spirite ieşeau bolborosind din ascunzişuri pentru a-i îngroşa rândurile, căci toate forţele damnate, întunecate ale pământului erau aspirate sub conducerea Domnului Furtunilor. Doar zgomotul aripilor lor era asurzitor, şi se năpustiră la mică distanţă de pământul care se crăpa, ca şi cum s-ar fi dat înapoi, îngrozit. Dar oricât de mare şi de copleşitoare ar fi fost această forţă uriaşă, cel mai înfricoşător dintre toţi era Wotan, ca o săgeată în flăcări, în fruntea oastei sale. Zburând pe deasupra Mării Nordului, arşiţa furiei sale dădu apele în clocot şi, curând, codrii Scoţiei erau o flacără la fel de strălucitoare ca Valhalla însăşi. Apropiindu-se de ţinta sa, armata părea să se adune într-un nor de întuneric palpabil, făcându-şi loc prin aer, căzând ca un meteorit asupra unui sătuc din vestul Angliei.

— Ce se întâmplă? strigă Malcolm. Zgomotul era de nesuportat, iar prin geamurile sfărâmate ale casei bătea o vijelie aşa de puternică, încât aproape îl ridică din picioare.

— E Wotan, ţipă Alberich, alb la faţă de spaimă. Vine cu toată armata lui.

— Chiar aşa? replică Malcolm. Aş vrea să-i spun vreo două.

Toate luminile se stinseseră, dar strălucirea mingii de foc care se mărea pe cer, în nord, îi orbea şi îi împietrea pe privitori, aşa că până şi Mama Pământului fu nevoită să îşi ascundă privirea. Dar Malcolm ieşi calm prin uşa distrusă şi se opri pe aleea principală. Părul nu îi flutura, ochii nu îi clipeau, iar pe deget simţea Inelul uşor şi lejer. Din negura infinită care o înconjura, lumina ieşea şi mai înspăimântătoare, până când pământul însuşi păru să se

topească. Ca un soare în cădere, se năpusti către casa ruinată, drept spre Purtătorul-Inelului.

— Gata, spuse Malcolm, cu asprime. E suficient. Lumina se stinse, iar lumea se cufundă în cel mai negru întuneric. Un ţipăt oribil tăie aerul, ca lama unei suliţe trecând prin carne, şi răsună pentru o clipă în valea formată de dealurile înconjurătoare. Apoi dispăru, iar norii începură, încet, să se retragă. Ca un roi de albine furioase, confruntate brusc cu un norişor de fum, armata lui Wotan se prăbuşi din cer şi se dezintegră. Aburii negri se evaporară. Şi lumina blândă a soarelui căzu pe suprafeţele planetei mutilate.

— Şi înainte de a pleca, rosti Malcolm, ai face bine să cureţi mizeria asta.

Ca într-un film rulat înapoi, lumea începu să se refacă singură. Fumul era tras din aer, înapoi spre butrugile copacilor carbonizaţi. Pietrele şi cărămizile alunecară înapoi, la locurile lor, şi deveniră din nou case. Sticla se refăcu singură în geamuri, iar crăpăturile dispărură. Râurile revărsate se traseră ruşinate înapoi în mătcile lor, luând cu ele şi aluviunile pe care le aduseseră, iar pământul îşi închise în linişte fisurile. În timp ce acest impresionat act de vindecare avea loc, o ceaţă subţire se formă şi rămase nemişcată în aer, deasupra pământului, captând si reflectând lumina soarelui în toate culorile spectrului. Malcolm nu mai văzuse în viaţa lui ceva mai frumos.

— Ce e asta? întrebă el un porumbel aflat în trecere. Pasărea păru uimită, pentru un moment.

— A, *asta,* răspunse în cele din urmă. E doar Grila de Testare. Malcolm ridică din umeri şi intră în casă.

Salonul părea pustiu, iar Malcolm trase concluzia că probabil toată lumea se plictisise şi plecase, dar auzi o voce de sub masă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă vocea.

— Nimic, răspunse Malcolm. S-a terminat, acum. Părând cam ruşinată, Mama Pământului ieşi târâş din ascunzişul ei.

— Am scăpat pe jos afurisiţii ăia de ochelari, mormăi ea. Tocmai îi căutam şi…

— Sigur nu sunt în buzunar? întrebă Malcolm, înţelegător.

Mama Pământului făcu un spectacol din gestul de a se căuta în buzunar şi, fără să pară surprinsă, îi găsi.

— Mulţumesc, zise ea, umilă.

Alberich şi Norna Mijlocie ieşiră de după canapea. Spre amuzamentul său, Malcolm observă că Alberich o ţinea de mână pe Nornă, într-o manieră liniştitoare.

— Vezi, spuse piticul, ţi-am zis eu că totul va fi bine, nu?

Norna se uită lung la el, cu faţa ei rotundă iluminată de o emoţie caldă.

— Nu ştiu ce mi-a venit, zise ea.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse Alberich lui Malcolm, uitând să dea drumul mâinii Nornei, cu toate că pericolul trecuse. Cum ai reuşit?

— Ce, asta? Răspunse Malcolm, cu modestie. A, n-a fost nimic, crede-mă.

Alberich şi noua lui prietenă se îndreptară spre fereastră. Pe cer se vedea o strălucire de un roşu puternic, care ar fi putut fi apusul, dacă nu ar fi venit dinspre nord. Alberich o privi o vreme.

— Niciodată nu mi-a plăcut de ei, zise el.

— De cine? întrebă Malcolm.

— De Zei, răspunse Alberich. Apoi se întoarse spre Nornă. Cred că ţi-ar prinde bine nişte aer curat, spuse el. Facem o plimbare prin grădină?

Părea foarte probabil că şi ea voia, şi plecară ţinându-se de mână. Malcolm clătină din cap.

— Apropo, cine e ea? O întrebă el pe Mama Pământului, care era ocupată să îşi cureţe hainele de scame.

— Norna Mijlocie, răspunse ea.

— N-are un nume?

— Nu ştiu. Probabil că da.

— Ce-i cu lumina asta pe cer? Credeam că am rezolvat totul.

— Este Valhalla, în flăcări, replică Mama Pământului. Zeii Supremi au căzut cu toţii. Nu mai există.

Malcolm se holbă la ea pentru un moment.

— Toţi?

— Toţi. Wotan, Donner, Tyr, Froh…

— Toţi?

— S-au împotrivit Inelului, zise Mama Pământului, ridicând din umeri, şi s-a dovedit că erau mai slabi.

— Şi valkiriile? Lui Malcolm i se uscase, brusc, gura.

— Erau doar manifestări ale minţii lui Wotan, răspunse Mama Pământului. Cred că ai putea să le numeşti produse ale imaginaţiei lui.

— Dar erau fiicele tale.

— Într-un fel.

Mama Pământului îşi şterse ochelarii şi îi potrivi pe nas.

— Dar, ce naiba, niciodată nu m-am înţeles cu ele. Nu ca între *oameni.* Băiete, cred că semănau prea mult cu tatăl lor de care chiar mă bucur că am scăpat.

— Şi au murit cu toţii?

— Nu au murit, replică Mama Pământului, cu siguranţă în glas. Pur şi simplu nu mai există. În locul tău, eu nu m-aş supăra prea rău. De fapt, ar trebui să fii mulţumit de tine. Apropo, ţi-a spus Flosshilde…?

— Da, răspunse Malcolm, mi-a spus. Încerca să îşi aducă aminte cum arăta Ortlinde, dar, ciudat, nu reuşea. Se simţea ca şi cum s-ar fi trezit în mijlocul unui vis minunat şi straniu, iar toate imaginile extrem de reale, care îi umpluseră mintea doar cu un minut mai înainte, îi scăpau ca apa pe care încerci să o ţii în mână.

— Te asigur, zise Mama Pământului, că nu ai *omorât,* în niciun fel, pe nimeni.

— Nu cred că am făcut-o, spuse Malcolm încet, cred că încep în cele din urmă să înţeleg totul. Că veni vorba, ce se întâmplă acum?

Mama Pământului ajunse cel mai aproape de un zâmbet, în viaţa ei.

— Tu să-mi zici, răspunse ea. Tu eşti şeful acum.

Malcolm se uită la Inelul de pe deget.

— Aşa e, replică el. Hai să-i dăm drumul. Mama Pământului căscă.

— Îmi e tare somn, zise ea. Cred că, dacă nu te deranjează, mă duc să mă culc acum. Dacă nu dorm o mie

de ani pe eră, nu sunt bună de nimic.
— Du-te, spuse Malcolm. Şi mulţumesc pentru tot ajutorul tău.
— Cu plăcere, răspunse Mama Pământului. Începea să radieze o lumină albastră, slabă. Eu nu am făcut nimic, sincer. Tu ai făcut totul.
Malcolm surâse şi dădu din cap.
— Ţine minte, zise ea, orice simţi că vrei să faci este, probabil, corect. Aproape că nu se mai zărea acum, iar Malcolm putea vedea prin ea o măsuţă de cafea.
— Pot să te mai întreb ceva? Zise el, dar ea se topise, lăsând în urmă doar câteva scântei.
— Nu contează, spuse el cu voce tare. O găsesc probabil la telefon.

Doi corbi foarte jerpeliţi planară în jos de pe cerul serii şi ciocăniră în geam. Aveau penele cam pârlite. Malcolm deschise fereastra, iar ei intrară în cameră ţopăind, chinuiţi de durere.
— Salut, spuse Malcolm. Cu ce vă pot ajuta? Primul corb îşi înghionti partenerul, care îl înghionti înapoi.
— Ne gândeam, zise primul corb. Poate vrei un serviciu de mesagerie.
— Acum că ai preluat puterea, adăugă cel de-al doilea.
— Vezi tu, zise primul corb, noi am lucrat pentru vechea conducere şi cum ei au fost destituiţi...
— Cu ce vă ocupaţi voi, mai exact? întrebă Malcolm.
— Zburăm în jurul lumii şi vedem ce se întâmplă, răspunse corbul, apoi venim şi îţi spunem ţie.
— Sună bine, zise Malcolm. Sunteţi angajaţi.
Al doilea corb îşi înclină recunoscător ciocul.
— Mă gândeam să mă retrag, spuse el. Dar acum că fostul şef nu mai e...
— Cum vă cheamă? întrebă Malcolm.
— Eu sunt Gând, zise primul corb, iar el e Memorie.
— Când puteţi începe?
Gând păru să ezite, dar Memorie răspunse:
— Chiar acum. Când Malcolm nu fu atent, Gând îşi lovi cu

putere colegul cu ciocul în umăr.

— Bine, zise Malcolm. Mai întâi, duceţi-vă şi asiguraţi-vă că totul a fost refăcut cum trebuie. Apoi, vedeţi dacă a mai rămas vreunul dintre vechii Zei.

Cei doi corbi aprobară din cap şi îşi luară zborul. Când nu mai puteau fi auziţi (credeau ei), Gând se întoarse către Memorie şi spuse:

— Pentru ce i-ai zis aia?

— Ce? Făcu Memorie.

— Că putem să începem imediat. Voiam şi eu o vacanţă.

— Tu nu gândeşti niciodată? Replică Memorie. Suntem în secolul al douăzecilea. Au telefoane, au calculatoare şi faxuri. Nu mai e nevoie de păsări. Nimeni nu e indispensabil, amice. Trebuie să dovedeşti că vrei să munceşti.

— Ei, bine, zise Gând. Iar o luăm de la cap.

După un timp, Malcolm îşi dădu seama că nu o mai văzuse pe Flosshilde de când se oprise furtuna. În adâncul sufletului, ceva îi spunea că acum, dacă Ortlinde nu mai exista, era momentul să treacă la următoarea opţiune valabilă, dar înţelese ce gândea şi îşi scoase imediat ideea din cap. Era ideea vechiului Malcolm Fisher, cel care se îndrăgostea şi era nefericit. Dar se terminase cu asta. Ştia, desigur, că există ceva numit iubire, şi că dacă dai peste ea, aşa cum păţeşte majoritatea oamenilor, e ceva ce nu poţi evita sau ceva ce nu ar trebui să vrei să eviţi. Dar nu te poţi duce să o cauţi, pentru că nu e genul ăla de sentiment. Expresia „a cădea în mrejele iubirii", remarcă el, e cea mai potrivită. E ceva în care pici, ca într-o groapă. Chiar ca o groapă. Totuşi, în acest caz, el avusese norocul sau ghinionul să dea peste un bursuc, nu peste dragoste, şi cum el nu avea o predispoziţie pentru accidente, probabil că acesta era singurul noroc peste care avea să dea. Cât despre Flosshilde – ei bine, de la dispariţia valkiriilor, ea era oficial una dintre cele mai frumoase femei din univers, însă doar oamenii superficiali judecă după aparenţe. Malcolm însuşi ar fi putut fi o fată mai frumoasă decât Flosshilde, nu

trebuia decât să îi ceară Tarnhelm-ului, deşi era puţin probabil să îşi dorească asta vreodată. Faptul că ea era un spirit al apelor nu conta. El însuşi era un erou, urmaş al Mamei Pământului şi al unui Zeu actualmente inexistent, dar se îndoia că asta avea vreo influenţă asupra personalităţii sau comportamentului său. Îşi dădu deodată seama că Wotan şi Erda şi toţi ceilalţi îi erau rude. Cel puţin, asta explica de ce se temuse atâta de ei şi de ce îi fusese aşa de greu să se înţeleagă cu ei.

Zâmbi la acest gând. Până la urmă, familia e familie, iar el tocmai distrusese o bună parte din ea. Dar acum era pe cont propriu, ceea ce, gândindu-se la nefericitul său predecesor, nu era neapărat ceva rău. Ar fi fost o prostie să îşi caute o consoartă, acum că lumea depindea doar de el. O problemă pe care o împărţi cu cineva este, până la urmă, o problemă dublă.

Totuşi se întreba unde dispăruse Flosshilde. Toţi păreau să fi dispărut şi, pentru o clipă, simţi puţină panică. Se aşeză pe trepte şi încercă să gândească cu calm. Spre uşurarea sa, descoperi că putea să o facă..

Wotan, gândi el, fusese într-o extremă, iar Ingolf în cealaltă. Unul fusese captiv într-o casă zgomotoasă şi enervantă care că îl înnebunise treptat. Celălalt se ascunsese într-o vizuină şi permisese subconştientului său întunecat să lase lumea să intre în secolul al douăzecilea, cu toate consecinţele lui neplăcute. Căută o variantă de mijloc şi ţinu foarte mare cont de tot ce îi spusese Mama Pământului. Apoi se ridică în picioare şi fluieră cu putere. Spre surprinderea sa, nu se întâmplă nimic. Apoi îşi dădu seama de greşeală şi intră în salon. Acolo erau cei doi corbi, lipiţi de geam.

— Totul e în regulă, spuse Gând, de îndată ce Malcolm le dădu drumul înăuntru. Toţi Zeii au dispărut.

— Cu exepţia lui Loge, adăugă Memorie. Ne-a oferit câte oi moarte putem mânca dacă nu îţi spunem că a scăpat, dar ne-am gândit…

— Nu am nimic cu Loge, zise Malcolm. Dar cum de nu a dispărut împreună cu ceilalţi?

— Şi el era cam mirat de asta, spuse Memorie. Se pare că stătea el aşa, înconjurat de Zei, şi dintr-o dată s-a trezit singur, simţindu-se ca un prost. Crede că e din cauză că e un spirit al focului şi nu un Zeu adevărat.

— Spuneţi-i că poate să îşi recapete vechea slujbă, dacă vrea, zise Malcolm.

— Am să-i transmit, răspunse Gând, dar cred că are alte planuri. Zicea că vrea să intre în industria piscicolă. Cică mai bine o face el decât să i-o facă altcineva. Un tip pesimist, întotdeauna am crezut asta despre el.

— Oricum, spuse Malcolm, a văzut-o vreunul dintre voi pe Flosshilde?

— Flosshilde, răspunse Memorie, gânditor. N-aş putea spune. De fapt, n-am văzut-o pe niciuna dintre fete încă de dinainte de Big Bang.

Dintr-o dată, Malcolm se simţi foarte rău.

— Dar ele nu erau Zei Supremi, nu? Zise el. Adică nu puteau…

— N-aş crede, replică Memorie, dar niciodată nu ştii la ce să te aştepţi de la ele. Sunt foarte profunde, deşi nu s-ar zice. Întotdeauna s-au ocupat cu lucruri destul de grele, ca Aurul Rinului şi Inelul. S-ar putea să fi dispărut cu toţi ceilalţi.

Malcolm se lăsă să cadă pe un scaun, speriat de acest gând. Nu înţelegea de ce era aşa de îngrozit, dar ideea de a nu o mai vedea niciodată pe Flosshilde părea, dintr-o dată, înfricoşătoare. Nu că ar fi iubit-o. Dar acum ştia că avea nevoie de ea urgent.

— Găsiţi-o, se răsti el. Haide, repede. Dacă nu o găsiţi până la răsărit, vă transform pe amândoi în bibelouri.

Corbii îşi luară repede zborul în noapte, iar Malcolm închise ochii şi gemu. Tocmai se lovise de ceva care părea că se stricase rău.

— O, Doamne, zise el. Ia uite ce am făcut.

Alberich şi Norna Mijlocie intrară să îşi ia la revedere şi îl găsiră pe Malcolm într-o dispoziţie ciudată. Părea supărat de ceva, dar nu voia să spună ce şi era rece şi ostil. Nornei

îi păru rău pentru el, dar Alberich părea grăbit să plece.

— Nu-mi place, zise el. Ceva merge prost.

— Ce ar mai putea merge prost? Replică Norna, sfioasă.

— Nu ştiu, răspunse Alberich, dar când se întâmplă, îmi doresc să fiu adânc sub pământ, unde nu mai contează.

Merseră în tăcere pentru un timp, până când Norna îşi luă inima în dinţi şi puse întrebarea care o frământa.

— Alberich? Zise ea.

— Da?

— Nu mă înţelege greşit, dar tu nu renegasei Dragostea?

— Ba da, răspunse Alberich, dar am voie să mă răzgândesc, nu?

— Dar nu credeam că se poate. Nu odată ce ai jurat.

— Asta conta doar dacă mai voiam Inelul. Iar acum, că nu-mi mai pasă de el…

— Nu-ţi mai pasă?

— Nu. Se simţea ca un prost, dar, dintr-un motiv necunoscut, doar asta mai era în neregulă la el. O armonie neobişnuită pusese stăpânire pe sistemul său digestiv.

— Pentru a sărbători, spuse el cu îndrăzneală, haide să mergem să ne cinstim cu cea mai bună masă pe care o poţi lua în ţara asta uitată de Dumnezeu. Am auzit de un loc în care se mănâncă un homar foarte gustos.

Norna se holbă la el.

— Eşti sigur? întrebă ea. Alberich îi zâmbi drăgăstos.

— Nu începe şi tu, răspunse el.

Era aproape dimineaţă când corbii se întoarseră. Se agăţară epuizaţi de pervaz, căci zburaseră din greu toată noaptea. Prin fereastra deschisă îl zăriră pe noul Domn al Furtunilor stând unde îl lăsaseră cu câteva ore în urmă. Se uita fix la podea şi părea foarte nervos.

— Nu o să îi placă, şopti Memorie.

— Tu îi zici, replică Gând. Tu te pricepi la vorbe.

— De ce trebuie să fiu eu tot timpul? Zise Memorie, furios. Tu eşti mai mare, tu să-i spui.

— Asta de unde ţi-a mai venit?

— E logic, nu? Nu poţi să ai memorie înainte de a gândi,

pentru că nu ai mai avea ce să ţii minte, nu-i aşa?

Memorie avea dreptatea de partea sa, deci Gând fu cel care bătu încet în geam şi intră primul în cameră. Malcolm îşi ridică privirea, iar în ochii lui era ceva ce ambii corbi recunoscură.

— Ei bine?

— Nimic, şefule, spuse Gând. Am scotocit toate râurile, oceanele, mările, lacurile, lagunele, băltoacele şi ochiurile de apă din lume. Am verificat chiar şi rezervoarele şi canalizările. Nimic. Se pare că…

Malcolm scoase un geamăt lung, pe o tonalitate joasă, iar Gând se dădu înapoi speriat, aşteptând în orice moment să fie transformat într-un disc mic şi plat ca de smoală, marcat pentru distrugere. Dar Malcolm doar dădu din cap, iar cele două păsări zburară, pline de recunoştinţă.

— Uite ce ai făcut, zise Gând pe un ton amar, după ce aterizară pe un copac căzut de lângă pârâul cu păstrăvi. Ne-ai înhămat în slujba altui nebun afurisit. Că parcă ultimul nu era destul de rău..

— De unde să ştiu eu că e sărit? Răspunse Memorie. Mie mi s-a părut de treabă.

— Nu te înveţi minte, nu? Continuă Gând. Acum am fi putut fi departe, dar nu, tu trebuia să te duci să ne oferi *voluntari* pe amândoi. Dacă scăpăm întregi din asta…

Luând în considerare ameninţarea făcută de noul Stăpân al Corbilor, asta părea puţin probabil. La est răsărea soarele, iar Gând îl privea acru.

— Uită-te şi tu, spuse el. Tipul ăsta nou nu are pic de imaginaţie.

— Haide, zise Memorie. Am putea să mai căutăm o dată.

Se ridicară încet pe un val de aer cald şi se depărtară în zare.

15

Pentru aproape o săptămână după căderea vechilor Zei, Malcolm fu destul de ocupat. Spirite minore şi funcţionari divini îl căutau zi şi noapte cu hârtii pe care să le citească şi cu acte să le semneze, multe dintre ele privind probleme banale. Zeii rămaşi fuseseră deposedaţi, odată cu distrugerea lui Wotan, de ultimele vestigii ale autorităţii şi, oricât ar fi încercat, nu reuşiră să îl convingă pe Purtătorul-Inelului să transfere asupra lor vreuna dintre îndatoririle sau puterile lui. Într-un final, majoritea acceptă noua ordine a lucrurilor, şi cele câteva zeităţi recalcitrante se treziră mutate în regiuni nelocuite unde energiile lor puteau fi risipite fără a produce vreo tulburare importantă.

În încercarea de a-şi face o imagine bună, Malcolm creă o nouă clasă de zeităţi ocrotitoare. Râurile şi oceanele îşi aveau de mult spiritele protectoare, stabilite pe când navigaţia era principala formă de transport din lume. În ultimele câteva secole însă, rolul lor se diminuase iar drumurile şi căile ferate rămăseseră fără vreo formă de reprezentare cerească. Prin urmare, Malcolm desemnă multe dintre spiritele cu aceeaşi ocupaţie la protejarea şoselelor şi a reţelelor de cale ferată, sistem care părea să satisfacă toate cerinţele. Le însărcină pe Norne să întocmească un program de întâlniri: toţi zeii care voiau să primească un drum sau o cale ferată trebuiau să susţină un examen scris şi erau numiţi în funcţie de rezultatele obţinute. Cum îndatoririle lor erau strict onorifice, nu prea conta pentru lume, în general, dar părea să mulţumească comunitatea divină. Le dădea un scop în viaţă, iar când ai de a face cu nemuritori, aceasta nu este o realizare neînsemnată.

Existau, de asemenea, şi posturi libere, pentru că multe spirite ale apelor şi mulţi păstori ai norilor pieriseră împreună cu stăpânul lor, în atacul de la Combe Hall. Din

nou, Nornelor le fusese dată sarcina să facă o listă cu locurile vacante şi o listă paralelă cu candidaţii potriviţi. Malcolm, care nu era familiarizat cu viaţa şi faptele divinităţilor, se văzu nevoit să se încreadă în judecata sfetnicilor săi, dar, fără să ştie de ce, practic toate făpturile supranaturale pe care le întâlnea erau complet îngrozite de el, iar această frică, combinată cu capacitatea lui de a citi gândurile, făceau corupţia şi favoritismul improbabile.

Nu reuşea să înţeleagă teroarea pe care le-o inspira subordonaţilor săi. Într-adevăr, răbdarea sa era uneori pusă la grea încercare, pentru că toţi zeii şi toate spiritele se luau foarte în serios, deşi puterea lor era inexistentă. Şi trebuia să recunoască faptul că uneori îşi mai ieşea din fire din cauza lor, provocând ploi neprevăzute. Dar lumea continua să prospere, armonia perfectă fiind doar foarte rar deranjată de câte o epidemie de romantism. Totuşi, un lucru îl îngrijora pe Malcolm: se părea că Tarnhelm căpătase un mic defect. Din când în când, după o întâlnire deosebit de solicitantă sau după o noapte lungă de lucrat cu acte, descoperea spre dezgustul său că îşi schimbase forma fără să vrea şi, nu ştia de ce, înfăţişarea pe care i-o alegea Tarnhelm era invariabil cea a lui Wotan. Asta şi o ciudată poftă de şnaps îl puneau pe Malcolm pe gânduri, dar îşi socoti temerile ca fiind neîntemeiate şi continuă munca de reorganizare.

Însă nu era fericit. Deşi nu îşi mai amintea cum arăta, ştia că se gândea mult la Ortlinde şi nu se putea opri să se simtă îngrozitor pentru că o făcuse să înceteze a mai exista. Închisese biblioteca de la Combe Hall, dar casa însăşi părea să fie bântuită de ea şi, în cele din urmă, se hotărâse că sosise vremea să o părăsească definitiv. Trimisese după colonelul Booth (al cărui nume adevărat, descoperise el, era Guttorm), îi mulţumise pentru că îi împrumutase casa şi începuse să caute o nouă locuinţă. Într-un fel, nu îl entuziasma această sarcină şi deşi Nornele, pe care le socotea indispensabile, îi trimiteau tot timpul detalii ale unor proprietăţi foarte interesante din toată lumea, nu reuşea să îşi găsească energia pentru a merge

să le vadă. Apoi, într-o zi, Norna cea Mică observă că mai rămânea, întotdeauna, Valhalla...

— Dar credeam că a ars din temelii, spuse Mamcolm.

— De ars, a ars, replică Norna, dar nu din temelii. Structura e încă intactă. Am trimis arhitecţii acolo şi mi-au transmis că poate fi refăcută cu uşurinţă. Desigur, cei mai buni constructori din lume erau uriaşii, dar sunt morţi cu toţii, şi oricum cereau mult şi era greu să lucrezi cu ei...

Asta, gândi Malcolm, era puţin spus. Într-adevăr, ideea părea ciudat de interesantă şi plecă împreună cu Norna să vadă clădirea.

— Aici poţi să îţi faci terenuri de tenis şi aici o piscină, zise Norna arătând cu umbrela spre ceea ce fusese odată Văgăuna Morţii. Sau dacă nu îţi place, ce zici de o grădină japoneză? Sau de un lac ornamental? Cu gnomi adevăraţi, adăugă ea, visătoare.

— Cred că o să vreau doar o peluză, replică Malcolm. Şi nişte tufe de trandafiri.

Norna ridică din umeri şi merseră să vadă Treptele Necunoaşterii.

— Ce zici de un labirint? Sugeră Norna. S-ar potrivi.

— Nu, răspunse Malcolm. Cred că un garaj ar fi mai util.

— Cum vrei. Deci, îţi place locul?

— E liniştit, iar vecinii nu sunt prea răi. Mare parte a vieţii am trăit în Derby[30], spuse Malcolm. Cu siguranţă e diferit. Dar e cam departe de magazine.

— N-aş fi crezut că te interesează, dacă tot ai Tarnhelm-ul.

— Aşa e, zise Malcolm, dar uneori îmi place să mă plimb pe jos sau să merg cu maşina, ca să mai fac o schimbare.

— Nicio problemă, răspunse Norna, îţi construim copia oraşului tău favorit. I-am putea spune Valhallla – Oraşul Nou.

Gândul unui Disneyland ceresc era de ajuns pentru a-l face pe Malcolm să renunţe la idee, dar îi ceru Nornei să întocmească nişte planuri şi să angajeze un arhitect. Munca

---

[30] Derby - oraş industrial din Anglia, capitală a comitatului cu acelaşi nume. (n.tr.)

avea să fie făcută de nibelungi, care aveau să facă treabă bună, fără cereri exagerate, spre deosebire de uriaşi.

Pe drumul de întoarcere trecură pe lângă o buturugă carbonizată, care fusese odată Frasinul Lumilor. Spre uimirea lor, văzură câţiva lăstari răsărind din lemnul mort şi carbonizat.

— Copacul ăsta e mort de când a apărut Wotan pentru prima dată, zise Norna. Se pare că reprezintă Forţa Vieţii.

— Pune pe cineva să îl îngrădească, spuse Malcolm. Nu vrem să îl strice veveriţele.

Malcolm se întoarse din călătoria sa la Valhalla mai degrabă obosit, nu de drum, ci de compania Nornei Mici. Se aşeză în salon şi îşi scoase pantofii. Ar fi vrut un păhărel cu şnaps şi zece minute de citit ziarul, înainte de a se urca în pat. Îşi dădu seama că îmbătrânea, dar asemenea descoperire nu îl îngrijoră. Tinereţea, îşi spuse el, nu e aşa mare scofală.

Privi afară la pârâul cu păstrăvi şi se trezi plângând. Pentru o clipă, nu înţelese de ce. Apoi îşi dădu seama ce provocase acea neobişnuită mainfestare emoţională. Pârâul îi amintea de Flosshilde, de care îi era mai dor decât de valkiria care îşi privea pantofii. Se purtase foarte urât cu Flosshilde... Nu, nu vina îl făcea să plângă. O scosese de atât de mult din minte, încât îşi închipuia că dispăruse, dar acum ştia care era adevărata problemă.

Auzise o poveste despre un om care toată viaţa crezuse că „Prânz" înseamnă soare şi îi trecu prin cap că şi el era în aceeaşi situtaţie. Până de curând, nu ştiuse ce însemna, cu adevărat, cuvântul „Iubire". Crezuse că se referea la emoţia inutilă şi dezamăgitoare care îl îmbolnăvise încă de când îi apăruse destul păr pe faţă ca să motiveze cumpărarea unei lame de ras proprii. În noaptea confruntării cu Wotan, îşi dăduse seama brusc de greşeală. O iubise atunci pe Flosshilde, chiar în momentul în care ea încetase să mai existe. Gândul era atât de oribil, încât şi-l scosese din minte. Dar acum se întorsese şi îl luase prin surprindere, iar Malcolm nu ştia cum să scape de el. Durerea pe care o

simţise pentru pierderea Ortlindei nu era decât compasiune, dar de Fiica Rinului avea nevoie. Ideea de a locui în Valhalla sau de a fi stăpânul lumii fără a o avea alături era de nesuportat. Gândul de a trăi fără ea era suficient de rău.

Clătină din cap şi îşi mai turnă nişte şnaps. Se întâmplaseră multe lucruri groaznice şi Zeii căzuseră cu toţii, doar pentru ca Malcolm Fisher să înveţe semnificaţia cuvântului „Iubire". Dacă i-ar fi acordat mai multă atenţie profesorului său de literatură din şcoală, gândi el, lumea ar fi fost scutită de multe necazuri. Luă un ziar local şi văzu fotografia unei fete înalte stând lângă un bărbat cu urechi mari, în faţa unei biserici. Liz Ayres să măritase cu Philip Wilcox. Zâmbi, pentru că asta nu însemna nimic pentru el. Cu cât avea să plece mai repede din casa asta, cu atât mai bine.

Cineva lăsase uşile de la terasă deschise. Se ridică şi le închise, pentru că era o noapte rece. Vara trecuse şi nu ar fi fost etic din partea lui să o prelungească doar pentru propriul confort. Fusese un anotimp ciudat, se gândea el, şi bine că se mai şi termina. Lumea se putea răcori din nou, iar el putea lăsa să plouă cu conştiinţa curată.

— De ce fac toate astea? Se întrebă el cu voce tare.

Acum, într-un final, înţelese. Sărea în ochi, dar pentru că era atât de fraier nu îşi dăduse seama. Lumea, acum eliberată de zei şi, în mare, purificată, nu îi mai aparţinea. Trebuia să îi dea Inelul soră-sii, Bridget. Până la urmă, ea era mai mare ca el, mult mai deşteaptă şi, în general, mai bine pregătită să facă faţă dificultăţilor. El nu era decât un intermediar. Totul se potrivea, iar el simţi că i se luase o mare piatră de pe inimă. Dacă ar fi ştiut din vreme, Flosshilde nu ar fi dispărut şi ar fi putut avea şi el propriul final fericit. Dar fusese prost şi încăpăţânat, exact aşa cum s-ar fi aşteptat maică-sa. Îşi primise pedeapsa, iar acum nu mai avea vreme de pierdut. Aşa cum spusese chiar el, Bridget era membra familiei Fisher care semăna cel mai bine cu gloriosul Siegfried. De aceea Ingolf fusese aşa de mirat când îi auzise numele. O aştepta pe *Bridget* Fisher, în

acea noapte ciudată.

Se uită la ceas, încercând să calculeze ce oră era în Sydney. Nu-i spusese însăşi Mama Pământului că Inelul îi aparţinea de drept lui Bridget, care era mai mare ca vârstă? Desigur, ar fi fost dificil să explice totul, deoarece cuvântul lui nu avea mare greutate în faţa rudelor apropiate. Dacă el zicea ceva, ei considerau adevărat exact opusul. Dar Bridget era inteligentă şi ar fi înţeles totul imediat, chiar înaintea maică-sii. Cu puţin noroc, l-ar fi lăsat să păstreze Tarnhelm, dar dacă i-ar fi trebuit lui Bridget, bineînţeles că i l-ar fi dat. Bău ce mai avea în pahar şi ceru o pelerină.

Se uită repede în oglindă ca să se asigure că avea părul aranjat şi curat (mama lui ţinea mult la astfel de lucruri) şi văzu, spre uimirea sa, că nu arăta deloc ca Malcolm Fisher. Apoi îşi aminti că încă purta Tarnhelm-ul. Avea nevoie de el ca să ajungă în Australia, dar ar fi putut măcar să înceteze să se mai dea drept altcineva.

— Bun, comandă el, înapoi la normal.

Imaginea din oglindă nu se schimbă. Era tot figura lui Siegfried, pe care o purta de atâta timp.

— Înapoi la Malcolm Fisher, zise el, nervos. Haide, mai repede.

Nicio schimbare. Furios, pipăi după micuţa cataramă de sub bărbie, pe care nici nu o mai simţea de la o vreme. O desfăcu uşor şi îşi trase coiful de pe cap, aruncându-l pe canapea.

Nicio schimbare. Faţa care se zgâia la el din oglindă era cea a Năpastei lui Fafner, Siegfried volsungul. Gemu şi îngenunchie pe podea. Încă o dată, maică-sa avusese dreptate. Rămăsese aşa. De acum până în ziua morţii, avea să poarte dovada minciunii sale întipărită, la propriu, pe faţă.

Mai rău, nici nu-şi mai amintea cum arăta în realitate. Dacă ar fi ştiut, ar fi putut să îşi facă un fel de mască. Dar imaginea i se ştersese complet din minte. Ridică pe Tarnhelm şi se uită la el, lipsit de speranţe, simţindu-se ca în copilărie, când spărgea vreun geam sau murdărea pereţii. Făcuse ceva îngrozitor, pe care nu-l mai putea

repara şi era doar vina lui.

Dimineaţa următoare era rece şi luminoasă, iar Malcolm se trezi devreme şi cu o durere de cap, pentru care, prozaic, dădu vina pe şnaps. Pentru a se mai limpezi, îăcu o plimbare pe lângă pârâul cu păstrăvi, unde se opri puţin să arunce cu pietre în apă.

— Vrei să încetezi? Spuse o voce de fată. Cunoştea acea voce. Făcu un efort să nu o recunoască, pentru că fata căreia îi aparţinea dispăruse într-un nor de teologie împreună cu restul Zeilor Supremi. Îşi trimisese cei doi corbi să o caute pe proprietara vocii, iar ei scotociseră pământul zile întregi, fără niciun rezultat. Ea nu mai exista, decât în amintirile câtorva persoane foarte neobişnuite. Aşa că ce căuta în pârâu?

— Tu eşti? întrebă el prosteşte.

— Bineînţeles că eu sunt, răspunse vocea, nervoasă. Cine crezi că ar putea fi, *Titanicul?*

Malcolm alergă de-a lungul malului, alunecă şi căzu în apă. În acelaşi moment îşi aduse aminte că nu ştia să înoate şi uită că pârâul avea doar şaizeci de centimetri adâncime. Din cauza panicii, uită şi de Tarnhelm şi deja se resemnase cu gândul că avea să se înece, când Flosshilde îl pescui.

— Iartă-mă, zise ea. Te-am speriat?

A naibii întrebare de introducere şi decât să încerce să alcătuiască un răspuns de care să nu fie mulţumit mai târziu, Malcolm replică arun-cându-şi braţele în jurul ei şi sărutând-o, neîndemânatic, dar sincer. Nu îi trecuse prin minte că ea s-ar fi putut împotrivi. Din fericire, părea să îi placă.

— Pe unde ai umblat? Zise el, în cele din urmă. Flosshilde rânji.

— Ţi-a fost dor de mine? întrebă ea, frivolă.

— Credeam că ai fost pulverizată, spuse el.

— Aha, deci ţi-a fost dor de mine.

— Bineînţeles că mi-a fost al naibii de dor de tine. Unde ai fost?

— In vacanţă.

— În *vacanţă!*

— Da, răspunse Flosshilde, neînţelegând ce i se părea lui Malcolm aşa ciudat. Plănuisem să mergem în Delta Nilului şi anul acesta, dar apoi a izbucnit problema cu Ortlinde şi, după ce totul s-a terminat, era ocupat peste tot. Aşa că am fost la verişoarele noastre, pe fundul mării. A fost cam plictisitor. Sunt nişte oameni tare ţâfnoşi şi au o conductă care trece chiar prin mijlocul salonului lor.

— Deci de-aia nu te-au găsit Gând şi Memorie…

— M-au căutat?

— Nu prea au mai făcut altceva de când ai dispărut. Ai fi putut să îmi spui. Flosshilde rânji din nou.

— Nu ştiam că îţi pasă. Sincer, nu ştiam. M-am întors doar ca să caut un pieptene pe care îl uitasem aici.

Nu era chiar adevărat, cu excepţia pieptenelui, dar spera ca Malcolm să nu observe. Nu fusese deloc plăcut pe fundul mării, iar ea nu reuşise să şi-l scoată din minte. Reacţia lui la ultima ei remarcă era, deci, destul de importantă.

— Ba îmi pasă. Îmi pasă foarte mult.

— Aşa e, zise Flosshilde, amintindu-şi graba de pe mal şi sărutul, cred că aşa e. Ca să vezi. Apropo, eşti ud fleaşcă.

— Da?

— Da. Ar fi o idee bună să ieşim din apă. Malcolm nu înţelegea de ce, pentru că era mai fericit în şaizeci de centimetri de apă, în braţele fetei pe care o iubea şi de care avea nevoie, decât fusese vreodată pe uscat. Dar dacă ea credea că era o idee bună, era dispus să încerce. Ieşiră din apă şi se aşezară sub un copac. Întâmplarea făcea că era chiar copacul sub care stătuse Ortlinde atunci când o sărutase, dar Malcolm nu îşi mai amintea nimic.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, zise Flosshilde. Ştii la ce duce. Hai doar să ne simţim bine tot restul vieţii noastre.

Aşa cum o spunea, părea foarte simplu. Malcolm se sprijini de stejar şi se gândi o clipă. Orice ar fi făcut era, probabil, corect. O ştia de la persoana cea mai autorizată.

— Mi se pare corect, zise el. Dar mai întâi, trebuie să îi

dau Inelul soră-mii, Bridget.

— Nu fi fraier.

— Dar trebuie. Vezi tu…

— Nu fi *fraier.*

— Bine, atunci, replică Malcolm. Ţi-l dau ţie. Îşi scoase Inelul, se uită la el o clipă, îl aruncă în aer, îl prinse şi îl puse pe inelarul mâinii ei stângi. Apoi aşteptă o secundă. Nu se întâmplă nimic. Flosshilde se holba la el cu gura deschisă.

— Iţi vine bine, zise el.

— De ce ai făcut asta?

— Mai întâi, răspunse Malcolm, pentru că la origini a fost al tău. În al doilea rând, pentru că eşti mai în vârstă şi mult mai deşteaptă ca mine. În al treilea rând, pentru că te iubesc. În al patrulea, pentru că expresia ta merită toţi banii.

Flosshilde nu ştia ce să mai zică, iar Malcolm savura momentul. Era, probabil, singurul minut de linişte la care se mai putea aştepta de la ea pentru mulţi, mulţi ani.

— Eşti sigur? întrebă Flosshilde.

Malcolm începu să râdă, pentru că era propoziţia favorită a Ortlindei şi, curând, începu şi Flosshilde să chicotească.

— Nu, spune sincer, zise ea, e vorba de Inel. Fii serios o clipă.

— Serios? Malcolm o apucă de mână şi o trase mai aproape. Nu înţelegi? Numai serios nu-mi permit să fiu. De când ai dispărut, mi s-a întâmplat ceva îngrozitor. Nu mi-am dat seama ce se întâmpla, deşi toţi încercau să îmi spună. Chiar şi Tarnhelm. Mă transformam în Wotan. Devenisem ca el.

— N-ai fi putut niciodată, zise Flosshilde. Sub nicio formă. Pentru început, el era mai înalt ca tine.

— Ba pot şi aproape reuşisem. Când mi-am dat seama, prima mea reacţie a fost să dau Inelul soră-mii, Bridget, pentru că toată lumea mi-a spus că ea e mult mai responsabilă decât mine. Dar ai avut dreptate, acesta ar fi fost cel mai rău lucru pe care l-aş fi putut face. Apoi te-ai întors şi, brusc, am înţeles. Singura persoană la care lucrul ăsta e în siguranţă eşti tu.

— Eu? Dar e imposibil. Nu sunt deloc o persoană bună.

— Nu începe şi tu…

— Nu, sincer. Probabil că nu sunt crudă sau răutăcioasă, dar sunt nechibzuită şi frivolă. Nu aş lua treaba în serios, iar lumea ar intra într-o mare belea. Aş uita să pornesc ploaia la momentul potrivit, pentru că aş vrea să fie tot timpul vreme de plajă şi dacă m-aş plictisi să fie ianuarie, aş face să fie la loc iunie şi totul şi-ar ieşi din fire. N-aş fi deloc bună la aşa ceva, crede-mă.

— Aşa ziceam şi eu la început. Dar m-am descurcat, nu?

Flosshilde se încruntă şi îşi muşcă buzele, o mişcare pe care o exersase de multe ori în faţa oglinzii.

— Ei, hai atunci, zise ea, o fac doar ca să îţi fiu pe plac.

— Acesta, replică Malcolm, triumfător, este cel mai bun motiv posibil. Ai trecut testul. Felicitări.

— Tot mai cred, spuse Flosshilde ţinând Inelul în lumină ca să îl admire, că te cam grăbeşti… Se întrerupse. Ai dreptate, continuă ea. Chiar îmi vine bine. O să se asorteze de minune cu rochia aia de seară, cu fir de aur, pe care mi-am cumpărat-o la Strasbourg.

Se mai uită o dată la Inel şi apoi şi-l scoase din minte, pentru că avea lucruri mai importante de făcut.

— Cum de te-ai răzgândit aşa brusc? întrebă ea. Adică, atunci când am plecat pe fundul mării încă mai erai îndrăgostit nebuneşte de valkiria aia înfumurată şi arţăgoasă, cu pantofi interesanţi. Nu ai de gând să te răzgândeşti şi în privinţa mea, nu?

— Sper că nu, răspunse Malcolm. Vom vedea, nu-i aşa?

— Ţi-am povestit vreodată…?

— Mai încolo.

— E o povestioară tare amuzantă.

— Ţi-am spus vreodată *ţie* povestea prostului care a călcat un bursuc cu maşina?

— Pe asta o ştiu.

— Dar o spun foarte bine şi e singura poveste amuzantă pe care o ştiu.

— Zi-i, atunci.

Îi povesti şi ea râse, deşi ştia că ar fi putut-o spune mai

bine. De fapt, ea ar fi putut imita vocea lui Malcolm chiar mai bine decât el însuşi. Dar nu conta. Asta era fericirea, îşi dădu ea seama, nu statul la plajă şi nici petrecerile pe care le ţineau, într-o vreme, la Camelot. Era puţin cam dezamăgită de ea însăşi, pentru că se bucura aşa uşor, deoarece se văzuse întotdeauna ca fiind o persoană strălucitoare, sofisticată. Oricum, ar fi fost foarte bine să continue tot aşa.

Malcolm îi ascultă râsul şi, pentru prima dată în viaţa lui, simţi că totul avea să fie bine. Bunătatea, îşi dădu el seama, nu era de ajuns, iar Iubirea era doar o parte. Mai era şi râsul, desigur. Râsul face ca totul să iasă bine, la final, şi chiar dacă nu, nimeni nu mai observă. Începu să îi spună despre planurile lui privind noua Valhalla. Ideea îi plăcu şi ei şi începu să facă sugestii despre cum ar trebui redecorat locul. Acestea se refereau, în mare parte, la piscine, şanţuri cu apă şi lacuri ornamentale, iar Malcolm se gândi că mai devreme sau mai târziu va trebui să înveţe să înoate. Ideea îl făcu să se înfioare, dar o lăsă de-o parte.

— Apropo, spuse el. Bănuiesc că eşti nemuritoare.

— Cred că da. De ce?

— Nu o să fie cam dificil pentru mine? Ştii, eu nu sunt.

Flosshilde clătină din cap.

— Asta am rezolvat-o eu acum ceva vreme.

— Da? Eşti tare drăguţă.

Flosshilde se îmbujoră spontan, pentru prima dată în viaţă, şi îşi dădu seama că nu se sincronizase bine, ceea ce era neobişnuit pentru ea, deoarece era fără îndoială una dintre cele mai bune trei persoane din lume la îmbujorat. Dar Malcolm nu părea să fi observat şi era bine să fii lângă cineva care nu te critică atunci când greşeşti.

— Am căutat în toate cărţile, continuă ea, şi nu e nicio problemă. De fiecare dată când simţi că îmbătrâneşti, te transformi în cineva mai tânăr.

Malcolm clătină din cap.

— Nu cred că Tarnhelm mai funcţionează, zise el cu tristeţe şi îi povesti despre încercările lui de a se transforma la loc în Malcolm Fisher. Ea râse şi îi spuse să nu mai fie

prostuţ.

— Nu ai învăţat nimic? zise ea. Ai încercat să te transformi în Malcolm Fisher. Tu *eşti* Malcolm Fisher. Bineînţeles că nu a mers.

Malcolm nu prea înţelesese, dar se simţea mai bine. Nu părea să mai aibă motive de îngrijorare acum, aşa că sugeră să intre şi să ia amândoi micul dejun.

— Stai un pic, spuse Flosshilde,

Se uită cu atenţie la Inel, îşi ţinu respiraţia şi îl îndreptă către cer. Un nor mic şi roz apăru din neant, grăbindu-se pe cer până când ajunse exact deasupra lor. Urmă un fulger orbitor de lumină roz şi norul dispăru. Cerul era plin de petale roz de trandafir, şi un stol de flamingo roz se ridică graţios în aer.

— Nu, spuse Flosshilde, mai bine nu. Dar păruse o idee bună.

— Intenţia contează, replică Malcolm. Haide, mi-e foame.

Intrară în casă, iar cei doi corbi care trăseseră cu urechea dintre ramurile stejarului se uitară unul la altul.

— Ce drăguţ, spuse Memorie.

— Prostule, zise Gând. Ce vad eu acolo, e un iepure mort?

— Unde?

— Lângă urzicile alea.

— Păi, zi aşa, replică Memorie.

Aterizară şi începură să ciugulească. Era un iepure bun, suculent şi erau amândoi lihniţi. Când termină, Memorie îşi şterse cu grijă ciocul de picior şi rămase un timp pe gânduri.

— Ai văzut filmul ăla? întrebă el.

— Ce film?

— Nu-mi mai aduc aminte. Oricum, semăna un pic cu situaţia asta. Final fericit şi de-astea.

Gând clătină din cap.

— Nu-mi plac finalurile fericite, replică el. Nu sunt fireşti. Viaţa nu e aşa.

— Ştiu şi eu? spuse Memorie. Uneori e aşa.

— Eşti un bleg, asta eşti, zise Memorie, batjocoritor.

Haide, trebuie să plecăm.

Se ridicară în aer şi îşi începură patrularea zilnică. Oriunde palpita viaţă şi lucrau minţi, ei zburau, ochii lor rotunzi şi inteligenţi nu ratau nimic, urechile lor erau mereu atente. Dar azi era o altă zi calmă în cea mai bună dintre toate lumile posibile. După o vreme, se plictisiră şi se întoarseră. În timp ce treceau în zbor pe deasupra sătucului Ralegh's Cross, văzură trei muncitori care, înarmaţi cu târnăcoape, încercau să spargă o formaţiune ciudată de stânci care apăruse în mijlocul drumului, cu câteva luni în urmă. Dar uneltele lor nu puteau muşca din piatra dură, şi ei renuţaseră pentru o pauză.

— Ceea ce vreau eu să ştiu, spuse unul dintre bărbaţi, este cum a ajuns asta aici.

Memorie coborî plutind şi se aşeză pe piatra care fusese, odată, Ingolf uriaşul.

— E o poveste lungă, zise el. Dar omul nu îl asculta.

De Tom Holt:

EXPECTING SOMEONE TALLER
(AŞTEPTAU PE CINEVA MAI ÎNALT)

WHO'S AFRAID OF BEOWULF?
FLYING DUTCH
YE GODS!
OVERTIME
HERE COMES THE SUN
GRAILBLAZERS
FAUST AMONG EQUALS
ODDS AND GODS
DJINN RUMMY
MY HERO
PAINT YOUR DRAGON
OPEN SESAME
WISH YOU WERE HERE
ONLY HUMAN
SNOW WHTTE AND THE SEVEN SAMURAI
VALHALLA
NOTHING BUT BLUE SKIES
FALLING SIDEWAYS
EXPECTING BEOWULF
DIVINE COMEDIES
THE PORTABLE DOOR
THE WALLED ORCHARD
ALEXANDER AT THE WORLD'S END
OLYMPIAD
A SONG FOR NERO

I, MARGARET

LUCIA TRIUMPHANT
LUCIA IN WARTIME